

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់យេស៊ូ និងទូក្យសោក

បណ្ឌិត Yune Sun Park

អ្នកបកប្រែ White Young Jeon

Cambodia Reformed Faith Institute

បុព្វបទ

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំ ក្នុងការកែទម្រង់ទ្រឹស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលថ្នាក់សិក្ខាសាលារបស់ខ្ញុំនៅកូរ៉េខាងត្បូង Chong Shin Bible College (BA) និងសិក្ខាសាលាខាងទ្រឹស្តី Hapdong នៅប្រទេស កូរ៉េខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះបន្ថែម ទៀត។ ឥឡូវនេះផងដែរនៅក្នុងពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់ដូច គាត់, ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ការពិតនេះ ត្រូវបានធានាបន្ថែមទៀតនៅក្នុងពេលនេះដែលខ្ញុំបានបកប្រែសេចក្តីអធិប្បាយរបស់គាត់ នៅក្នុងអត្ថាធិប្បាយរបស់លោកយេអេម។ ជាការពិតណាស់ ពេលដែលខ្ញុំរីករាយនឹងការ យល់ដឹងដោយស្មោះត្រង់របស់គាត់អំពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាពិសេសខ្ញុំឃើញការធានាជាប់ លាប់របស់គាត់អំពីបទគម្ពីរនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយនិងសេចក្តីអធិប្បាយអំពីលោកយេអេ ម។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញចំណង់ចំណូលចិត្ត ដែលត្រូវរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ ការរកឃើញនៃការពិតរបស់ គាត់នៅក្នុងវគ្គទាំងអស់ត្រូវបានលាតត្រដាងដូចជាសេចក្តីអធិប្បាយសំខាន់ក្នុងជំពូកនីមួយ យៗ។ នៅពេលនេះ ខ្ញុំបានទទួលការយល់ដឹងខ្លះៗ ដើម្បីដឹងពីការពិតរស់នៅ របៀបស្វែង

រកការពិតនៅក្នុងវគ្គនោះ និងរបៀបធ្វើធម្មទេសនានៅក្នុងពិភព Jung Am ។ ខ្ញុំអាចអនុវត្តផ្លូវរបស់គាត់ទៅក្នុងគោលការណ៍នៃការអធិប្បាយរបស់ខ្ញុំ។

សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយ Expository ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់នៃសេចក្តីពិតដែលអនុវត្តតាមសេចក្តីពិត។ ខ្ញុំមានគម្រោងក្រសួងបកប្រែផ្នែកអក្សរសាស្ត្រ ដើម្បីចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នោះ ខ្ញុំមានគម្រោងមួយចំនួនទៅសិក្ខាសាលា Jung Am សិក្ខាសាលាវិទ្យាស្ថាន Calvin និងសិក្ខាសាលាវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកធម្មយាត្រាជាដើមនៅក្នុងសាសនាចក្រកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីអធិប្បាយរបស់យេស៊ូ

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អ្វីដែលអ្នកផ្សាយគួរចងចាំក្នុងចិត្ត? (យេស៊ូ ១:៤-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សកម្មភាពដើម្បីបន្តការថ្វាយបង្គំរបស់ព្រះគឺជាការបះបោរ? (យេស៊ូ ២:៤-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ស្ថានភាពនៃប្រជាជាតិយូដា? (យេ. (យេស៊ូ ៣:១២-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 ការប្រែចិត្តពិត (យេស៊ូ ៤:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 តើទុក្ខអ្វីទៅដល់អាសនៈដែលព្រះលះបង់ចោល? (យេស៊ូ ៦:២៧-៣០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 បុគ្គលដែលពឹងផ្អែកតែលើប្រព័ន្ធសាសនា តែមិនជឿលើព្រះខ្លួនឯងឡើយ? (យេស៊ូ ៧:១-៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអ្នកមិនប្រែចិត្ត (យេស៊ូ ៨:៤-៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 កុំអួតខ្លួន (យេស៊ូ ៩:២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 វាមានតម្លៃណាស់ដែលអ្នកជឿគួរដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការដោយ

សេចក្តីស្រឡាញ់ យុត្តិធម៌ និងស្មោះត្រង់។ (យេស៊ូ ៩:២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 ប្រយោគបីចំពោះព្រះ (យេស៊ូ ១០:៦-១០)

ធម្មទេសនា 11 នៃសេចក្តីសញ្ញា (កិច្ចសន្យា)។ (យេ.

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 ចូរយើងទទួលយកសេចក្តីទុក្ខវេទនាក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ ដោយគិតអំពី ទុក្ខវេទនាអនាគត (យេរេមា ១២:២-៥)។

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ចូរយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (យេរេមា ១៣:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ការអន្តរាគមរបស់យេរេមាសម្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (យេរេមា 4:19-22)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 តើម៉ូសេ និងសាំយូអែលមានន័យយ៉ាងណាក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយ? (យេ រេមា ១៥:១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 16 អំពីការទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយទទួលទានវា (យេរេមា ១៥: ១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អ្នកបំរើរបស់ព្រះ (យេរេមា 15:16-17)

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 ចូរយើងក្លាយជាមាត់របស់ព្រះ (យេរេមា ១៥:១៩-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរគិតអំពីថ្ងៃអនាគត ដែលនឹងមានសេចក្តីស្លាប់ជាច្រើននឹងកើត ឡើង (យេរេមា ១៦:១-៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ថ្វីត្បិតតែការរើសអើងក្នុងព្រះអម្ចាស់ងាយស្រួល ប៉ុន្តែពិបាក ប៉ុន្តែទី បំផុតវាងាយស្រួល។ (យេរេមា ១៧:៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 នៃសេចក្តីជំនឿ (យេរេមា ២៤:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 23 ស្តីពីការរក្សាថ្លៃសប្បុរស (យេរេមា ១៧:១៩-២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ជឿលើភាពជាអធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់ទាំងស្រុង (យេរេមា ១៨:១-៦)

- សេចក្តីអធិប្បាយ 25 មូលហេតុដែលយេរេមាមានចិត្ត (យេរេមា ២០:៩)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 26 ចូរផ្សាយដំណឹងល្អដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ (យេរេមា ២០:៩)។
- សេចក្តីអធិប្បាយ 27 ជីវិតសាសនាខុសរបស់សេដកា (យេរេមា ២១:១-២)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 28 មនុស្សត្រូវស្គាល់ព្រះ (យេរេមា ២២:១៦)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះបន្ទូល (យេរេមា ២៣:២៨-២៩)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 30 សេចក្តីសង្គ្រោះពិត (យេរេមា ២៤:៤-៧)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 31 យូរី និង យេរេមា (យេរេមា ២៦:២០-២៤)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 32 តើការបំបែកនីមួយៗធម្មតាដែលដឹកមានន័យយ៉ាងណា (យេរេមា ២៨:១២-១៤)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 33 សេចក្តីសង្ឃឹម (យេរេមា ២៩:៤-១០)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 34 វិធីដែលព្រះជួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ (កូនចៅរបស់ទ្រង់) (យេរេមា ២៩:១១)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 35 នៃការអធិស្ឋាន (យេរេមា ២៩:១២-១៤)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 36 នៃការស្តាប់បង្គាប់ (យេរេមា ២៩:១៥-២០)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 37 សួនទឹក (យេរេមា ៣១:១២)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 38 បើគ្មានការប្រែចិត្ត គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ (យេរេមា ៣១:១៨-២០)
- សេចក្តីអធិប្បាយ 39 គាត់មានសុភមង្គលក្នុងការចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ (អ៊ីស ៣១:៣១-៣៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 40 អំពីការទទួលបានការលើកលែងទោស (យេរេមា ៣១:៣៣-៣៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 41 ពួកបរិសុទ្ធស៊ើបអង្កេតការពិត ដើម្បីទៅដល់គោលបំណងដើម្បីជឿ
លើព្រះ និងច្រើនទៀត។ (យេរេមា ៣២:១៦-២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 42 ព្រះដ៏មានប្លឺង និងបរិបូណ៌។ (យេរេមា ៣៦:២៦-៤៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 43 អំណោយចុងក្រោយដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់ផ្តល់ឱ្យ
មនុស្សជាតិគឺរីករាយ (យេរេមា ៣៣:៨-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 អំពើបាបដែលបំពុលព្រះនាមព្រះ។ (យេរេមា ៣៤:១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 45 ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់មនុស្ស (យេរេមា ៣៥:១២-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 46 លក្ខណៈនៃការសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (យេរេមា
៣៦:២៧-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 47 អំពីសេចក្តីល្អរបស់ពួកគុស អេវេតមេលេក (យេរេ ៣៨:៧-១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 48 ពាក្យដែលគួរសមចំនួនបួនដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់បារូក។
(យេរេមា ៤៥:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 49 ដាវរបស់ព្រះយេហូវ៉ា (យេ.

សេចក្តីអធិប្បាយ 1 អ្វីដែលអ្នកផ្សាយគួរចងចាំក្នុងចិត្ត។ (យេរេមា ១:៤-១០)

ការពិតនៃផ្នែកនេះគួរតែត្រូវបានចងចាំដោយអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីផងដែរ។

1. ព្រះមិនប្រើតែមនុស្សចាស់គួរសមទេ។ ប៉ុន្តែគាត់ប្រើបុរសដូចកូនក្មេង។ (ខ៦) ព្រះប្រតិបត្តិដើម្បីជ្រើសរើសមនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយធ្វើឲ្យបុរសខ្លាំងត្រូវខ្មាសជាខ្លាំង។ (កូរិនថូសទី១ ១:១៩, ២០) សូមមើល មថ ១១:២៥, យន ៧:៤៦, យម ២:៥)
2. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនគួរគិតថាគាត់អាចធ្វើកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យដោយអំណាចរបស់គាត់ទេ។ ជាការត្រឹមត្រូវដែលទ្រង់បានបំពេញបេសកកម្មដោយព្រះ គាត់គួរតែគិតថាដំបូងឡើយ គាត់គួរតែយកបេះដូងដែលភ័យខ្លាច ព្រោះគាត់គ្មានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះវា។ (ខ៦)
3. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនជឿលើអំណាចរបស់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែគាត់ដើរដោយអាស្រ័យតែលើអំណាចនៃព្រះ គាត់គួរតែយកការគោរពប្រតិបត្តិ និងការលះបង់ជាគោលការណ៍តែមួយគត់។
4. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរចងចាំក្នុងចិត្តថាព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយគាត់។
5. អ្វីដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងពិតបានជួបប្រទះគឺជាការពិតដែលព្រះអង្គទ្រង់មានបន្ទូលដូចដែលពួកគេត្រូវបានបញ្ជូនមកដោយលោក។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុសពីពាក្យឥតប្រយោជន៍ វាមានឆ្នាំត្រូវមកលើហោរា ច្បាស់ណាស់។ ដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមានលក្ខណៈជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយក៏ជា ពាក្យដ៏មានឥទ្ធិពលដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលត្រូវឆ្លងកាត់។ (1-3)
2. អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែចងចាំការពិតដែលថាបេសកកម្ម ដែលគាត់បានទទួលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះទុកជាមុន។ ដូចដែលគាត់បានធ្វើដូច្នោះ គាត់តែង តែមានចិត្តរឹងប៉ឹង ហើយមិនគួររង្គោះរង្គើមុននឹងការបៀតបៀនធ្ងន់ធ្ងរឡើយ។ (៤, ៥)
3. នៅពេលដែលព្រះចាត់អ្នកបម្រើរបស់គាត់ គាត់បានធ្វើការឱ្យគាត់ដើម្បីបំពេញ បេសកកម្មរបស់គាត់ សូម្បីតែនៅកន្លែងធ្ងន់ធ្ងរក៏ដោយ។ (7-10) នោះគឺគាត់នៅជាមួយ នឹងអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ហើយនិយាយទៅកាន់អ្នកបម្រើរបស់គាត់។
4. ទោះបីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហាក់ដូចជាដេកលក់មុនពេលដែលខ្លឹមសារនៃទំនាយ របស់ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេចក៏ដោយ តាមពិតខ្លឹមសារត្រូវបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ហើយក៏កំពុងរង់ ចាំពេលវេលានៃការសម្រេចផងដែរ។ ពួកអ្នកមិនជឿដែលមិនដឹងខ្លួន វាមើលងាយព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ មុននឹងសម្រេចព្រះបន្ទូល។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានថ្លៃមួយដែលនឹង ត្រូវបានសម្រេច ដូចជាផ្កានៃដើម apricot ត្រូវបានទ្រូង។ (១១, ១២)
5. នៅពេលដែលបុរសនោះជួបគ្រោះកាចខ្លះ គាត់មិនគួរគិតថាវាសាហាវទេ ប៉ុន្តែគួរតែ ចងចាំថា អំពើបាបរបស់គាត់ធ្ងន់ធ្ងរជាងគ្រោះកាចរបស់គាត់ទៅទៀត។ (២ ១៥)
6. អ្នកដែលទទួលបេសកកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខ្លាចអ្នកបៀតបៀនគឺជាអំពើបាប។ គាត់ គួរតែក្លាយជាហ្វូងមនុស្សដោយទទួលការដាក់ទណ្ឌកម្មពីព្រះ។ (២ ១៧)

7. អ្នកដែលប្រតិបត្តិបេសកកម្មរបស់ព្រះច្បាស់ជាទទួលបានការការពារពីព្រះ ហើយ
ទទួលបានការធានាសុវត្ថិភាពខាងវិញ្ញាណដ៏រឹងមាំ។ (ខ១១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 សកម្មភាពដើម្បីបន្តការថ្វាយបង្គំប្រះគឺជាការបះបោរ។ (យេសាយ ២:៤-៨)

1. ពួកគេបានបោះចោលព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបានធ្វើឱ្យពួកគេដើរឆ្លងកាត់ទឹកដីដីគ្រោះថ្នាក់។ ខទី ៦ ចែងថា វិចិត្រនិយាយថា ព្រះអម្ចាស់ដែលនាំយើងឡើងពីស្រុកអេស៊ីរ៉ាញនៅឯណា ដែលទ្រង់បានដឹកនាំយើងនៅក្នុងទីរហោស្ថាន ក្នុងទឹកដីនៃវាលរហោស្ថាន និងរណ្តៅ នៅក្នុងស្រុកដែលរាំងស្ងួត និងងងឹតយ៉ាងជ្រៅ។ ដីនោះ។

គ្មាននរណាឆ្លងកាត់ គ្មានមនុស្សរស់នៅ?™។ នេះចង្អុលបង្ហាញអំពីអំណាចដែលព្រះបានទុកអ៊ីស្រាអែលចេញពីស្រុកអេស៊ីរ៉ាញ និងអំណាចក្នុងការការពារពួកគេនៅទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល ៤០ ឆ្នាំ។ វាលខ្សាច់គ្មានផ្លូវទេ ហើយវាមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការដើរ ហើយក៏គ្មានទឹក និងគ្មានអាហារដែរ។ ការពិតដែលថាព្រះដឹកនាំពួកគេនៅក្នុងវាលរហោស្ថានអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំបានចេញមកប្រសិនបើអំណាចដ៏អស្ចារ្យនិងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ ការដែលពួកគេមិនស្វែងរកព្រះដោយបំភ្លេចព្រះដ៏សប្បុរសបែបនេះជាអំពើបាបដ៏ធំ។ នៅពេលយើងពិនិត្យមើលរឿងអតីតកាលរបស់យើង យើងអាចរំលឹកព្រឹត្តិការណ៍ជាច្រើនដែលត្រូវបានរក្សាទុកចេញពីកន្លែងគ្រោះថ្នាក់។ យើងមិនយកបេះដូងទៅជួបរឿងគ្រោះថ្នាក់បែបនេះទេ។ តាមពិតទៅ ប្រសិនបើយើងគ្មានព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងរឿងគ្រោះថ្នាក់ណាមួយទេ នោះយើងមិនអាចរួចជីវិតពីថ្ងៃនេះបានទេ។ សូមរំលឹករឿងអតីតកាលរបស់យើងម្តង។ តើយើងត្រូវបានសង្គ្រោះប៉ុន្មានពីព្រឹត្តិការណ៍ដីគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន ហើយឥឡូវនេះ តើយើងចង់ចាំព្រះគុណរបស់ព្រះឬទេ? សម្រាប់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនបានស្វែងរកព្រះដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេនៅអតីតកាលរបស់ពួកគេ, ការពិតដែលពួក

គេត្រូវបានគេស្តីបន្ទោសត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងអត្ថបទ. ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យមនុស្សឱ្យ
ចងចាំខ្លួនគាត់ហើយស្វែងរកគាត់។ ទំនុកតម្កើង 14:2 ចែងថា៖ ឯព្រះអម្ចាស់ទតចុះពីលើ
មេឃមកលើកូនមនុស្ស

2. ដើម្បីមើលថាតើមានអ្នកណាដែលយល់ដែលស្វែងរកព្រះ™។ វបាក្សត្រទី 2 16:9
ចែងថា ឯដ្បិតព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់រត់ទៅមកជុំវិញផែនដីទាំងមូល ដើម្បីផ្តល់ការគាំទ្រ
យ៉ាងរឹងមាំដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តឥតសៅហ្មងចំពោះទ្រង់។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដោយ
ល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម™។ អាំ 5:6 និយាយថា “ចូរ
ស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ ហើយរស់នៅ។

3. ក្រែងណែវាឆេះដូចភ្លើងក្នុងផ្ទះយ៉ូសែប

4. ហើយវាបានលេបត្របាក់ ដោយគ្មានអ្នកណាអាចពន្លត់វាបានសម្រាប់បេតអែល”
ទំនុកតម្កើង 3:25 និយាយថា “គាត់បានបំពេញខ្ញុំដោយភាពជូរចត់។ គាត់បានធ្វើឱ្យខ្ញុំ
មានដង្ហូរទឹក™។ ហើយយ៉ូប 8:5, 6 បាននិយាយថា “ប្រសិនបើអ្នកនឹងស្វែងរកព្រះ
ហើយទូលអង្វរដល់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូទ្វិសម្រាប់សេចក្តីមេត្តាករុណា បើអ្នកមានភាព
បរិសុទ្ធ និងទៀងត្រង់ នោះទ្រង់នឹងរស់ឡើងវិញសម្រាប់អ្នក ហើយនឹងស្តាររកន្លែងរស់នៅ
ត្រឹមត្រូវរបស់អ្នកឡើងវិញ” ។

បុរសនោះបាននិយាយថា មូលហេតុដែលមនុស្សភ្លេចព្រះគឺជាការដែលមិនអាចឃើញព្រះ
នៅចំពោះមុខពួកគេ។ ប៉ុន្តែតើយើងអាចបំភ្លេចរឿងសំខាន់មួយចំនួនសម្រាប់បុព្វហេតុ
ដែលយើងមើលមិនឃើញទេ? កាលនៅក្មេងនឹកឃើញឪពុកទៅទីឆ្ងាយធ្វើដំណើរ តើអាច
បំភ្លេចកូនបានឬទេ? ទេ ពេលគាត់អានសំបុត្រដែលផ្ញើចេញពីឪពុកគាត់ ហើយនឹកគាត់។

ដូចនោះដែរ ពេលយើងអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (បទគម្ពីរ) យើងអាចចងចាំទ្រង់បាន។ ដូចដែលយើងគិតថាព្រះអម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យរបស់យើងហាក់ដូចជាគិតថាព្រះអម្ចាស់របស់យើងមិនមានទេតទ្បូរនេះយើងគួរតែចងចាំគាត់បន្ថែមទៀតហើយគួរតែស្វែងរកគាត់។ តើមនុស្សស្រេកទឹកមែនឬ? Aoki ដែលជាសាស្ត្រាចារ្យនៅសកលវិទ្យាល័យ Yale បានចាប់ផ្តើមស្វែងរកព្រះ ខណៈដែលគាត់មានជំងឺស្លាប់នៅក្នុងគាត់។ គាត់បានអធិស្ឋានថា៖ ឯប្រសិនបើព្រះមាន សូមប្រោសខ្ញុំឲ្យរួចពីជំងឺរបស់ខ្ញុំឡើងវិញ ។ ខ្ញុំនឹងស្វែងរកព្រះឥតឈប់ឈរ™។ បន្ទាប់មកជំងឺរបស់គាត់បានជាសះស្បើយឆាប់ៗ។ បន្ទាប់មក គាត់បានស្វែងរកព្រះជាបន្តបន្ទាប់ ចាប់ពីពេលនោះមក ទីបំផុតគាត់បានជឿព្រះគ្រីស្ទជាម្ចាស់របស់គាត់។

វាជាការខុសចំពោះការអធិស្ឋានលើកដំបូងរបស់លោក Aoki ដោយសារគាត់មិនស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយស្វែងរកព្រះ ប៉ុន្តែជាការពិតដែលគាត់បានទូញសោក និងស្វែងរកគាត់ដោយថ្វាយជីវិតដល់គាត់។ ដូចនេះជាចំណុចដែលព្រះពេញចិត្ត។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងការអធិស្ឋានដែលគាត់បានបូជាខ្លួនចំពោះព្រះ។

5. ពួកគេបានឆ្កួតព្រះគុណរបស់ព្រះដើម្បីប្រទានពរដល់កូនកាណាន។ (ខ៧)

កាលដែលបុរសរីករាយនឹងសេចក្តីសុខសាន្តនិងពរជ័យ ជារឿយៗពួកគេមិនខ្លាចព្រះ។ បន្ទាប់មក ពួកគេស្រឡាញ់ការសប្បាយច្រើនជាងព្រះ ហើយប្រតិបត្តិអ្វីៗដែលព្រះមិនពេញចិត្តដោយក្លាហាន។ ដូចជាបុរសនោះត្រូវបានគេដកចេញយ៉ាងងាយ។ ខទី ៧ ចែងថា ឯ ហើយខ្ញុំបាននាំអ្នកទៅក្នុងដែនដីបរិបូរណ៍ ដើម្បីរីករាយនឹងផលផ្លែ និងរបស់ល្អរបស់វា ។ ប៉ុន្តែពេលអ្នកចូលមក អ្នកបានធ្វើឲ្យដីរបស់ខ្ញុំសៅហ្មង ហើយធ្វើឲ្យកេរ

ដំណែលរបស់ខ្ញុំត្រូវស្តាប់ខ្លឹម™។ ពួកគេមិនប្រើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ទឹកដីនៅ ស្រុកកាណាន) ដើម្បីគោរពដល់ព្រះជាម្ចាស់ទេ គឺពួកគេបានបង្ហាត់វា។ វាមានន័យថា កាលដែលពួកគេចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន ហើយបម្រើរូបព្រះ។ ទោះបីជាអ្នកជឿសហ សម័យក៏ទទួលបានព្រះគុណដ៏ច្រើនពីព្រះដែរ ពួកគេមិនគោរពដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាជា ឱកាសដែលពោរពេញទៅដោយបំណងប្រាថ្នាខាងរាងកាយរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើ យើងមានព្រះនាមបរិសុទ្ធដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបចាស់ក្នុង គ្រាដែលអ្នកមិនជឿរបស់យើងម្តងទៀត ហើយចំអកដល់ព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់ នោះវាជា អំពើបាបដ៏ធំមួយ ។

ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលនិយាយថា៖ បំផ្លិតដូចមានចែងទុកមកថា៖ បំព្រះនាមនៃព្រះ ត្រូវបានគេប្រមាថនៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា™។ (រ៉ូម ២:២៤)

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកជឿគួររក្សាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុកចំពោះព្រះ ដូចជាស្នេហាដំបូងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់។ (1-3)
2. មនុស្សមិនដឹងគុណព្រះដែលបានបង្កើតពួកគេ ហើយបានសង្គ្រោះពួកគេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេចាកចេញពីទ្រង់ ដូចជាការដែលព្រះបានប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត។ (5-7)
3. អារម្មណ៍ខុសរបស់អ្នកដឹកនាំគឺធ្ងន់ជាងការទទួលបានការណែនាំ។ ហេតុនេះហើយបានជា ព្រះទ្រង់បន្ទោសពួកមេដឹកនាំរបស់សាសន៍យូដាថែមទៀត។ (ខ ៨)
មានករណីជាច្រើនដែលបើទោះជាបុរសមិនស្គាល់ព្រះថ្វាយបង្គំព្រះឥតប្រយោជន៍ដោយស្មោះត្រង់ក៏ដោយ ក៏មនុស្សដែលស្គាល់ព្រះមិនបម្រើទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់។ វាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍សោកសៅដ៏អស្ចារ្យ។ (៩-១២)
4. ទោះបីជាព្រះជាប្រភពនៃជីវិតដើម្បីផ្តល់ជីវិតអស់កល្បដល់យើងក៏ដោយ ក៏បុរសតែងតែបោះចោលព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេព្យាយាមទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ វាប្រៀបដូចជាឆ្នាំងដែលបាក់មិនដំឡើងទឹក (ខទី ១៣) គ្រាន់តែវាដូចជាសកម្មភាពដ៏ល្អឆ្ងើយដែលយើងត្រូវស្តាប់ដោយសារការស្រែកទឹកដោយប្រភពនៃប្រភពទឹកហូរ។
5. ព្រោះទុក្ខ និងសេចក្តីវិនាស កើតចេញពីបាបកម្មរបស់ខ្លួន គប្បីស្វែងរកហេតុនៃសេចក្តីទុក្ខទាំងឡាយ គប្បីដឹងច្បាស់ពីខ្លួន។ បន្ទាប់មក គាត់នឹងមកលើសេចក្តីពិត តាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះមកលើខ្លួនគាត់ថ្មី។ (១៤-១៩)
6. ការដែលមនុស្សមិនគោរពព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មានលក្ខណវិនិច្ឆ័យជ្រៅជ្រះក្នុងសម័យបុរាណ. ដូច្នេះហើយ បើគាត់មិនចូលប្រឡូកក្នុងរឿងមិនគោរពព្រះបន្ទូលរបស់

ព្រះជាម្ចាស់ម្តងទេ ចរិតបាបរបស់គាត់ទទួលបានអំណាចធំហើយ ធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជា
ទាសករនៃអំពើបាប។ (20-25)

7. អ្នកដែលមិនពឹងលើព្រះ តែពឹងលើរូបព្រះ គួរខ្មាស់រៀន ទីបំផុត អំពើបាបដែលត្រូវត
តាំងជាមួយព្រះជាមួយគ្នា បាបភ្លេចព្រះ ហើយជាពិសេស បាបដែលគិតខ្លួនឯងថា គ្មាន
បាបកម្ម ត្រូវតែមានគ្រោះថ្នាក់តាមពិត។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី 29 é
35 ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ស្ថានបាបនៃប្រជាជាតិយូដា។ (យេរេមា ៣:២-១១)

1. ពួកគេបានបម្រើរូបព្រះនៅ “កម្ពស់ទេ” (כּוֹפֵץ = Shepaim ពោលគឺភ្នំដែលគ្មានដើមឈើ) ហើយបម្រើវាដោយអស់ពីចិត្ត។ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “តើអ្នកមិនបានទៅណា? តាមផ្លូវអ្នកបានអង្គុយរង់ចាំគូស្នេហ៍ដូចជនជាតិអាវ៉ាប៊ីនៅទីរហោស្ថាន។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើឱ្យស្រុកកខ្វក់ ដោយអំពើសហាយស្ថន់របស់អ្នក™។ ពោលគឺគេបម្រើរូបព្រះនៅកន្លែងណាក៏ដោយ ក៏បម្រើព្រះក្លែងក្លាយដូចសកម្មភាពរបស់ស្រីពេស្យាដែលត្រូវអង្គុយនៅខាងផ្លូវ។ ការដែលគេធ្វើដូច្នោះ គឺដូចជាអ្នកស្រុកអាវ៉ាបា (ឈ្មោះទីរហោស្ថាន) គ្រាន់តែបុរសនោះអង្គុយក្នុងទីរហោស្ថាន ដើម្បីជួសជុលត្រសាលអ្នកដំណើរ។ (ខ២) ជាទូទៅ ពួកគេបានបម្រើរូបព្រះជាច្រើននៅលើភ្នំដើម្បីឱ្យមានដើមឈើ ព្រោះវាមានរយៈពេលខ្លី ប៉ុន្តែពួកគេបានបម្រើពួកគេនៅលើភ្នំដោយគ្មានដើមឈើខ្លះ (ភ្នំអាក្រាត) នេះបង្ហាញការពិតថា តើពួកគេមានចិត្តចង់បម្រើពួកគេប៉ុណ្ណា។ យើងគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងខ្លួនយើងដោយមើលឃើញរឿងដែលមនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបម្រើរូបព្រះ។ ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ (ស៊ីល ៣:៥) កាលដែលអ្នកជឿត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន វាងាយស្រួលដែលផ្នែកណាមួយក្នុងចិត្តរបស់គេក្លាយជាកន្លែងបម្រើរូបព្រះ។ នោះគឺ រូបប្រាក់ រូបកិត្តិយស រូបតំណាងគ្រួសារ រូបតំណាងជាតិ ជាដើម។ យើងមិនអាចរាប់លេខបានទេ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿស្រឡាញ់អ្វីច្រើនជាងព្រះ (អាក្រក់ជាងព្រះ) ឬដូចដែលគាត់ស្រឡាញ់ព្រះច្រើនជាងអ្វីមួយ (ដូចជាគាត់ខ្លាចវាជាងព្រះ) វាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះ។ ទោះបីជាព្រះបាន

បង្គាប់ថាទ្រង់បង្កើតរបស់ទាំងអស់ ហើយទ្រង់បានប្រគល់វាដល់មនុស្សទាំងឡាយ ហើយ
នឹងបង្ក្រាបពួកគេ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨)។

បើគាត់មិនចុះចាញ់គេទេ តែខ្លាចគេ សកម្មភាពដែលគេស្រឡាញ់គេខ្លាំងនោះគឺជា
សកម្មភាពដែលគេបង្កង់។ ហេតុអ្វីបានជាគេថ្វាយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគួរថ្វាយដល់ព្រះ
ដល់សត្វ? វាជាអំពើបាបក្នុងការប្រើស្នេហាខុស ពោលគឺការផិតក្បត់។

2. ពួកគេមិនបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេជាមួយនឹងវិន័យចំពោះអំពើបាបរបស់ពួក
គេទេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនខ្មាស់អៀនជាបន្តបន្ទាប់។ (ខ ៣)

ដោយសារព្រះប្រៀនប្រដៅអ្នកដែលគាត់ស្រឡាញ់ខ្លាំងជាងនេះ (ហេព្រើរ ១២:៦) ដូចជា
មនុស្សដែលទ្រង់បានរើសតាំងតាំងចិត្ត នោះទ្រង់មិនសង្គ្រោះការប្រៀនប្រដៅខាងសាច់
ឈាមឡើយ។ ដ្បិតស្តេចអហាប់បានថ្វាយបង្គំរូបព្រះជាខ្លាំង រហូតមកដល់ពេលនេះ
ផែនដីគ្មានភ្លៀងធ្លាក់អស់រយៈពេល ៣១/២ ឆ្នាំមកហើយ។ សូមមើល ស្តេចទី 18 យម
5:18 ។ ហេតុនេះហើយបានជាការប្រៀនប្រដៅដែលត្រូវបញ្ជូនទៅកាន់រាស្ត្ររបស់លោក
ដែលបានជ្រើសរើសគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ នៅថ្ងៃនៃលោកយេអេមា ប្រជា
ជាតិយូដាបានគោរពបូជារូបព្រះថា៖ ឯភ្លៀងបានបង្ករចុះ ហើយភ្លៀងចុងក្រោយក៏បាត់
ទៅ។ “(វាជាភ្លៀងធ្លាក់នៅខែមេសា និងឧសភា ដែលជាភ្លៀងនាំផលដំណាំ។

3. ភាពពុតត្បូតរបស់ព្រះ។ (៤, ៥) បន្ទាប់មក ជនជាតិយូដាបានហៅព្រះថាជាបិតា
ហើយសុំកុំបន្តកំហឹងរបស់គាត់។ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃពាក្យថា “តើគាត់នឹងខឹងជា
រៀងរហូតទេ” (ខទី 5 ក) (𐤀𐤎𐤏𐤍 𐤁𐤏𐤕 𐤏𐤓 𐤏𐤕 𐤏𐤓 𐤏𐤕) តាមពិតអ្នករក្សាវារហូត
ទាល់តែបានឬ? ឯ នេះហាក់ដូចជាការអធិស្ឋានរបស់ជនជាតិយូដានៅពេលនោះ ដើម្បីសុំ

សេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគេនិយាយដូច្នោះក៏ដោយ ក៏ពួកគេនៅតែប្រកាន់យកអំពើអាក្រក់ (ការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ) ជាបន្តបន្ទាប់។ នេះជាសកម្មភាពរបស់សាសនាដើម្បីយកពុតត្បូត។ យោងទៅខទី 10. ការពិតដើម្បីមានសកម្មភាពសាសនាលាក់ពុត ជាជាងចំអកព្រះ។ វាដូចជាសកម្មភាពដែលទាហានរ៉ូម៉ាំងយកមកដៃរបស់ខ្លួនដាក់លើព្រះសិរសារបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយយកអារពណ៍ស្វាយមកឯទ្រង់ ហើយទ្រង់ក៏មានបន្ទូលនៅចំពោះទ្រង់ថា៖ ឯបន្ទាប់មកពីឡាត់ក៏ចាប់ព្រះយេស៊ូវវាយទ្រង់។ 2 ទាហានក៏យកមកដៃបន្តាមកពាក់លើព្រះសិរសា ហើយពាក់អារពណ៍ស្វាយ។ ពួកគេចូលមកគាល់ព្រះអង្គថា៖ ឯសូមជំរាបសួរស្តេចយូដា!TM។ ហើយវាយគាត់ដោយដៃTM។ ហើយវាយមុខគាត់ដោយប្រទាលមុខ។ (យ៉ូហាន ១៩:១-៣) ការដែលពួកគេលើកតម្កើងទ្រង់ជាស្តេចដោយការលាក់ពុតរបស់ពួកគេ ជាជាងអំពើទុច្ចរិតដែលធ្វើទុក្ខដល់ទ្រង់។ សកម្មភាពសាសនាលាក់ពុតធ្វើទុក្ខដល់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេធ្វើកិច្ចការតាមបែបសាសនានឹងរួចផុតពីទុក្ខ។ សូមមើល Is 1:14, 43:22-24 ។

4. ទោះបីជាពួកគេបានមើលតួលេខថាអ្នកដទៃបានទទួលការប្រៀនប្រដៅសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេយ៉ាងច្បាស់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេផ្ទាល់មិនបានភ្ញាក់ខ្លួនឡើយ។ (៦-១១) នោះគឺជាការពិតដែលនៅសម័យស្តេច យ៉ូសៀសជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលខាងជើងបានបះបោរ (ܡܠܟܘܬܐ = នេះត្រូវបានគេប្រើជាសព្វនាមសម្រាប់អ៊ីស្រាអែល។ ៦, ៨, ១០, ១១, ១២) ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំប្រព្រះ) ហើយការពិតដែលពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តត្រូវបានគេជូនដំណឹងដល់យូដាភាគខាងត្បូងយ៉ាងល្អ។ (6, 7) ទីបំផុតពួកគេបានក្រឡេកមើលតួលេខដែលអ៊ីស្រាអែលបានប្រដៅខ្លួនឯង (BC722) ប៉ុន្តែយូដានៅតែបន្ត

មិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយថ្វាយបង្គំបញ្ចុះតតលយប់ឈរ ដែលយេស៊ូមាបាន
ស្រែកថាវាជាអំពើបាបដ៏ធំ។ (ប្រហែល BC 622) នៅពេលដែលអ្នកដទៃត្រូវបានដាក់
ទណ្ឌកម្ម អ្នកដែលមើលក្នុងតែដឹងថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើ
បាបរបស់គាត់ទាំងស្រុង។ សូមមើល លូកា ១៣:១-៥។ ពាក្យ ប៊ិប៊ីប៊ីTM (ឧទ្ទិ ៩) គឺ
ជាកាណាហ្វ (ហាន់នេ) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថាក្នុងខ្ញុំខ្ញុំឯណាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 4 សុំការប្រែចិត្តទៅកាន់តំបន់ខាងជើង។ (យេរេមា ៣:១២-១៨)

ពាក្យដែលអ៊ីស្រាអែលគួរត្រឡប់មកវិញ គឺត្រូវប្រកាសដោយផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមដល់ពួកគេពីរដង។ (១២, ១៤)

1. ពាក្យថា “ខ្ញុំនឹងមិនសម្លឹងមើលអ្នកដោយកំហឹងឡើយ ដ្បិតខ្ញុំមានសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ខ្ញុំនឹងមិនខឹងជារៀងរហូត™។ ផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមដល់ពួកគេ។ ពាក្យដែលមនុស្សមានបាបគួរត្រឡប់មកវិញ មិនមែនជាពាក្យដែលគួរឱ្យអាណិតឡើយ ជាពាក្យមេត្តាដែលគេគួរស្វាគមន៍។ មនុស្សមានបាបគួរតែប្រែចិត្តដោយចិត្តផ្អែមល្អែម ដោយទទួលយកក្តីមេត្តាបែបនេះដោយសង្ឃឹម។ ហើយព្រះបានបើកសម្តែងនូវអ្វីដែលពួកគេបានត្រឡប់មកវិញយ៉ាងច្បាស់ នោះមានន័យថា ពួកគេបានសារភាពអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (១២, ១៣)

2. ព្រះបន្ទូលនៃខទី 14-18 ក៏និយាយថានឹងត្រលប់មកវិញហើយផ្តល់ក្តីសង្ឃឹមដល់ពួកគេ។ ១) ព្រះបានប្រទានសេចក្តីសង្ឃឹមដល់ពួកគេ ដោយពោលថា ព្រះគឺដូចជា ប៉ូត្តឹម™ របស់ពួកគេ។ (ខ១៤) ២) កាលដែលព្រះបានដាស់តឿនពួកគេ ទ្រង់មិនចាត់ទុកពួកគេជាសហគមន៍ទេ ប៉ុន្តែប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សម្នាក់ៗដោយផ្ទាល់ ហើយមានបន្ទូលថានឹងនាំពួកគេទៅក្នុង ប៉ូត្តឹម (កន្លែងដែលព្រះគង់)™ នេះជាសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏កំភ្លៅនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (ខ ១៤ ខ) ៣) លោកបានប្រាប់ពួកគេឱ្យបង្កើតបង្គោលដែលសក្តិសមនឹងចិត្តរបស់ពួកគេ™។ (ខ១៥) នេះចង្អុលទៅលើការដឹកនាំរបស់អ្នកដឹកនាំល្អនៅពេលដែលពួកគេបានត្រឡប់ទៅប្រទេសរបស់ខ្លួនវិញ បន្ទាប់ពីពួកគេប្រែចិត្តចេញពីកោអីអ្នកទោសសាសន៍យូដា។ ប៉ុន្តែវាចង្អុលទៅអ្នកដឹកនាំពិតនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទនាពេលអនាគត។ 4) ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ខទី 16) អ៊ីស្រាអែលខាង

វិញ្ញាណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (អ្នកជឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) នឹងត្រូវបានកើនឡើង បន្ទាប់មក ពួកគេមិន

3. ថ្វាយការថ្វាយបង្គំនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់នៅចំកណ្តាលនៃ ឯ ហិបប៊ែនសេចក្តីសញ្ញា ™ ប៉ុន្តែមានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលមានសកម្មភាពនៃការថ្វាយបង្គំដោយមានព្រះវិញ្ញាណ និងសេចក្តីពិត (យ៉ូហាន 4:24) យោងទៅតាមវគ្គបទគម្ពីរអំពី ឯ ហិបប៊ែនសេចក្តីសញ្ញា ” សូមមើល និក្ខមន៍ ២៥:១៧-២១, ២២, ២៩:៤២, ៣១:១៨, ៣៤:២៨, ៤០:៣, ៥, ២០, លេវីវិ ១៦:១៤-១៩, ជនគណនា ៧:៨, ៩ I Sam ៤:៣ II Sam 6:2 II King 19:15, Ps 80:1, 99:1 ។ 5) សាសនារបស់សាសន៍យូដា (វាត្រូវបានតំណាងថាជា "ក្រុងយេរូសាឡឹម") - យោងទៅយ៉ូហាន 4: 22) វាបានក្លាយជាសាសនាដែលប្រជាជាតិទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកជាកម្មសិទ្ធិ។ (១៧, ១៨) ប្រជាជនដែលជឿលើសាសនានេះគឺមានភាពឯកភាពគ្នារវាង ឯប្រជាជាតិយូដា™ និង ឯប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល™។ នេះមានន័យថា នៅក្នុងការពិតដែលគ្រប់ជាតិសាសន៍ក្នុងលោកនេះជឿលើព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងពិតប្រាកដ ជាគោលការណ៍ពួកគេគឺជាឯកភាព។

ការពិតដែលថាព្យាករណ៍បាននិយាយថាការស្តារឡើងវិញនៃប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលហើយក៏បានណែនាំពរជ័យខាងវិញ្ញាណនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីហាក់ដូចជាគួរឱ្យអស់សំណើចណាស់។ ប៉ុន្តែ វាជារឿងធម្មជាតិដែលវាមើលទៅអនាគតដែលការប្រែចិត្តពិតនៃវាស្តាររបស់ព្រះនឹងត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ ។ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើថា ការពិតដែលមនុស្សមានបាបត្រឡប់មករកព្រះវិញ គឺត្រូវបានសន្មតថាជាបញ្ហាសង្ឃឹម។ ការប្រែចិត្តគឺល្អណាស់។ សូមមើល II Cor7:8-10 ។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះបីជាបុរសទាំងនោះគឺជាមនុស្សមានបាបដែលមនុស្សបោះចោលដោយធម្មជាតិក៏ដោយ នៅពេលដែលពួកគេប្រែចិត្ត នោះព្រះក៏ទទួលយក។ ថ្វីត្បិតតែគាត់ជាអ្នកមានបាបដ៏ធំក៏ដោយ ក៏ព្រះទ្រង់ស្វែងរកគាត់ ដើម្បីត្រឡប់ទៅរកទ្រង់វិញ។ (ខ១)
2. បុរសមិនរស់នៅដូចអ្វីដែលគាត់ចង់បានទេ ហើយពួកគេគួរតែបន្ទាបខ្លួន ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដោយពិនិត្យមើលការប្រព្រឹត្តខុសច្រើនរបស់ពួកគេ។ (ខ ២)
3. ទុក្ខទាំងឡាយណាដែលជួប គប្បីដឹងថាខ្លួនជាល្អូលនៃអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយប្រព្រឹត្តអំពើគួរខ្មាសគេ ទើបគួរបន្ទាបខ្លួន។ (ខ៣)
4. មនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដោយសេចក្តីលះបង់ជាមានបាបច្រើន ជាងមនុស្សមានបាបមិនមានរូបបូជា ។ (ខ៥)
5. អ្នកដែលគិតពិចារណាខ្លួនឯងជាជាងប្រដៅអ្នកដទៃ គឺអ្នកដែលគោរពតាមការរំពឹងទុករបស់ព្រះ។ ដោយសារព្រះដាក់ទោសមនុស្សមានបាបផ្សេងទៀត ដើម្បីដាស់ខ្ញុំ។ (6-11)
6. ការប្រែចិត្តតែងតែមានក្តីសង្ឃឹម។ យោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១២៤១៨ ។
7. ព្រះប្រទានរបស់ល្អបំផុតដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់ខ្លាំង ប៉ុន្តែពួកគេតែងតែបះបោរចំពោះព្រះ ព្រោះពួកគេមិនដឹងការពិត។ (19-21)
8. ការប្រែចិត្តពិតប្រាកដគឺដើម្បីសារភាពការពិត ហើយព្យាយាមរស់នៅក្នុងការពិតដោយស្មោះ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ២២ ខ-២៥ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 5 ការប្រែចិត្តពិត (ឃេរេមា ៤:១-២)

1. គឺបោះចោល តែមិនរង្គោះរង្គើ។

“របស់ដែលគួរស្តាប់ខ្លឹម” គឺការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ” ដែលជារត្តារាំងការប្រាស្រ័យទាក់ទងនៃវត្ថុទាំងពីរ (od និងអ្នកជឿ) ។ នៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដោយសារពួកគេស្រឡាញ់កិត្តិយស គ្រួសារ ប្រាក់ វិទ្យាសាស្ត្រ ជំនួញគ្រួសារ ជំនួញជាតិជាដើម។ ដូចជាព្រះដែលពួកគេក្លាយជាប្រព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាបញ្ញត្តិទីមួយចែងថា៖ បំណងរាល់គ្នានឹងមិនមានព្រះឯទៀតនៅពីមុខខ្ញុំឡើយ^៣។ ប្រសិនបើគាត់និយាយថានឹងប្រែចិត្ត ហើយបន្ទាប់មកគាត់បោះចោលអំពើអាក្រក់របស់គាត់ នោះគឺការប្រព្រឹត្តិអំពើបាបមួយទៀតដើម្បីបញ្ឆោតព្រះជាម្ចាស់។ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់បានបោះចោលអំពើអាក្រក់ ដោយគាត់មិនរង្គោះរង្គើ គាត់បានសម្រេចនូវការប្រែចិត្តដោយស្មោះ។ ក្នុងជីវិតជំនឿ អ្នកដែលអង្រួនមិនបានអ្វីចេញពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ យ៉ូហាន ១:៦-៨ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែត្រូវឱ្យគាត់សួរដោយសេចក្តីជំនឿ ដោយគ្មានការសង្ស័យឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្ស័យប្រៀបបាននឹងរលកសមុទ្រដែលបក់បោកដោយខ្យល់។ ដ្បិតអ្នកនោះមិននឹកស្មានថាគាត់នឹងទទួលអ្វីពីព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ ៨ គាត់ជាមនុស្សមានចិត្តពីរ មិនស្ថិតស្ថេរក្នុងគ្រប់ផ្លូវរបស់គាត់។ “។ ព្រះមិនគាប់ចិត្តអ្នកណាឱ្យញ័រក្នុងការស្នាក់ស្នើរ ហើយអ្នកមិនត្រជាក់មិនក្តៅ។ សូមមើល វិវរណៈ ៣:១៥, ១៦ អេលីយ៉ាបានស្តីបន្ទោសប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលកុំឱ្យទទួលយកអាកប្បកិរិយានៃការប្រែចិត្ត ហើយនិយាយថា៖ បើហើយអេលីយ៉ាបានចូលទៅជិតប្រជាជនទាំងអស់ ហើយនិយាយថា៖ បើតើអ្នករាល់គ្នានឹងមានការយល់ឃើញខុសគ្នាពីគ្នាដល់ពេលណាទៀត? ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះ ចូរធ្វើតាមព្រះអង្គ។ ប៉ុន្តែប្រសិន

បើព្រះបាល ចូរតាមគាត់ទៅ™។ ហើយប្រជាជនមិនបានឆ្លើយតបគាត់មួយម៉ាត់ឡើយ™
។ (ស្ដេចទី១ ១៨:២១)

បន្ទាប់ពីការប្រែចិត្ត ការពិតដែលថាគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដដែលម្តងទៀតហាក់ដូចជា
ស៊ីអ្វីដែលផ្អែស៊ីអ្វីដែលវាក្នុងម្តងទៀត ហើយបន្ទាប់ពីកូនជ្រូកត្រូវបានសម្អាត វាស្ថិតនៅ
កន្លែងដែលកខ្វក់។ (ពេត្រុសទី២ ២:២២) មូលហេតុដែលបុរសនោះចាកចេញពីអំពើ
បាប ហើយបន្ទាប់មកប្រព្រឹត្តអំពើបាបម្តងទៀត , ១) គឺដើម្បីកុំឲ្យមានការធានាថា អំពើ
បាបធ្វើបាបជីវិតយើង ហើយវាសម្លាប់ខ្លួនឯង។

2. ការជឿលើព្រះអម្ចាស់គឺជាលក្ខខណ្ឌមួយផ្សេងទៀតនៃការប្រែចិត្ត។

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកស្ងៀមថា 'ដូចព្រះអម្ចាស់មានព្រះជន្មគង់នៅ'
នៅក្នុងការពិត, នៅក្នុងយុត្តិធម៌, និងនៅក្នុងសេចក្តីសុចរិត" "ភាពស្មោះត្រង់, យុត្តិធម៌និង
សុចរិត" ពិតជាមានអត្ថន័យដូចគ្នា "ភាពស្មោះត្រង់" (Anp. = emed) គឺដើម្បីសារភាព
ថា គាត់ជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះដោយត្រង់ថា "យុត្តិធម៌" (משפּט= mishpat)
មានន័យថា មនុស្សមានបាបគិតថាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះខ្លួនគាត់ដោយត្រឹម
ត្រូវ (ទំនុកតម្កើង ៥១:៤) "សេចក្តីសុចរិត"(חֶדֶק= chedaka) គឺត្រូវប្រកាន់យក
អាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ។ ថ្កោលទោស នោះគឺវាចង្អុលបង្ហាញពីអាកប្ប
កិរិយាពីរនៃយុត្តិធម៌ និងសុចរិតភាពខាងលើ។ "ប្រសិនបើអ្នកស្ងៀមថា 'ដូចព្រះអម្ចាស់
មានព្រះជន្មគង់នៅ' មានន័យថាមនុស្សមានបាបគឺជាសកម្មភាពនៃការសារភាពនៃសេចក្តី
ជំនឿ "ដើម្បីត្រឡប់ទៅព្រះអម្ចាស់" មុនពេលមានព្រះជន្មរស់ ហើយតាមពិតវាគឺជាការ
កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយបម្រើគាត់ ហើយចូលទៅជិតគាត់។ យោងទៅ Duet

6:13, 10:20 ។ ការប្រែចិត្តពិតប្រាកដត្រូវបានបញ្ចប់ដើម្បីត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។
ដើម្បីកែអំពើអាក្រក់អាចត្រូវយកដោយសូម្បីតែអ្នកមិនជឿ។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការប្រែចិត្តមិនមែនគ្រាន់តែជាពាក្យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែស្មោះត្រង់។ នោះគឺដោយការបោះបង់ចោលអំពើបាប ហើយប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីសុចរិត ហើយធ្វើឱ្យអ្នកមិនជឿលើកតម្តឹងព្រះ។ វាដាំដុះដីចាស់ ហើយយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅ ហើយទទួលការកាត់ស្បែកនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១-៤ ។

2. លទ្ធផលនៃការមិនប្រែចិត្តគឺជាគ្រោះកាចយ៉ាងសាហាវដូចសត្វតោ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញដាច់ស្រយាលដូចជាដីដាច់ស្រយាល។ (៧, ៨)

3. មុនពេលដាក់ទណ្ឌកម្មដែលព្រះដាក់លើ ស្តេច និងមន្ត្រីដែលមានអំណាចមិនអាចធ្វើតាមវិធីល្អបំផុតបានទេ។ ពួកបូជាចារ្យ និងហោរាដែលមិនភ្ញាក់ពីដំណេក មានការភ្ញាក់ផ្អើល។ (ខ ៩)

4. ព្រះបោះបង់ចោលថាបុរសមិនស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្យាករណ៍ពិតអាចនឹងទទួលបានការបង្រៀនរបស់ព្យាករណ៍ក្នុងក្លាយដែលជាវិធីសាស្ត្រដែលព្រះដាក់ទណ្ឌកម្ម។ (ខ១០)

5. ការមកពីទុក្ខលំបាកគឺចេញពីព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ, អ្នកដែលជួបនឹងទុក្ខព្រួយគួរតែចូលទៅជិតគាត់គួរតែដោះស្រាយ. (១១, ១២) វិធីដើម្បីដោះស្រាយវាត្រូវកាត់ចេញពីឫសនៃអំពើបាប។(ខ១៤)

6. បុរសលាក់ពុតទំនោរទៅរកការព្រមានរបស់ព្រះយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ ដូច្នោះ ពាក្យដែលត្រូវឱ្យគេត្រូវប្រាប់ដល់អ្នកដទៃត។ (ពួកសាសន៍ដទៃ) ដូច្នោះការដាស់តឿនរបស់ព្រះអាចត្រូវបន្ទូលទុកនៅជំនាន់ក្រោយយ៉ាងច្បាស់។ មុនពេលមនុស្សមានបាបត្រូវបំផ្លាញ ពាក្យ

ដើម្បីប្រាប់ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញត្រូវបានប្រាប់រួចហើយគឺត្រូវជូនដំណឹងដល់ព្រះដ៏មានព្រះ
ជន្មរស់ដល់មនុស្សនៅពេលដែលការងារត្រូវបានសម្រេច។ (១៥, ១៦)

7. អ្នកដែលជួបទុក្ខលំបាកមិនគួរត្អូញត្អែរចំពោះព្រះនិងអ្នកដទៃទេ។

8. ប៉ុន្តែគាត់គួរតែស្វែងរកមូលហេតុនៅក្នុងខ្លួនគាត់។ (ខ១៨)

9. មេដឹកនាំគួរទទួលទុក្ខចំពោះទុក្ខរបស់បុគ្គលដែលឈានមុខដូចជាទុក្ខរបស់ខ្លួន (ឬក៏សេ
ចក្តីទុក្ខខាងលើ)។ (១៩-២១) សូមមើល រ៉ូម ៩:១-៣។

10. នៅពេលដែលព្រះបញ្ជូនសេចក្តីទុក្ខទេវទានដល់រាស្ត្រទ្រង់ ទ្រង់ប្រតិបត្តិដោយធ្វើតាម
គោលការណ៍ដែលពួកគេបានប្រែចិត្ត។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ២៣៤៣១

។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. នៅក្នុងសង្គមណាមួយដែលមានមនុស្សសុចរិតនៅក្នុងដៃ គឺជាការរីករាយចំពោះព្រះ។ ដោយសារតែសង្គមទទួលយកគាត់ជាដែរបស់គាត់ 1) គឺជាសញ្ញានៃការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់ចំពោះព្រះ។ 2) សង្គមក្លាយទៅជាត្រូវដោយការទទួលបានការដឹកនាំពីមនុស្សសុចរិត។ (ខ ១)
2. អ្នកកាន់សាសនាលាក់ពុតមិនប្រែចិត្តទេ ទោះបីគាត់ទទួលគ្រោះកាចទូទៅក៏ដោយ។ (ខ៣) ពុតត្បូតគឺជាការឈឺចាប់នៃជំងឺដ៏អាក្រក់។
3. ដូចជាសង្គមណាមួយពោរពេញដោយអំពើបាប និងកម្រិតខ្ពស់ និងអន្ទង់សត្វទីទុយ ពុករលួយ គ្រោះកាចដោយគ្មានហេតុផលអ្វីទាំងអស់។ ពួកគេហាក់ដូចជាសត្វតោ ចចក និងពូម៉ា។ (៤-៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពិនិត្យមើលនូវបាបកម្មក្នុងសង្គមដោយចិត្តតក់ស្លុត ហើយដាស់តឿនមនុស្សមានបាប។
4. ដោយសារជនជាតិយូដាមិនជឿលើព្រះ ហើយជឿលើកំពែងក្រុង នោះព្រះក៏កម្ទេចកំផែង។ (ខ១០)
5. អ្នកដែលយកសាសនាគ្របដណ្តប់និងយកសកម្មភាពនៃសាសនាមិនជឿគឺអាក្រក់ជាងការពិតជាមិនជឿព្រះ។ (១២, ១៣)
6. ដូចជាព្រះមានអំណាចពេញលេញក្នុងការបំផ្លាញពួកគេ ដែលសូម្បីតែប្រជាជាតិមួយប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ដូច្នោះតើគាត់មិនអាចដាក់ទោសមនុស្សបានទេ? (15-17)

7. ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យចំពោះការប្រែចិត្តរបស់មនុស្សមានបាបជានិច្ច។ ដូច្នោះ គាត់មិន ឆ្កួតសេចក្តីមេត្តាករុណាក្នុងសេចក្តីក្រោធឡើយ។ (ខទី ១៨) សូមយោងទៅ ហាប ៣:២ ។

8. ព្រះទ្រង់ចាក់ទោសអាទិកំបាំងដើម្បីប្រៀបធៀបនឹងអំពើបាបរបស់គេ ដើម្បីប្រាប់ការ ពិតអំពីជីវិតរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សមានបាប។ (ខ ៩)

9. ការដែលបុរសមិនយល់ពីព្រះជាម្ចាស់ បែរជាទម្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងកម្រិតទាប អាក្រក់ជាង របស់ធម្មជាតិទៅទៀត។ (២០-២២)

10. បុរសដែលមិនស្គាល់អត្ថប្រយោជន៍នៃធម្មជាតិដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ និងបដិសេធព្រះជាម្ចាស់ គួរតែបាត់បង់ផលប្រយោជន៍នៃធម្មជាតិ។ (២៤, ២៥)

11. អ្នកមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ខ្យល់ព័ទ្ធជុំវិញដោយរូបព្រះ ជាអ្នកលោភ ហើយត្រូវ គេលួច សូម្បីតែជនក្រីក្រ។ អ្នកណាដែលយោរយោអាចហៅថាមនុស្សអាក្រក់បានផ្លាស់ ប្តូរ (២៦-២៨)

12. អ្នកដឹកនាំខុសត្រូវទទួលបានការកាត់ទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ យ៉ាកុបបាននិយាយថា “ក្នុងចំ នោមអ្នករាល់គ្នា មិនត្រូវធ្វើជាគ្រូច្រើនទេ បងប្អូនអើយ ត្បិតអ្នកដឹងហើយថា ពួកយើង ដែលបង្រៀននឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយតឹងរឹងជាងនេះទៅទៀត” ។ (យ. (ខ៣១) ដោយសារ ការដែលពួកគេមិនទទួលយកការដឹកនាំដ៏ត្រឹមត្រូវ គឺដោយសារពួកគេមានចិត្តរឹងរូស មិន ជឿលើសេចក្តីពិត។ (II Thess 2:11)

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 តើទុក្ខអ្វីទៅដល់អាសនៈដែលព្រះលះបង់ចោល? (យេរេមា ៦:២៧-៣០)

1. ការឈឺចាប់នៃភាពងងឹត

យើងមិនដឹងពីទុក្ខលំបាកនៃភាពងងឹតមុនពេលយើងមិនបានជួបប្រទះនឹងវានោះទេ។ កម្មករអណ្តូងវីរមួយចំនួនបានចូលទៅក្នុងរូងក្រោមដីជ្រៅនៃអណ្តូងវីរផ្សេងៗដោយប្រើចង្កៀង ហើយវាត្រូវបានបិទ ដោយសារចង្កៀងមិនសណ្តាប់ធ្នាប់។ បន្ទាប់មក ពួកគេមិនអាចចេញពីវាបានទេ។ តើគេរងទុក្ខប៉ុន្មាន? ដោយសារតែមិនអាចចេញពីវាបាន ពួកគេមិនអាចជួយបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវស្លាប់។ ភាពងងឹត ១) គ្មានសង្ឃឹម។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថា៖ ឯកាលនោះស្តេចមានបន្ទូលទៅពួកអ្នកបម្រើថា ចូរចងដៃជើង ហើយបោះវាទៅក្នុងទីងងឹតខាងក្រៅ។ នៅកន្លែងនោះនឹងមានការយំសោក និងសង្កៀតធ្មេញ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯយើងត្រូវតែធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គដែលចាត់ខ្ញុំអោយមក នៅពេលថ្ងៃ។ យប់មកដល់ហើយ គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើការបានទេ។ “។ (យ៉ូហាន ៩:៤) ដោយសារបុរសនោះមិនធ្វើសកម្មភាពណាមួយ គាត់មិនអាចជួយគាត់បានឡើយ គឺគាត់ត្រូវស្លាប់។ មនុស្សងងឹតដោយសារអារក្សគាត់រងទុក្ខយ៉ាងនេះ។ នោះគឺគាត់គ្មានសង្ឃឹមក្នុងភាពងងឹត ហើយគាត់មិនអាចធ្វើសកម្មភាពពិតបានទេ។

2. ការឈឺចាប់នៃអំពើបាប

ទុក្ខនៃបាបក៏ជាទុក្ខមួយដែលមនុស្សមិនអាចធ្វើទុក្ខជាញឹកញាប់។ តាមពិតនេះគឺជាការឈឺចាប់ដែល Scorpion បាញ់។ ១ កូរិនថូស 15:56 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯសេចក្តីស្លាប់

គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបជាច្បាប់។ “។ ហេតុអ្វីបានជាការឈឺចាប់នៃ
អំពើបាបត្រូវបានគេហៅថា

សម្រាប់ "ខាំ"? ហេតុផលអាចត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោមពីរយ៉ាង។ ១) ព្រោះអំពើ
បាបតែងយកការមាក់ងាយក្នុងចិត្ត ព្រោះជារឿងមិនសប្បាយចិត្ត។ អ្វីដែលដាវីឌបាន
សារភាពថា៖ បំផ្លិតខ្ញុំដឹងពីការរំលងរបស់ខ្ញុំ

ហើយអំពើបាបរបស់ខ្ញុំតែងតែនៅចំពោះមុខខ្ញុំ។ (ទំនុកតម្កើង ៥១:៣) មានន័យថា។
ពេលណាដែលបុរសក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះ អំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនោះរើសយក
សតិសម្បជញ្ញៈ ហើយមិនក្រោកឈរឡើយ។ ព្រះបន្ទូលនៃទំនុកតម្កើង ១៣០:៣ ចែងថា
បិទព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត ឱព្រះអម្ចាស់ តើនរណាអាចទ្រាំទ្រ
បាន? “ចំណុចមួយនេះ។ ២) ព្រោះឈឺមិនស្លាប់។ ទោះបីជាព្រលឹងបានទទួលរងការឈឺ
ចាប់របស់ហាដេសចង់ស្លាប់ហើយបាត់ខ្លួនក៏ដោយ។ វាមិនក្លាយជាដូច្នោះទេ ប៉ុន្តែគាត់
ទទួលបានការឈឺចាប់ពីហាដេសជាបន្តបន្ទាប់។ ដ្បិតមានទុក្ខព្រួយដ៏អាក្រក់ជាងសេចក្តី
ស្លាប់ វាគ្រាន់តែជាទុក្ខនៃអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 6 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទុក្ខវេទនាមិនមែនជាឧបទ្វីរហេតុទេ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បញ្ជូនវា។ ដូច្នោះ ពួកបរិសុទ្ធក្នុងស្វែងរកព្រះក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា ដោយអស់ពីកម្លាំងរបស់ទ្រង់។ (១, ២, ៦)
2. តើបាបកម្មកម្រិតណាដែលគួរប្រៀនប្រដៅ? ពួកគេចាត់ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាការស្តីបន្ទោស ហើយមិនពេញចិត្ត។ (១១០)
3. បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយលោភៈ ទីបំផុតលោភលន់ ឆក់យកបាន ។ ការដែលព្រះដាក់ទោសដូច្នោះបង្ហាញការពិតដែលរស់នៅរបស់លោកយ៉ាងច្បាស់។ ទោះបីជាគាត់យកច្រើនជាងឧទាហរណ៍សមាមាត្របញ្ជាក់ដែលគាត់ចាញ់ច្រើនជាងនេះមិនមែនជារឿងចៃដន្យទេ។ (១២, ១៣)
4. គាត់បង្រៀនរាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុស ប៉ុន្តែគាត់ប្រៀបដូចជាមនុស្សទុច្ចរិតដែលមិនស្គាល់ភាពអៀនខ្មាស់ មុខមិនខ្មាស់ គួរតែធ្លាក់ចុះ ហើយនឹងជួបថ្ងៃអាម៉ាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ (១៤, ១៥)
5. មនុស្សមានបាបពិនិត្យមើលអតីតកាលរបស់ពួកគេ ពេលខ្លះខ្ញុំ ហើយស្វែងរកកន្លែងដែលពួកគេធ្លាក់ចុះ ហើយពួកគេគួរតែត្រឡប់ទៅរកផ្លូវសំខាន់របស់ពួកគេ។ (វិធីចាស់) (១១៦) សូមមើល វិវរណៈ ២:៥។
6. បុរសបះបោរនឹងការដាស់តឿនរបស់ព្រះ មានតែរបស់ដែលត្រូវទទួលទណ្ឌកម្មប៉ុណ្ណោះ។ (១៦-១៩)

7. អ្នកដែលបោះចោលជំនឿ និងចូលចិត្តផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ តែទទួលការសម្រាលទុក្ខដោយខ្លួនឯង ដោយគ្រាន់តែធ្វើពិធីសាសនាប៉ុណ្ណោះ និងត្រូវទទួលទោសដោយព្រះ។ (២០, ២១)

8. ការភ័យខ្លាចទាំងអស់ដែលបង្ហាញពីទុក្ខវេទនាធ្វើឱ្យបុរសប្រែចិត្ត។ ដូច្នោះ មុនពេលមានសេចក្តីវេទនាមកដល់ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថាវាគួរឱ្យរន្ធត់ប៉ុណ្ណាហើយ។ (២៥, ២៦)

9. សម្រាប់ការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងយើងគឺជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យដែលមិនអាចនិយាយបាននោះយើងគួរតែទទួលយកវាដោយអស់ពីចិត្ត។ (ខ ២៩) ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប្រៀបដូចជាភ្លើង វាជាឧបករណ៍តែមួយគត់ដែលធ្វើឱ្យបុរសប្រែចិត្ត។ អ្នកដែលបន្ទាប់ពីបានទទួលព្រះបន្ទូលមិនប្រែចិត្ត គ្មានសេចក្តីសង្ឃឹមអស់កល្បជានិច្ច។ (លូកា ១៦:៣១)

10. បន្ទាប់ពីគាត់បានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាច្រើន ដូចជាអ្នកមិនប្រែចិត្ត ព្រះបានបោះគាត់ចោល។ (ខ៣០) លក្ខណៈរបស់បុរសដែលព្រះបោះចោលត្រូវបានលាតត្រដាងជាតួអង្គដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមអ្វីដែលគាត់ចង់បាន។ សូមមើល រ៉ូម ១:២៤, ២៦, ២៨។ អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងអ្វីក៏ដោយ គាត់ចង់គិតថាខ្លួនគាត់មានសុភមង្គល។ ពួកគេយល់ខុសថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាខ្សែពួរដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ (ទំនុកតម្កើង ២:៣) ប៉ុន្តែតាមពិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចជាខ្សែពួរដើម្បីសង្គ្រោះពួកគេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 7 បុគ្គលដែលពឹងផ្អែកតែលើប្រព័ន្ធសាសនា តែមិនជឿលើព្រះខ្លួនឯងឡើយ។ (យេរេមា ៧:១-៤)

1. មនុស្សបែបនេះត្រូវបានគេយល់ពីគោលបំណងនៃការកសាងសាសនា និងប្រព័ន្ធរបស់វា (ដូចជាការថ្វាយដង្ហាយ) គោលបំណងគឺដើម្បីត្រឡប់ទៅរកព្រះ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយគត់។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ ជនជាតិយូដាទទួលស្គាល់ប្រព័ន្ធសាសនាខ្លួនឯងជាជាងព្រះ គឺដើម្បីចំអកព្រះ ហើយក៏ចំអកដល់ប្រព័ន្ធសាសនាដែរ។

2. គោលបំណងនៃទីសក្ការៈគឺដើម្បីបង្រៀនចិត្តរបស់អ្នកជឿឱ្យទទួលយកព្រះជាម្ចាស់បានយ៉ាងល្អ។ ដូច្នោះ មនុស្សដែលត្រូវចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈចង្អុលទៅលើចិត្តរបស់ពួកគេដោយធម្មជាតិ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេគួរនិយាយថា “នេះជាទីសក្ការៈរបស់ព្រះយេហូវ៉ា” ។ ទោះជាបែបនេះក្តី ជនជាតិយូដានៅសម័យយេរេមាបានចាប់យកអំពីអាក្រក់ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេដែរ ហើយពួកគេបានព្យាយាមទទួលបានគុណធម៌នៃទីសក្ការៈ។ នេះជាសកម្មភាពបះបោរការពិត។

3. គោលបំណងនៃទីសក្ការៈគឺដើម្បីធ្វើឱ្យបុរសបម្រើព្រះដែលហួសពីទីជម្រកបានស្នាក់នៅស្ថានសួគ៌ហើយទទួលបានសេរីភាពខាងវិញ្ញាណ។ ប៉ុន្តែការដែលជនជាតិយូដាចង្អុលទៅទីសក្ការៈ ហើយអំពាវនាវថាពួកគេនោះជាទីសក្ការៈរបស់ព្រះ™បានកើតចេញពីគំនិតខុសជានិច្ចដែលថាព្រះយេហូវ៉ាត្រូវសង្កត់សង្កិនដោយការសាងសង់និងគ្រឿងបរិក្ខារ។ ការគិតខុសចំពោះព្រះ នោះគឺជាការគិតខុសពីអ្នកមិនជឿ។ វាជាការគិតខុសដែលចាត់ទុកបរិក្ខារសាសនា និងប្រព័ន្ធដោយវេទមន្ត។

គោលបំណងនៃគ្រឿងបរិក្ខារសាសនា និងពិធីគឺដើម្បីដឹកនាំបុរសចូលទៅក្នុងការប្រែចិត្ត
ជំនឿ និងសេចក្តីសុចរិត។

ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ជនជាតិយូដាបានទទួលយកភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយទទួលយកទីស
ក្ការៈ និងពិធីសាសនា ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្វីដែលពួកគេបានដំឡើងអំពើបាបទាំងអស់គឺ
ប្រឆាំងនឹងការពិតយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេគួរតែចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់ដោយមានចិត្តសង្រួង
ជាជាងធ្វើពិធីសាសនា។

ជំពូកទី 7 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ពិធីសាសនាដ៏ស្មោះស្ម័គ្រទាក់ទងនឹងព្រះនាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា សំដៅលើការមានជំនឿ និងជីវិតនៃសីលធម៌ខាងសាសនានៅក្នុងមនុស្ស។ (៣-៥) ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏មនុស្សមិនអើពើនឹងសីលធម៌ ដោយប្រើនាមរបស់ព្រះចំអកនាមព្រះយេហូវ៉ា។

2. បើយើងមិនមើលថែមនុស្សមានទុក្ខទេ នោះជាបាប តែបើយើងគាបសង្កត់គេ យើងមិនត្រូវការពាក្យអ្វីឡើយ។ (ខ៦ ក) អ្នកដែលបង្ហូរឈាមមនុស្សស្លូតត្រង់ ទទួលសេចក្តីក្រោធពីព្រះ ជាពិសេស។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១០) លោកមិនគួរទទួលពរនៅផែនដីទេ ប៉ុន្តែគេគួររង្វេងនៅផែនដី។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១១, ១២) ហើយអ្នកដែលថ្វាយបង្គំព្រះឯទៀតក៏គួររងទុក្ខដោយព្រោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ (ទំនុកដំកើង ១៦:៤)

អំពើបាបទាំងបីខាងលើ គឺជាអំពើបាបដ៏ធំនៅចំពោះព្រះ។ ជាតិប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើនយ៉ាងនេះមិនបានសុខសន្តិភាពលើផែនដីទេ។

3. បុរសដែលមិនគោរពតាមអ្វីដែលសាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ាបង្រៀន ប៉ុន្តែប្រើសាសនា (សាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ា) គឺជាមនុស្សដើម្បីល្ងាចនាម។ សម្រាប់ការប្រើប្រាស់។ (8-11)

4. ក្នុងនាមជាអ្នកដែលប្រើឈ្មោះនៃក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ ប្រើវាសម្រាប់ការលាក់ពុត នោះព្រះ ទោះបីជាព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធរបស់គាត់ទាក់ទងនឹងក្រុមជំនុំរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ដាក់ទោសពួកគេ។ ព្រះទ្រង់បានប្រតិបត្តិដូច្នោះ ដោយសុចរិតតាំងពីបុរាណមក។ (១២-១៥) សូមមើល បប ២:៥។

5. ការអធិស្ឋានមិនគួរធ្វើដោយអ្វីដែលយើងចង់បាន; យើងគួរតែស្វែងរកដោយស្មោះនូវអ្វីដែលយើងគួរស្វែងរកដោយពិតប្រាកដដោយវែកញែកយ៉ាងតឹងរ៉ឹង។ (ខ១១៦)
6. ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យការស្តាប់បង្គាប់ ប្រសើរជាងការលះបង់។ (២១-២៣) សូមមើល ១សាំ ១៥:២២ ទំនុកតម្កើង ៤០:៦-៨ សុភាសិត ២១:៣។
7. លក្ខណៈដែលមិនទទួលការបង្រៀនរបស់ព្រះ គឺមិនត្រូវមានសេចក្តីស្មោះត្រង់ ដែលពួកគេជឿលើការមិនពិតយ៉ាងជ្រៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយក្នុងចង្ហោរបស់ពួកគេ។ តើមេរៀនរបស់ព្រះ (សេចក្តីពិត) និងសេចក្តីមិនពិតអាចរួបរួមគ្នាដោយរបៀបណា? (ខ២៨)
8. កាលដែលបុរសនោះចាកចេញពីសាសនាពិត ហើយត្រូវបានល្អៗដោយពួកសាសនាខុសគ្នា គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនស្នាក់ស្នើរ។ សាសនាខុសគ្នាធ្វើឱ្យបុរសងងឹត ហើយពួកគេធ្វើតាមការពិតទាំងអស់យ៉ាងប្រាកដ។ ក្នុងចំណោមជនជាតិយូដានៅសម័យយេស៊ូ ទោះបីជាពួកគេគោរពព្រះក៏ដោយ ក៏មានបុរសដើម្បីប្រតិបត្តិសាសនាមិនពិត។ (ខ៣១) កាលដែលសាសនាខូចខ្លាំង សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះគួរតែចាក់មកលើពួកគេជាចុងក្រោយ។ (៣៣-៣៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 8 ភាពល្ងង់ខ្លៅនៃអ្នកមិនប្រែចិត្ត (យេរេមា ៨:៤-៧)

ព្រះសោកស្តាយចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅដែលសាសន៍យូដាមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។
បន្ទាប់ពីគាត់ធ្វើបាប គ្មានការប្រែចិត្ត's musically followings.

1. វាប្រៀបដូចជាដួលតែមិនក្រោកឡើង។

អ្វីដែលពួកគេធ្លាក់ចុះគឺសកម្មភាពរបស់កុមារដែលមិនទាន់ពេញវ័យ។ មូលហេតុដែល
បុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមិនប្រែចិត្ត គឺដោយសារគាត់ខកចិត្ត។ Great Whitefield
ក៏ជាលើកដំបូងដែលបានចំណាយពេលនៃការខកចិត្តដោយមានអារម្មណ៍ថាការខ្វះខាត
របស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ នៅពេលស្ត្រី Huntington ប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អដល់
Whitefield គាត់បាននិយាយថា “ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញ ខ្ញុំមិនអាចធ្វើបានទេ” បន្ទាប់មក ស្ត្រី
Huntington បានឆ្លើយតបថា ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកជួយសង្គ្រោះបុរសដែលត្រូវបាន
បំផ្លាញចោល។ .

2. អ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត ប្រៀបដូចជាអ្នកដែលចាកចេញពីផ្ទះតែមិនត្រឡប់មកវិញ។ (៤,
៥ក) ការពិតដែលបុរសរស់នៅជាមួយនឹងព្រះជាមួយនឹងការរស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់។
សុវត្ថិភាពនៃជីវិតមិនអាចមកគ្រប់ពេលទេ ពេលយើងចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់។ នៅពេល
ដែលយើងទទួលយកព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្ញុំ វាគឺជាសន្តិភាព សុវត្ថិភាព និងសេចក្តីស
ង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះបានមានបន្ទូលថាការសង្គ្រោះយ៉ាងពេញលេញនៅក្នុងគម្ពីរ
សញ្ញាថ្មី និងសញ្ញាចាស់។ ប៉ុន្តែជាព្រះរបស់គាត់ ហើយគាត់បានក្លាយជាកូនរបស់ខ្ញុំ
(ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ)TM។ សូមយោងទៅ II Cor 6:18 ។ ដូច្នេះ គាត់បានចង្អុលប្រាប់

សហគមន៍ឱ្យរស់នៅជាមួយនឹងព្រះ គាត់បាននិយាយថា “ផ្ទះរបស់ព្រះ។ (ធីមទី១ ៣: ១៥)

កាលដែលបុរសនោះចាកចេញពីផ្ទះហើយមិនត្រឡប់មកវិញ នោះជាភាពល្ងង់ខ្លៅដែលខ្លួន ធ្វើខ្លួនចូលទៅក្នុងឆ្នាំងនៃសេចក្តីវិនាសគ្មានទីបញ្ចប់។ ពេលដែលកូនខ្លះខ្មាយចេញពីផ្ទះ ឪពុក តើគាត់បានអ្វីនៅទីបំផុត? គាត់បានទៅប្រទេសឆ្ងាយ ជួបនឹងគ្រោះទុរិក្ស ហើយ ស្រេកឃ្លានពោត ជ្រូកក៏ខ្លី ស្ទើរតែមកដល់ករណីស្លាប់។ (លូកា ១៥:១៣-១៦)

3. ការមិនប្រើចិត្ត ប្រៀបដូចជាមនុស្សល្ងង់ ដែលនៅតែរឹងរូស។ (ខទី ៥ ខ-៦) ការ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបគឺជាសកម្មភាពដែលធ្វើឱ្យការមិនពិតក្លាយជាល្អនៅទីបំផុត។ ទោះបី ជីវិតដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបហាក់ដូចជាល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ តាមពិតវាជាទុក្ខដ៏ក្រៃលែង។ បុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងលោកយកផ្លូវធ្វើអំពើបាប។ ប៉ុន្តែតាមពិតវាគឺជាវិធីបោកប្រាស់។ ដើមឈើមួយដើមនៅអាហ្ស៊ិកខាងត្បូងមានស្លឹកមានរសជាតិផ្អែមដូចដើមឈើ ខណៈដែលបុរសបានស៊ីវា ភាពស្រេកឃ្លានក៏បាត់។ ប៉ុន្តែស្លឹកឈើមិនដែលមានជីវជាតិអ្វី សោះ ពិតជាគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឱ្យពួកវាឡើយ។ អំពើបាបបោកបញ្ឆោតបុរសដូចតែម្នាក់។

4. មិនប្រើចិត្តគឺល្ងង់ដើម្បីបះបោររបៀបរស់នៅ។ (ខ៧) កាលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើ បាប ចិត្តរបស់ខ្លួនមានទុក្ខ។ ការថប់បារម្ភនេះគឺដូចជាការព្រមានថាមិនអាចរស់នៅដូច ជាត្រឡប់មកវិញចេញពីអំពើបាប។ ដូច្នោះ បុរសនោះទទួលបានរបៀបរស់នៅរបស់ខ្លួន ពេលដែលគាត់ប្រើចិត្តពីអំពើបាបដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្ត។ នៅពេលដែលបុរសនោះស៊ីរុក្ខ ជាតិខុស ផ្នែកខាងក្នុងរបស់គាត់មានអារម្មណ៍ថាគ្មានសន្តិភាព។ វាហាក់ដូចជាព្រមានថា ពេលគាត់ក្អក គាត់នឹងមានជីវិត។ ការព្រមានពីធម្មជាតិបែបនេះត្រូវបានរកឃើញដោយ

សកម្មភាពខុសគ្នាឯងរបស់មនុស្សដូចការលើកឡើងខាងលើ។ សត្វក្រៀល សត្វព្រាប សត្វ
លេប សត្វក្រៀល និងសត្វស្លាបនៅលើអាកាស បង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈធម្មជាតិរបស់ពួក
គេ ហើយជ្រើសរើសរបៀបរស់នៅរបស់ពួកគេ។

នោះគឺការដែលពួកគេផ្លាស់ទីទៅក្នុងតំបន់ផ្សេងទៀតគឺសម្រាប់ពួកគេជួបនឹងអាកាសធាតុ
សមរម្យដើម្បីរស់នៅសម្រាប់ពួកគេ។

ជំពូកទី ៨ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សគួរតែត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្មសូម្បីតែបន្ទាប់ពីគាត់បានស្លាប់។ (១, ២)
2. ទុក្ខព្រោះបាបកម្ម សម្រេចនូវទុក្ខក្នុងជីវិត និងពេលស្លាប់។
3. រស់នៅជាមនុស្សចាកចោលអំពើបាប គឺជាការពិតជាក់ស្តែងដែលអ្នកណាមួយលំដោយងាយ។ នេះបង្រៀនដោយបទគម្ពីរ និងពិភពធម្មជាតិទាំងអស់ផងដែរ។ (4-7)
4. មនុស្សនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់មេដឹកនាំក្លែងក្លាយគួរតែជាបុរសល្ងង់នៅទីបំផុត។
5. អ្នកដែលធ្វើដោយលោភលន់ ទីបំផុតដកហូតរបស់ដែលខ្លួនមានផងដែរ។ (ខ១១)
6. លក្ខណៈរបស់ព្យាករក្លែងក្លាយគឺការលើកតម្កើងប្រជាជនយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន (២ធ្វីម៉ូថេ ៤: ៣) ហើយមិនខ្មាស់គេឡើយ សូម្បីតែកូនកូនដូចមុខសំរិទ្ធ។ (ខ១២)
7. អ្នកដែលមិនជឿគួរតែខកចិត្តនៅពេលពួកគេជួបទុក្ខលំបាក។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលជឿលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មគឺគ្រប់គ្រាន់ក្នុងតែព្រះប៉ុណ្ណោះក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក។ (១៣-១៥)
8. អ្នកគង្វាលដោយស្មោះត្រង់ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងទុក្ខព្រួយរបស់វាស្រូវរបស់ព្រះ។ (១៨, ២១)
9. ការមិនប្រែចិត្ត (សូមមើលការបកស្រាយនៃ ខ 19, 20) គឺអាក្រក់ជាងទុក្ខវេទនាដែលពួកគេជួប។
អ្វីដែលព្រះដាក់ទោសមនុស្សមិនអាចពន្យារបានឡើយ។ ក្នុងនាមជាអ្នកដែលទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះប្រែចិត្ត ការធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះជាវិធីដ៏ល្អបំផុត។ (ខ ២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 9 កុំអួតខ្លួន (យេរេមា ៩:២៣)

1. អ្នកប្រាជ្ញមិនគួរអួតអំពីប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន

1) ការអួតពីប្រាជ្ញារបស់គាត់គឺជាចលនាដើម្បីមើលឃើញខ្លួនឯងជំនួសព្រះ។ គ្មានអំពើបាបណាដែលអាក្រក់ជាងនេះទេ លើកលែងតែការបង្កត់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ ក្រោយពីស្តេចហេរ៉ូឌេសរសើរតម្កើងពីប្រជាជនក្រុងទីរ៉ូអាដស៊ីដូនថាជាព្រះ ព្រោះគាត់មិនបានថ្វាយព្រះទេ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់វាយគាត់ស្លាប់ដោយស៊ីដូន។ (សកម្មភាព ១២:២០-២៣) ចំពោះអ្វីដែលយើងដឹងធ្វើឱ្យយើងបុរសនោះមានចិត្តក្រអឺតក្រទមជាខ្លាំង យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នជាពិសេស។ ១ កូរិនថូស ៨:១ បាននិយាយថា ចំណេះធ្វើឱ្យមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ ចំណេះដឹងខ្លួនឯងមិនអាក្រក់ទេ។ បើអ្នកដែលមានវាវាយនឹងក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម នោះជាបួសដែលធ្វើឱ្យវេទនា។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ (សុភាសិត ១៦:១៨)

2) ដូចជាមនុស្សមានចិត្តចង់អួតខ្លួន គាត់មិនបានទទួលព្រះគុណដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ ហើយជឿលើវា។ ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានទទួលដោយមនុស្សរាបទាបដូចជាទារក។ មនុស្សដែលចូលទៅស្ថានសួគ៌ក៏ដូចមនុស្សបែបនេះដែរ។ គឺ ១១:៦-៨ ស៊ីស “ចចកនឹងស្នាក់នៅ

3) នៅជាមួយកូនចៀម ហើយខ្លាខិននឹងដេកជាមួយពពែខ្ចី ហើយកូនគោ និងតោ និងកូនគោដែលធ្លាត់ជាមួយគ្នា។ ហើយក្មេងតូចមួយនឹងដឹកនាំពួកគេ។ គោ និងខ្លាឃ្មុំស៊ីស្មៅ។ កូនរបស់ពួកគេនឹងដេកជាមួយគ្នា។ ហើយសិង្គនឹងស៊ីចំបើងដូចគោ។ ក្មេងដែលបំបៅដោះកូននឹងលេងនៅលើរន្ធពស់វែក ហើយកូនដែលផ្តាច់ដោះនឹងដាក់ដៃលើរូងរបស់អ្នក

បន្ថែម™។ ម៉ាថាយ 11:25 មានបន្ទូលថា៖ បំណែងពេលនោះព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា
 ៖ បំណែងអរគុណព្រះវរបិតាជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីដែលទ្រង់បានលាក់ការណ៍
 ទាំងនេះពីអ្នកប្រាជ្ញនិងការយល់ដឹង ហើយបានបើកសម្តែងដល់កុមារតូចៗ™។ ព្រះយេស៊ូវ
 មានបន្ទូលថា៖ បំណែងបានមកក្នុងលោកីយ៍នេះដោយវិនិច្ឆ័យទោស ដើម្បីឱ្យអ្នកដែលមើល
 មិនឃើញអាចនឹងឃើញ ហើយអ្នកណាដែលមើលឃើញអាចនឹងឯងឆ្កែភ្នែក™។ ប្រសិន
 បើអ្នកណាមានប្រាជ្ញា អ្នកនោះមិនអាចអួតពីព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។ ពេលដែលគាត់អួត
 ថា វាគួរតែជាប្រាជ្ញាដែលបានចាកចេញពីព្រះ។ ប្រាជ្ញាដែលក្រអឺតក្រទមដោយមិននៅ
 ជាមួយនឹងព្រះគួរត្រូវបានប្រើដើម្បីប្រព្រឹត្តនៅក្នុងដៃផ្សេងទៀត. ដូច្នោះ ព្រះយេស៊ូវមាន
 ព្រះបន្ទូលថា៖ បំណែងយេស៊ូវមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ បំណែងបើអ្នកឯងឆ្កែភ្នែក អ្នកនឹង
 គ្មានទោសអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្នកនិយាយថា 'យើងឃើញ' កំហុសរបស់អ្នកនៅតែ
 មាន™។ (យ៉ូហាន ៩:៤១)

2. អ្នកចម្បាំងមិនគួរអួតពីភាពក្លាហានរបស់ខ្លួន។

ការព្រួយបារម្ភគឺជាគឺបបូល (ទ្រាប) ជាអក្សរហេព្រើរ ដែលចង្អុលទៅអ្នកខ្លាំងពូកែ។
 ១) អ្នកដែលអួតពីអំណាចរបស់ខ្លួន គឺផ្ទុយពីព្រះ។ ព្រោះគាត់ពឹងផ្អែកលើអំណាចរបស់
 គាត់ ប៉ុន្តែមិនជឿលើព្រះ វាតែងតែជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីជឿលើអំណាចរបស់គាត់ ដោយ
 បង្កើតអំណាចរបស់គាត់ និងព្រះជាម្ចាស់រួមគ្នា។ គាត់ធ្វើទុក្ខព្រះដោយវិធីបែបនេះ។
 ព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់អ្នកដែលមិនជឿលើព្រះ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកដទៃដូចអ្នកផ្ទុយ។ ហើយទ្រង់
 មានអារម្មណ៍សោកស្តាយបំផុត។ (ទំនុក. ៧៨:១៩, ៤០, ៥៦) អំណាចមានច្រើន
 ប្រភេទ អំណាចខាងរូបកាយ ឬអំណាចសុខភាពជារបស់អំណាច ឥទ្ធិពល ឬសិទ្ធិអំណាច

ក៏ជាអំណាចដែរ។ មនុស្សក្នុងលោកនេះបោះចោលសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីផ្តាច់ព្រះ
ហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេគិតថាអំណាចនោះប្រសិនបើដំបូង ពួកគេប្រយុទ្ធដើម្បីដ
ណ្តើមអំណាចគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូច្នោះហើយនៅលើផែនដីនេះគ្មានសន្តិភាពទេ។

២) អ្នកដែលអួតអាងមិនបានទទួលពរជ័យទេ។

ការអួតខ្លួនខ្លះ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ គឺការចាកចេញពីព្រះជាម្ចាស់ទៅឆ្ងាយ។ ផ្ទុយ
ទៅវិញ ព្រះបានជ្រើសរើសអ្នកខ្សោយ ហើយធ្វើឱ្យអ្នកខ្លាំងត្រូវអាម៉ាស់។ (កូរិនថូសទី១
១:២៧) អំណាចរបស់គាត់បានក្លាយទៅជាទាំងស្រុង ហើយស្ថិតនៅកន្លែងខ្សោយ។ (កូ
រិនថូស ទី២ ១២:៩) មនុស្សក្នុងពិភពលោកនេះចង្អុលទៅលើការរស់រានមានជីវិតដែល
សមបំផុត ប៉ុន្តែអះអាងថាអ្វីដែលខ្លាំងនោះ ព្រះធ្វើការដោយស្ងៀមស្ងាត់ក្នុងចំណោម
មនុស្សដើម្បីគិតធ្វើខ្លួនជាអ្នកទន់ខ្សោយ។

ដូច្នោះ 1 កូរិនថូស 7:29-31 មានប្រសាសន៍ថា “នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំចង់មានន័យថា បងប្អូន
អើយ ពេលវេលាកំណត់បានខ្លីណាស់។ ចាប់ពីពេលនេះតទៅ ចូរឱ្យអ្នកដែលមានប្រពន្ធ
រស់ដូចគ្មានអ្នកណាកាន់ទុក្ខដូចជាមិនកាន់ទុក្ខ ហើយអ្នកដែលអរសប្បាយដូចជាមិនត្រេក
អរ ហើយអ្នកដែលទិញដូចជាគ្មានទ្រព្យសម្បត្តិ ៣១ និង អ្នកដែលដោះស្រាយជាមួយ
ពិភពលោកដូចជាពួកគេមិនមានការដោះស្រាយជាមួយវា។ ព្រោះទម្រង់បច្ចុប្បន្ននៃ
លោកិយនេះកំពុងរលត់ទៅហើយ™។ ក្នុងការងារ គាត់ក៏ឃើញរឿងតិចជាងអ្នកខ្លាំង
និងពូកែខ្លាំងដែរ។ ដូច្នោះ នៅពេលជំនុំជំរះដ៏ធំ ព្រះអម្ចាស់បានមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯម្ចាស់
របស់គាត់មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា ធ្វើបានហើយ អ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់អើយ! អ្នកបាន
ស្មោះត្រង់ជាងបន្តិច; ខ្ញុំនឹងកំណត់អ្នកឱ្យលើស។ (មថ ២៥:២១, ២៣) កិច្ចការរបស់ព្រះ

មិនអាចត្រូវបានធ្វើដោយតែអ្នកខ្លាំងនោះទេ។ នៅទីក្រុងឡុងដ័ររបស់ចក្រភពអង់គ្លេស នៅ ផ្ទះបាយនៃអាធាតមិនមួយ សំបុត្រដែលស្ត្រីម្នាក់បានសរសេរ និងភ្ជាប់មកជាមួយថា "កិច្ច ការរបស់ព្រះត្រូវបានប្រតិបត្តិនៅទីនេះបីដងនៅទីនេះ" ។ តាមពិតវាកើតចេញពីការគិត របស់អ្នកជឿ។

3. សេដ្ឋីមិនគួរទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន។

ព្រោះអ្នកដែលអួតទ្រព្យនោះមើលងាយការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យ នោះថ្ងៃដែល ព្រះជាម្ចាស់ដកយករបស់ដ៏បរិបូរចេញពីអ្នកនោះនឹងមកដល់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ ជាមនុស្សស្រលាញ់លុយដូចដែលគាត់អួតពីបញ្ហា។ ដូច្នោះ គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើន។ (ធីម. ៦:១០) លើសពីនេះ គាត់មិនជឿលើព្រះជាបេះដូងដើម្បីអួតពីទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ គាត់ នោះគឺជាការបាត់បង់ដ៏ធំសម្រាប់គាត់។ ដូច្នោះ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា នៅក្នុង ១ធីម ៦:១៧-១៩ បានមានប្រសាសន៍ថា បំពេញអ្នកមានក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ ចូរដាស់តឿនគេកុំឲ្យមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ឬកុំឲ្យសង្ឃឹមលើទ្រព្យសម្បត្តិមិនប្រាកដប្រជា ឡើយ គឺត្រូវពឹងលើព្រះដែលមានបរិបូរ។ ផ្តល់ឱ្យយើងនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដើម្បីរីករាយ។ ១៨ ត្រូវធ្វើអំពើល្អ ធ្វើជាបរិបូរដោយអំពើល្អ មានចិត្តទូលាយ និងត្រៀមខ្លួនចែកចាយ ១៩ ដូច្នោះហើយត្រូវសន្សំទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ខ្លួនជាគ្រឹះដ៏ល្អសម្រាប់អនាគត ដើម្បីឲ្យបាន កាន់នូវជីវិតពិត™។

ហើយជនក្រីក្រក៏ដឹងដែរថា (អួត) ថាលុយជាលុយដំបូង។ ចិត្តបែបនេះផ្តោតលើលុយ ដើម្បីជំនួសព្រះ ដែលជាការថ្វាយបង្គំប្រះ។ (កូឡ. ៣:៥) មនុស្សស្រឡាញ់លុយ ហើយអួតខ្លួន ហើយពឹងលើលុយ នោះនាំឲ្យមានសេចក្តីវេទនា។ (ទំនុកដំកើង ៥២:១-

៧) នៅឆ្នាំ១៩២៣ មានកិច្ចប្រជុំនៃកិច្ចប្រជុំពិភពលោក។ សមាជិកទាំងនោះមាន ៨នាក់។ បន្ទាប់ពី 25 ឆ្នាំមនុស្ស 7 នាក់ក្លាយជាទុក្ខព្រួយចុងក្រោយរបស់ពួកគេលើកលែងតែមនុស្សម្នាក់។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ម្នាក់បានក្ស័យធន ម្នាក់ទៀតបាននិរទេសខ្លួន មនុស្សពីរនាក់ត្រូវជាប់គុក និងបីនាក់ធ្វើអត្តឃាត។ ដូច្នោះ មនុស្សគួរអួតតែព្រះដោយធម្មជាតិ។
(ខ២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ 10 វាមានតម្លៃណាស់ដែលអ្នកជឿគួរដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ធ្វើការដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ យុត្តិធម៌ និងស្មោះត្រង់។ (យេរេមា ៩:២៤)

ខ្ញុំគិតថា វាជារឿងដ៏មោទនភាពដែលបានទទួលបទពិសោធន៍ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ពិតដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត មិនមែនស្គាល់តែទ្រឹស្តី និងព្រះដោយអរូបី និងទ្រឹស្តីនោះទេ។ ប៉ុន្តែការឆ្កែងឆ្កែនេះមិនដែលជាការអួតខ្លួនឡើយ។ អ្នកដែលមានបទពិសោធន៍ក្នុងការរស់នៅលើព្រះ គឺជាអ្នកដែលមានចិត្តរាបទាបបំផុត សម្រាប់គាត់បន្ទាបខ្លួនជានិច្ច ហើយលើកព្រះឡើង។ ដូចដែល Moody បានជួបប្រទះនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់នៃការរស់នៅរបស់ព្រះនៅក្នុងទីក្រុង New York វាគឺជាកម្រិតនៃការនិយាយថា "សូមបញ្ឈប់វា" ។ គាត់បាននិយាយថា ទោះបីជាទីក្រុង Glasgow ក្នុងប្រទេសអង់គ្លេស ត្រូវបានផ្ទេរទៅខ្លួនគាត់ក៏ដោយ គាត់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបទពិសោធន៍នេះបានទេ។ Hudson Taylor ដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍ពីសកម្មភាពនៃការរស់នៅរបស់ព្រះបានមានបន្ទូលដូចតទៅនេះក្នុងន័យថាមានតែកិច្ចការរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលសំខាន់ ប៉ុន្តែកិច្ចការរបស់ទ្រង់មិនសំខាន់ទេ។ នោះគឺ "ដើម្បីប្រតិបត្តិការងារមិនមែនជាអ្វីដែល Hudson Taylor ប្រតិបត្តិខ្លះសម្រាប់ព្រះទេ ប៉ុន្តែមានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការតាមរយៈ Hudson Taylor ។ "ចាប់ពីពេលនោះមកបាវចនានៃជីវិតរបស់គាត់គឺ "មិនមានទៀតទេ ខ្ញុំតែជាព្រះគ្រីស្ទ™។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថា ចាប់ពីពេលនេះទៅ ខ្ញុំបានសុគត ប៉ុន្តែជាព្រះគ្រីស្ទ។ បុរសដើម្បីទទួលបានបទពិសោធន៍សកម្មភាពរបស់ព្រះដូច្នោះអ្នកពិព្រះនៅពេលជាមួយគ្នានោះគាត់បន្ទាបខ្លួនគាត់យ៉ាងខ្លាំង។ Augustine បាននិយាយជាបាវចនា

នៃជីវិតរបស់គាត់ថា "ចំពោះខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញបេះដូងដេក ដល់បុរសដែលជាបេះដូងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ចំពោះព្រះរបស់ខ្ញុំជាបេះដូងនៃអណ្តាតភ្លើង" ។

ជំពូកទី ១ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដូចជាយេរេមាឃើញអំពើបាបរបស់មនុស្ស ហើយស្រែកយំ យើងក៏ឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃដែរ យើងត្រូវស្រែករកពួកគេ មិនមែនស្តាប់ពួកគេដោយគិតថា ពួកគេនឹងទទួលវេទនាពីព្រះឡើយ។ (ខ.)
2. ហោរាដែលទទួលខុសត្រូវក្នុងការព្រមានមនុស្សមានបាប មានចិត្តប្រាថ្នាចង់ចាកចេញពីពួកគេ ហើយទៅទីរហោស្ថាន គឺសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេបានពេញក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ រហូតដល់កម្រិតដែលព្រះមិនអាចទ្រាំទ្របាន។ បន្ទាប់មកអំពើបាបរបស់ពួកគេជាពិសេសគឺមិនពិត។ (២-៦) ស្តីជិនបាននិយាយថា “ទោះជាយើងរស់នៅជាមួយសត្វតោក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចរស់នៅជាមួយមនុស្សបោកប្រាស់បានដែរ” ។
3. បុគ្គលមិនប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិតជាផ្លូវតែមួយគត់ដែលគេដេញចេញទៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខ ហើយត្រូវរលាយ (ចិត្តវិងរូសប្រែជាទន់) ជាក្តីសង្ឃឹមតែមួយគត់។ (ខ៧)
4. កាលណាមនុស្សពុករលួយខ្លាំង ហើយទទួលគ្រោះកាចនោះ ពិភពធម្មជាតិ និងសត្វនិងព្រៃក៏វេទនា និងស្ងាត់ជ្រងំ។ (១០, ១១)
5. កាលណាមនុស្សទទួលសេចក្តីទុក្ខ អ្នកនោះជាឈ្នួលនៃអំពើបាប គឺជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា។ ប្រាជ្ញាគឺកម្រមាននៅក្នុងប្រាជ្ញាផ្សេងទៀតទាំងអស់។ (១២-១៦)
6. ពេលដែលយើងយំ យើងគួរយំដោយធម្មជាតិ គឺជាព្រះគុណ។ អ្នកមានគុណបែបនេះកើតចេញពីមនុស្សស្រី។ ពួកគេជាអ្នកដែលមានសមត្ថភាពដែលអ្នកដទៃអាចរៀនពីការយំ។ (១៧-២២)

7. ថ្វីត្បិតតែអំនួតធ្វើឱ្យមនុស្សក្រអឺតក្រទម និងវិនាសក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកដែលអួតពីព្រះ
អម្ចាស់ ក្លាយជាមនុស្សរាបទាប ហើយបន្ទាប់មកបានទៅដល់សុភមង្គលនៃជីវិតអស់
កល្បជានិច្ច។ (២២, ២៤)

8. អ្នកដែលទទួលកាត់ស្បែកត្រឹមផ្នែកខាងក្រៅ តែមិនទទួលក្នុងចិត្តទេ គឺឥតប្រយោជន៍
ទាំងស្រុង។ បុគ្គលដែលមានសាសនាពិតដោយពុតត្បូត គួរត្រូវបំផ្លាញដូចជាអ្នកមិនមាន
ទាំងស្រុង។ (២៥, ២៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ 11 ប្រយោគបីចំពោះព្រះ (យេស៊ូ ១០:៦-១០)

1. គាត់បង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យរបស់គាត់ជាមួយនឹងអំណាចរបស់គាត់។ (ខ៦)

អំណាចត្រូវបានបង្ហាញដល់ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសរបស់គាត់ (អ៊ីស្រាអែល និង ព្រះវិហារ)។ ដោយសារតែវា អ្នកដែលដឹងពីអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានកំណត់សម្រាប់ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពួកអ្នកមិនជឿអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញ ដោយខេត្តធម្មជាតិនិងប្រវត្តិសាស្ត្រមួយ។ ប៉ុន្តែពួកអ្នកមិនជឿមិនយល់វាសម្រាប់តែភាព ងងឹតរបស់ពួកគេទេ។ វាគឺជាការពិតដែលថាបុរសដើម្បីរស់នៅលើសកលលោកមិនមាន អារម្មណ៍ថាស្ងៀមនៃសកលលោក។ អេសាយថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីអំណាចនេះ ដោយការ បង្ហាញពីសកម្មភាពដែលសម្រេចបាននៃការព្យាករណ៍របស់ព្រះ។ (គឺ ៤១:១-២៣, ៤៨: ៣-៧)

2. ដូចដែលយើងឃើញប្រាជ្ញារបស់គាត់ដែលគាត់ផ្តល់ឱ្យអ្នកជឿគាត់គ្រាន់តែជាព្រះ អធិបតេយ្យភាពប៉ុណ្ណោះ។ (7-9)

ព្រះគួរត្រូវបានស្តេចគ្រប់ជាតិសាសន៍គោរពកោតខ្លាច។ (ខ ៧ ក) ព្រោះ

ប្រាជ្ញាដែលគាត់បង្ហាញគឺប្រសើរជាងអ្នកប្រាជ្ញគ្រប់ជាតិសាសន៍TMនិងក្រុមគ្រួសារ ស្មោះត្រង់។ “ជាពិសេសសម្រាប់ ខទី ៧ ខត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយពាក្យភាសាហេព្រើរ គឺ (កុអ៊ី) វានឹងត្រូវបកប្រែដូចតទៅនេះថា “ពីព្រោះអ្នកប្រាជ្ញនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ និង គ្រួសាររាជវង្សមិនដូចព្រះអម្ចាស់ទេ។ នោះគឺ “គ្មានអ្នកណាដូចទ្រង់ទេ ឱព្រះអម្ចាស់ អើយ!

នកគឺជាអ្នកអស្ចារ្យ ហើយឈ្មោះរបស់អ្នកគឺអស្ចារ្យនៅក្នុងអំណាច™។ មានន័យថាពួកគេល្ងង់ព្រោះមិនបានរៀនសូត្រតាមរូបព្រះ។ ពួកគេមិនដែលរៀនសេចក្តីពិតដោយការបម្រើព្រះ។ ពីព្រោះ "ផ្លូវនៃរូបព្រះ" (MO᠗᠔ = Musal = មេរៀន) ដែលពួកគេថ្វាយបង្គំគឺគ្មានអ្វីដូចជា "ដើមឈើ" ទេ។ ក្នុងន័យនេះ យេស៊ូបាននិយាយថា៖ ប៉ុន្តែនៃរូបព្រះគឺមានតែដើមឈើប៉ុណ្ណោះ™។ យេស៊ូបាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា រូបព្រះនោះត្រូវបានតុបតែងដោយដុំប្រាក់ដែលនាំចេញពីស្រុកឆ្ងាយថា "ក្រុងដាម៉ាស (តំបន់ Kiligia) និងមាសដែលនាំចេញពី Ubas (Basa)" ដែលហាក់ដូចជាអស្ចារ្យក្នុងរូបរាងរបស់ពួកគេ។ គ្រាន់តែជាស្នាដៃរបស់បុរស។ ទោះបីរូបព្រះត្រូវបានតុបតែងយ៉ាងល្អយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏វាមិនរួចផុតពីស្នាដៃរបស់មនុស្សដែរ។ ក្នុងន័យនេះ សម្រាប់សាសនាផ្សេងទៀតលើកលែងតែសាសនានៃវិវរណៈ (គ្រិស្តសាសនា) គឺជាសិប្បនិម្មិត បុរាណ និងសម័យមួយ ស្ថិតនៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅដូចគ្នា។ សាសនារបស់ពួកគេតែងតែមិនគេចចេញពីរូបព្រះដែលមនុស្សបង្កើតនោះទេ។

3. ព្រះយេហូវ៉ាពិត រស់ និងអស់កល្បជានិច្ច។ (ខ១០)

ដើម្បីហៅតែព្រះយេហូវ៉ាថាជាព្រះពិត (២១២ ២១២៤) មានន័យថា តាមពិតមានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះជាព្រះ ដែលខុសពីរូបព្រះឥតប្រយោជន៍ទាំងអស់។ ហើយ "ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ" (២១៤ ២១២៤) មានន័យថា ទ្រង់មិនត្រឹមតែមានព្រះជន្មរស់ទេ ហើយមនុស្សទាំងអស់ក៏មានជីវិតផងដែរ ដើម្បីទទួលបានជីវិតចេញពីទ្រង់តែមួយ។ សម្រាប់ជីវិតគឺជាអាថ៌កំបាំងបំផុត បុរសមិនអាចបង្កើតវាបានទេ។ អ្នកដែលបង្កើតវាគឺមានតែព្រះ។

Calvin បាននិយាយថា "ការពិតយើងមានជីវិត យើងអាចស្គាល់ព្រះ។ (កិច្ចការ ១៧៖

២៨) បុរសមិនរស់ដើម្បីខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែគាត់ទទួលជីវិតដូចព្រះគុណពីអ្នកដទៃ ហើយព្រះ
ក៏រស់នៅក្នុងមនុស្សដែរ។ (អត្ថាធិប្បាយ យេរេមាទី២ ទំព័រ ២៧-២៨) សូមមើលជន
គណនា ១៦:២២, ខ្សឹត ៣២:៣៩។ ពាក្យថា "ស្តេចដ៏អស់កល្បជានិច្ច" (៦ ៗῶν ἄλλοι)
មានន័យថា ព្រះអម្ចាស់ដែលមានអធិបតេយ្យភាពដ៏មហិមា ដើម្បីគ្រប់គ្រងលើសកល
លោក ពិភពលោក និងមនុស្សជាតិជារៀងរហូត។ គាត់គឺជាអ្នកដែលនៅស្ងៀម។
ទោះបីជាគាត់គ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់បុរសគឺងងឹតសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេ
ពួកគេមិនអាចយល់បានតាមរយៈសកម្មភាពអាថ៌កំបាំងរបស់គាត់។ អ្នកដែលយល់ការ
ពិតថាគាត់នៅរស់ ហើយគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់ គួរតែគ្រាន់តែជាមនុស្សដែលទទួល
បានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៤:១២។
ដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ ផែនដីរញ្ជួយ ហើយប្រជាជាតិនានាមិនអាចទ្រាំទ្រនឹង
សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់បានឡើយ។ នេះគឺជាពាក្យដែលបានផ្តល់ដល់ជនជាតិដទៃជាពិសេ
ស។ សាសន៍ដទៃបានថ្វាយបង្គំប្រព្រះ ហើយមើលងាយព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែនៅទីបំផុតថ្ងៃ
ដែលព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនឹងជំនុំជម្រះនឹងមកដល់ជាប្រាកដ។ បន្ទាប់មកពួកគេមិនអាច
ក្រោកឈរបានទេ។ សូមមើល វិវរណៈ ៦:១៧។

ជំពូកទី 10 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការកោតខ្លាចអ្នកដទៃលើសពីព្រះជាម្ចាស់ គឺជាគំនិតចង់ថ្វាយបង្គំព្រះ។ (ខ ២)
2. មនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគឺជាមនុស្សល្ងង់ក្នុងសាសនា ទោះជាពួកគេជាមនុស្ស
វប្បធម៌ក៏ដោយ។ ដ្បិតមនុស្សមិនស្គាល់ព្រះជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្ត (១កូ
រិនថូស ១:២១) លទ្ធផលដែលខ្លួនគេគិតគិតសម្រាប់ពួកគេមិនរួចពីភាពល្ងង់ខ្លៅឡើយ។
(៣-៥, ៨-៩, ១៤-១៥)
3. ការពិតដែលថាលក្ខណៈនៃព្រះពិតត្រូវបានគិតថាជាអ្នកបង្កើតស្ថានសួគ៌និងផែនដីត្រូវ
តែជាការពិត។ ពីព្រោះមិនដែលមានព្រឹត្តិការណ៍ណាដែលខ្លាំងជាងការបង្កើតស្ថានសួគ៌
និងផែនដីនោះទេ។ ហើយក៏មានប្រាជ្ញាជាងវាទៅទៀត។ (១១, ១២)
4. ព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង ក្នុងពេលជាមួយគ្នា យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ គឺត្រូវរួបរួម
ជាមួយនឹងព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលទីបំផុតវាមានន័យថា ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។
(សូមយោងទៅលើការបកស្រាយខទី ១៦) ។
5. ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីទុក្ខ។ (ខ១៨) យោងទៅពេត្រុសទី១
៤:១-២)
6. នៅពេលដែលមនុស្សរងទុក្ខយល់អំពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយគិតថាគាត់គួរតែទទួល
វាដោយធម្មជាតិ គាត់បានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ។ (សូមយោងទៅលើការបកស្រាយ
នៃ ខទី ១៨)

7. សាសនាចក្រក៏ដូចជាតង់ទុក្ខវេទនានៅក្នុងពិភពលោកដែលនាងមិនគួរចាត់ទុកតំបន់ខាងក្រៅរបស់នាងដូចជាមោទនភាពរបស់នាង។ ពីព្រោះក្រុមជំនុំមិនគួរមានមោទនភាពចំពោះលោកីយ៍នេះទេ ប៉ុន្តែគួរតែអបអរចំពោះតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ (ខ២០)
8. ត្បិតអ្នកដឹកនាំងាយនឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាងអ្នកដឹកនាំ ងាយគ្រោះថ្នាក់។ (ខ ២១) សូមយោងទៅយ៉ូហាន ៣:១។
9. ព្រះបានទាមទារអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងស្ថានភាពដែលបុរសមិនអើពើផ្លូវផងដែរ។ (ខ ២៣) ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សត្រូវសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះដោយចិត្តញាប់ញ័រ។ (សូមមើល ភីលីពី ២:១២, ១៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 12 នៃសេចក្តីសញ្ញា (កិច្ចសន្យា)។ (យេរេមា ១១:១-៥)

ព្រះទ្រង់យាងទៅជួបបុរសកាលពីដើមដំបូង ហើយមានព្រះបន្ទូលព្រមទាំងយកសេចក្តីសញ្ញា ហើយគេឱ្យតាមសេចក្តីសញ្ញា។ នេះគឺជាខ្លឹមសារនៃការសង្គ្រោះរបស់ពួកគេនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង យេរេមាបានកត់សម្គាល់អំពីសេចក្តីសញ្ញាចំពោះសេចក្តីសញ្ញាចាស់ ដែលជាកម្មវត្ថុនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ទាំងសេចក្តីសញ្ញាចាស់ និងសេចក្តីសញ្ញាថ្មី គឺស្របគ្នា។ សូមគិតអំពីសេចក្តីសញ្ញាម្តង។

1. អត្ថន័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង (កិច្ចសន្យា)

ពាក្យ សេចក្តីសញ្ញា គឺជាភាសាហេព្រើរ (נִסְיוֹן) ជាភាសាហេព្រើរ។ កតិកាសញ្ញាគឺជាការតភ្ជាប់រវាងបុគ្គលិកលក្ខណៈទៅនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈ; ព្រះចាត់ទុកបុគ្គលនោះជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ ហើយទាក់ទងនឹងគាត់ក្នុងសេចក្តីសញ្ញា។ មនុស្សដែលកាន់សាសនាមិនជឿមិនមានគំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញាបែបនេះទេ។ ដោយសារតែដូច្នោះបានហៅសម្រាប់ទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេនិងព្រះរបស់ពួកគេមិនមែនជាទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួន។ ទំនាក់ទំនងនៃការរួបរួមរវាងព្រះនិងមនុស្សមិនត្រូវបានសម្រេចដោយតែទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញាប៉ុណ្ណោះទេ។ នោះគឺដូចជាមានតែ

មនុស្សគោរពតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ ហើយគោរពតាមវា វាគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ពេលវេលាដើម្បីបំបែកសេចក្តីសញ្ញាមានន័យថាការបំបែករវាងព្រះនិងមនុស្ស។

Schilder បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា “បើគ្មានការអនុវត្តកិច្ចព្រមព្រៀងទេ វាគ្មានការរួបរួមពិតទេ។ នៅក្នុងវិវរណៈជំពូកទី 22 ការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្ស

នៃការសម្រាកដ៏អស់កល្បដ៏អស់កល្បជានិរន្តរ៍ គឺជាដំណោះស្រាយដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីសញ្ញា “ ទ្រង់មានបន្ទូលម្តងទៀតថា “ ការដាក់ទណ្ឌកម្មទាំងអស់គឺជាការសងសឹកនៃសេចក្តីសញ្ញា អំពើបាបទាំងអស់គឺជាការបំបែកនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ។ លើកលែងតែទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញា យើងមិនអាចគិតថានរកបានឡើយ™។

2. ប្រភេទនៃកិច្ចព្រមព្រៀង

តាមទ្រឹស្តី សម្ពន្ធមេត្រីចែកចេញជាពីរប្រភេទគឺ ទីមួយមានលក្ខខណ្ឌការងារ និងទីពីរមានកិច្ចព្រមព្រៀងដើម្បីសង្គ្រោះដោយព្រះគុណ។ វត្ថុមួយគឺជាកម្មវត្ថុដែលអ័រដាមព្រះបានយក ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើង ត្បិតអ័រដាមមិនបានប្រហារជីវិត ដូច្នោះគាត់ត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ចង់សង្គ្រោះមនុស្សនោះ អ្វីដែលទ្រង់បានតាំងឡើងម្តងទៀតគឺសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ដែលចែកចេញជាពីរប្រភេទ។ ទីមួយ នៅចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ព្រះអម្ចាស់នៃកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ បានយាងមក ទ្រង់បានស្ថាបនាជាមួយកម្មវត្ថុរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល តាមនិយមន័យជាឧទាហរណ៍ នូវអ្វីដែលទ្រង់បានធ្វើចំពោះអ័ប្រាហាំ (ព្រះគ្រីស្ទគួរតែកើតចេញពីកូនចៅរបស់ទ្រង់ ហើយពួកគេបានទទួលទឹកដីកាណានជាប្រភេទនៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ) ហើយគាត់បានធ្វើចំពោះអ៊ីស្រាអែលនៅភ្នំស៊ីណាយ (The មនុស្សនឹងត្រូវបានជំនួសដោយប្រភេទនៃព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ - និក្ខមនំ ជំពូក 24) នេះគ្រាន់តែជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ទីពីរ ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញាបានយាងមក ហើយបានបង្កើតឡើងនូវអ្វីដែលទ្រង់បានមានបន្ទូលនៅក្នុងពេលសមាហរណកម្មបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។

១) អ្វីដែលសំខាន់ដែលកតិកាសញ្ញាថ្មីមានគឺឈាមរបស់គាត់ដើម្បីជំនួសការបូជារបស់គាត់។ តើឈាមនេះមានន័យយ៉ាងណា? វាត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងល្អដោយពិនិត្យមើលអត្ថន័យនៃឈាមដែលបានបង្ហាញពីនិក្ខមន៍នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា បំណេហិតនៃសេចក្តីសញ្ញា™ ដោយគិតអំពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដូច្នោះ តើអ្វីទៅជាអត្ថន័យក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀង? Robertson Smith បាននិយាយថា វាមានន័យថា សហជីពនៃជីវិតនៅក្នុងប្រជាជនរបស់គាត់។ មូលហេតុដែលគាត់មានការបកស្រាយបែបនេះ គឺសម្រាប់ការពិតក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញា តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតដែលពាក់កណ្តាលនៃឈាមនៃសេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយនៅលើអាសនៈ (និក្ខមន៍ ២៤:៦-៨) និង

1) ផ្នែកពាក់កណ្តាលទៀតត្រូវតែខ្ចាត់ខ្ចាយលើប្រជាជន។ ប៉ុន្តែលោក ជី រ៉ូ បោះចោលការបកស្រាយដែលបានចុះផ្សាយ នូវមតិច្បាស់លាស់បន្ថែមទៀត ដូចតទៅ។ នោះគឺ បំណេហិតនៃឈាមយញ្ញបូជាចង្អុលបង្ហាញដល់ការរួបរួមរវាងព្រះ និងមនុស្ស ក្នុងពិធីដែលឈាមពាក់កណ្តាលនីមួយៗត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយរវាងអាសនៈ និងមនុស្ស ពិធីផ្សេងទៀត (អាសនៈនៃសេចក្តីសញ្ញាដល់ប្រជាជន និងទទួល សេចក្តីសញ្ញានៃការគោរពប្រតិបត្តិ) មិនត្រូវការហេតុផលដើម្បីដាក់វាទេ។ ដូច្នោះវាពិបាកណាស់ដែលទស្សនៈខាងលើរបស់ស្តីតត្រូវបានទទួលយក។ ផ្ទុយទៅវិញ ឈាមនៃការបូជានេះបានដកជញ្ជាំងនៃអំពើបាបចេញ™។ នេះគឺជាការបកស្រាយដែលបានកែទម្រង់។ បន្ទាប់ពីឈាមបានខ្ចាត់ខ្ចាយដំបូងនៅលើអាសនៈ អំពើបាបរបស់ប្រជាជនត្រូវបានដកចេញ ពួកគេអាចចូលទៅជិតព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ។ អត្ថន័យគឺជាអ្វីដែលនិក្ខមន៍ ១៩:១០, ២២ បានគាំទ្រ។ ដូច្នោះ នៅ

ក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មីរបស់ព្រះអម្ចាស់ (លូកា ២២:១៤-១៩) ណាមគីសម្រាប់ដង្ហាយ ឆ្លូន (មថ ២៦:២៨, ហេព្រើរ ៩:១៤, ២២)។

2) នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាថ្មីនេះ រឿងសំខាន់មួយទៀតគឺការសន្យាថា ពួកគេត្រូវតែទទួល បានការលើកលែងទោសដើម្បីចូលទៅក្នុងនគរនៃព្រះ (គម្ពីរសញ្ញាចាស់ចែងថា ដែនដីកា ណានជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃនគរព្រះ។ នគរនៃព្រះ (លូកា ២២:២៩, ៣០) ជាការពិត ណាស់ នៅក្នុងពិធីនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មីនេះ បុរសបានចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញានេះមិនត្រឹម តែទទួលបានការលើកលែងទោសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាបានសន្យាថានឹងទទួលបានពរជ័យ នៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះផងដែរ។ គម្ពីរសញ្ញាប្រៀបធៀបនឹងស្រុកកាណានថាជា នគររបស់ព្រះ។ មានតែពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទាំងអស់ប៉ុណ្ណោះដែលនឹងត្រូវបានផ្តល់ ឱ្យពួកគេ ហេតុផលដែលវាត្រូវបានប្រតិបត្តិដូច្នោះគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៃសេចក្តីសញ្ញា បានជំនួសបន្ទុកនៃស្រូវរបស់ទ្រង់ហើយចុះកិច្ចសន្យាដល់ពួកគេនៅក្នុងចំណុចនេះ អ្វីដែល យើងគួររក្សានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ត្រូវបានចូលទៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញាមិនគួរត្រូវបានរាប់ បញ្ចូលក្នុងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេដោយចំណុចល្អ និងចំណុចអាក្រក់ផ្ទាល់ ខ្លួនឡើយ។ រឿងល្អ និងរឿងអាក្រក់មិនផ្លាស់ប្តូរប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរ សញ្ញាថ្មីទេ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងបានទទួលគឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយប្រព័ន្ធនៃកិច្ច សន្យាដោយសេចក្តីជំនឿរបស់យើងតាមរយៈព្រះគុណ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយគុណសម្បត្តិ ផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ។ ដូច្នោះការងារដែលយើងគួរធ្វើគួរតែស្ថិតនៅលើប្រព័ន្ធនេះជាលំដាប់ទី 3 ហើយត្រូវគោរពវាតែប៉ុណ្ណោះ។

3. ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសញ្ញារវាងព្រះ និងមនុស្សនៅសម័យបុរាណ។

1) ទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏មិនមែនជាកិច្ចព្រមព្រៀងនៃការងារដែរ ប៉ុន្តែជាកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ ដូចដែលខ្ញុំបានលក់អ្នករួចហើយ។ ច្បាប់ និងទំនាយមិនទាស់នឹងព្រះគ្រីស្ទទេ តែជាប្រភេទព្រះគ្រីស្ទ។ សេចក្តីសញ្ញាចាស់ដែលបានផ្តល់ឱ្យនៅភ្នំ Saint គឺជាប្រភេទនៃសេចក្តីសញ្ញាថ្មី។ (ចេញមកពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ é កាឡាទី ៤:២) អ្វីដែលអ្នកនោះទាមទារឱ្យស្ងៀមចំពោះការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យចេញពីលក្ខខណ្ឌដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគួរប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវដូចជាមនុស្សដែលបានជ្រើសរើសនៅចំពោះព្រះ។

2) ទំនាក់ទំនងនៃកិច្ចព្រមព្រៀងរវាងកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណនិងកិច្ចព្រមព្រៀងការងារ។

អ្វីដែលអ័ដាមត្រូវបានបរាជ័យគឺត្រូវបានស្តារឡើងវិញនិងបញ្ចប់ដោយអ័ដាមទីពីរដែលជាព្រះគ្រីស្ទ។ ប្រសិនបើបុរសនោះរីករាយនឹងពរជ័យពីស្ថានសួគ៌ វាមិនប្រែប្រួលដែលគាត់គួរស្តាប់បង្គាប់ព្រះឡើយ។ សន្និសីទនៃព្រះគុណទាមទារការបង់ប្រាក់ឈ្នួលនៃការមិនស្តាប់បង្គាប់អំពើបាបរបស់មនុស្សនិងការគោរពច្បាប់ បន្ទុករបស់មនុស្សគឺធ្ងន់ជាងនៅក្នុងគោលការណ៍ច្រើនជាងកិច្ចព្រមព្រៀងការងារ។ អ្វីដែលវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរគឺជំនួសកន្លែងរបស់អ័ដាម ដែលជាអ្នកសងប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប ហើយអ្នកដែលគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

ជំពូកទី 11 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសដែលមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលបណ្តាសាដោយធម្មជាតិ។ (ខ. ៣) ទោះបីជាសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាវិធីតែមួយគត់ដើម្បីសង្គ្រោះយើងពីអំពើបាបដ៏អាក្រក់ដូចជាចង្រ្កានដែកក៏ដោយ ដោយសារពួកគេមិនស្តាប់តាម។ (ខ៤)

2. សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ (នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) គួរតែសម្រេចដោយអ្វីដែលទ្រង់មានបន្ទូល ហើយនឹងសម្រេចបានក្នុងរយៈពេលដ៏យូរ ទីបំផុត កិច្ចព្រមព្រៀងគឺ អាម៉ែន (អាម៉ែន)។ (ខទី ៥) សម្រាប់បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះបានសម្រេចគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយបានសន្យាថានឹងបានសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។

ដូច្នេះ យើងជឿលើពាក្យនេះ ហើយធ្វើតាមវា លទ្ធផលគឺថាព្រះបានក្លាយជាព្រះរបស់យើង។ (ខ ៤ ខ) នេះជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ មនុស្សគិតខុសថា ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺជាការធានានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (នោះគឺជាបញ្ហាដ៏បរិបូណ៌ សុខភាព ការប្រោសឱ្យជាដំបូង ជីវិតដ៏វែង។ ដូច្នេះ នេះចង្អុលទៅរឿងនៃទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទងនឹងព្រលឹង។ ដើម្បីស្គាល់ព្រះ គោរពព្រះ ហើយទទួលយកគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រលឹងជាចម្បង។ ក្នុងអត្ថន័យបែបនេះ បទគម្ពីរបានចង្អុលបង្ហាញអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះថាជា បិសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹង™។ (ពេ.

3. នៅពេលយើងជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគោរពតាមនោះ យើងត្រូវចងចាំកុំ
ដែលមនុស្សពីមុនបានបរាជ័យក្នុងការជឿ និងគោរពតាមវា។ មនុស្សទាំងអស់ដែលមិន
គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានបរាជ័យដោយមិនចាកចេញពីនរណាម្នាក់។ (៧,
៨)

4. ដោយសារតែព្រះផ្សេងទៀត លើកលែងតែព្រះជាព្រះក្នុងក្លាយ មនុស្សដើម្បីបម្រើពួក
គេបង្កើនចំនួនសម្រាប់ពួកគេមិនមានគ្រប់គ្រាន់។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្គាល់ព្រះ ហើយបម្រើ
គាត់នោះ ថ្វាយបង្គំព្រះតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះពួកគេជួបប្រទះការពិតថា មានតែព្រះ
ប៉ុណ្ណោះដែលផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់មនុស្ស។ (១២, ១៣)

5. ដោយសារការអធិស្ឋានមានតម្លៃ យើងគួរធ្វើច្រើន។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការអធិស្ឋានគឺ
បរិសុទ្ធ យើងមិនគួរខ្លះខ្លាយដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ។ (ខ១៤)

6. មានភាពផ្ទុយគ្នាជាក់ស្តែងរវាងមនុស្សរបស់ព្រះ និងមនុស្សអាក្រក់។ បុរសរបស់ព្រះ
ប្រៀបដូចជាកូនចៀមដ៏ទន់ មិនបៀតបៀនអ្នកដទៃទៀត ទោះជាគេបៀតបៀនក៏ដោយ
ហើយមើលតែព្រះយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១៩ ក, ២០) ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់យកឧបាយ
កលមកធ្វើបាបមនុស្សសុចរិត ហើយបូជាសម្រាប់វា។ (ខ ១៩ ខ) ពួកគេក៏ស្អប់ព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះដែរ។ (ខ ២១ ខ)

សេចក្តីអធិប្បាយ 13 ចូរយើងទទួលយកសេចក្តីទុក្ខវេទនាពេលបច្ចុប្បន្ន ដោយគិតអំពី ទុក្ខវេទនាអនាគត (យេរេមា ១២:២-៥)។

1. ក្នុងអំឡុងពេលដែលអ្នកជឿស្ថិតនៅក្នុងពិភពលោក គាត់ទទួលទុក្ខវេទនាជាជាងនៅ ពេលអនាគត។ អ្នកជឿគិតថាពួកគេមិនអាចស្វ័យទ្រាំនឹងទុក្ខវេទនាបច្ចុប្បន្នដែលពួកគេ ទទួលបាននោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេមានទុក្ខវេទនាខ្លាំងជាងបច្ចុប្បន្នទៅទៀត។ ប៉ុលបានមាន ប្រសាសន៍ថា៖ ឯពង្រឹងព្រលឹងពួកសិស្ស លើកទឹកចិត្តពួកគេឱ្យបន្តក្នុងសេចក្តីជំនឿ ហើយនិយាយថាឆ្លងកាត់សេចក្តីវេទនាជាច្រើន យើងត្រូវចូលទៅក្នុងនគរព្រះ™។ (កិច្ច ការ ១៤:២២) សាវ័កយ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា៖ ឯខ្ញុំ យ៉ូហាន ជាបងប្រុសរបស់អ្នក និងជាដៃគូក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក នគរ និងការស្វ័យទ្រាំដែលមានក្នុងព្រះយេស៊ូវ នោះនៅលើ កោះហៅថា ផាតម៉ូស ដោយសារព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និង ទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ។” (បប. ជាពិសេស នៅពេលយើងឃើញវិវរណៈ ជំពូកទី 6 អ្វីដែលបន្តទៅចលនានៃដំណឹងល្អ គឺ ការបន្តទុក្ខវេទនា។ (៣-១៦) ដូច្នោះ គ្រិស្តបរិស័ទទទួលទុក្ខវេទនាក្នុងពិភពលោកបន្តិចម្ត ងៗ។ វិវរណៈ 7:14 ចង្អុលពួកគ្រីស្ទានបាននិយាយថា៖ ឯខ្ញុំបាននិយាយទៅគាត់ថា “លោកម្ចាស់ដឹងហើយ”។ ហើយគាត់បាននិយាយមកខ្ញុំថា៖ “អ្នកទាំងនេះគឺជាអ្នកដែល ចេញពីទុក្ខវេទនាខ្លាំង។ ពួកគេបានបោកសម្លៀកបំពាក់របស់ខ្លួន ហើយធ្វើឱ្យវាសក្តែង ឈាមរបស់កូនចៀម™។ ក្នុងន័យនេះ ពេត្រុស ៤:១៨ បាននិយាយថា ឯ ហើយបើ មនុស្សសុចរិតកម្របានសង្គ្រោះ តើអ្វីនឹងទៅជាមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សមានបាប? ឬ ទោះបីជាអ្នកជឿមិនត្រូវបានបៀតបៀនក៏ដោយ វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់បានជួបសេចក្តី ស្លាប់ខាងរូបកាយរបស់គាត់ (រ៉ូម 8:10) ដែលវាគឺជាទុក្ខវេទនាដ៏ធំលើសគេទាំងអស់។

១) ទុក្ខក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះអាចហៅបានថាជាកុសលដើម្បីជម្នះទុក្ខផ្ទៃអនាគតបានយ៉ាងល្អ
 ។ ពេត្រុស 1:6, 7 មានប្រសាសន៍ថា ៉ូ ក្នុងការនេះ អ្នករីករាយ ទោះបីជាមួយរយៈ
 ពេលនេះ បើចាំបាច់ អ្នកត្រូវបានសោកស្តាយដោយការសាកល្បងផ្សេងៗ ដូច្នោះការសាក
 ល្បងភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកគឺមានតម្លៃជាងមាសដែលត្រូវវិនាសទៅ
 ទៀត។ ត្រូវបានសាកល្បងដោយភ្លើងនេះអាចនឹងត្រូវបានរកឃើញដើម្បីនាំឱ្យមានការ
 សរសើរ និងសិរីល្អ និងកិត្តិយសនៅពេលដែលការបើកសម្តែងរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ TM
 ។ សូមមើល រ៉ូម ៥:៤។ ២) កាលដែលគ្រិស្តបរិស័ទយល់ពីកម្រិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់
 គាត់ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក គាត់អាចភ្ញាក់ខ្លួន ហើយលះបង់ខ្លួនដើម្បីបម្រើបន្ថែមទៀត។
 ដូចដែលយើងដឹងពីមូលហេតុដែលភ្ញើងធ្លាក់បន្ទាប់ពីភ្ញើងធំត្រូវបានចាក់មក ពេលដែល
 អ្នកជឿជួបទុក្ខលំបាក គាត់អាចដឹងពីអំណាចនៃជំនឿរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក គាត់យល់ពី
 កំហុសរបស់គាត់ពីអតីតកាល ហើយបន្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ពីឥឡូវនេះ។
 ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា “មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានរង្វេង
 ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ”។ 3) នៅពេលដែលគ្រិស្តបរិស័ទ
 យកឈ្នះលើការរងទុក្ខនាពេលនេះដោយជំនឿរបស់គាត់ គាត់ចូលទៅជិតព្រះអម្ចាស់
 ហើយយល់ព្រះបន្ទូលកាន់តែច្រើន។ វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់ដើរឆ្លងកាត់ដោយប្រសិទ្ធពរ
 ឱ្យរួចផុតពីទុក្ខវេទនាដ៏ធំនាពេលអនាគត។ ដោយសារព្រះអម្ចាស់ដែលជួយយើងឱ្យរួច
 ផុតពីទុក្ខលំបាកនាពេលបច្ចុប្បន្ន ទ្រង់គង់នៅក្នុងទុក្ខវេទនានាពេលអនាគត ហើយជួយ
 យើងដូចគ្នា។ អ្វីដែលយើងដឹងច្បាស់នៅថ្ងៃអនាគត ព្រះនឹងមានព្រះជន្មរស់ ហើយព្រះគ្រី
 ស្ទក៏មានព្រះជន្មរស់ដែរ។ ហេព្រើរ 13:8 បាននិយាយថា “ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺដូចគ្នា

កាលពីម្សិលមិញ និងថ្ងៃនេះ និងជារៀងរហូត។ ហើយបន្ទាប់ពីស្បែករបស់ខ្ញុំត្រូវបាន
បំផ្លាញយ៉ាងនេះ ប៉ុន្តែក្នុងសាច់របស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឃើញព្រះ™។

ជំពូកទី 12 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលទទួលយកការសង្ស័យខ្លះក្នុងចំណោមអ្នកជឿពិតចំពោះកិច្ចការដែលព្រះប្រតិបត្តិ មិនគិតថាការសង្ស័យនឹងត្រូវបន្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់នោះទេ។ ដោយសារគាត់ជឿលើការពិតថា ព្រះជាមនុស្សសុចរិត។ (១, ២)
2. បុរសមិនគួរអាក់អន់ស្រពន់ចិត្តចំពោះបញ្ហាក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល ហើយគួរដឹងជាឱកាសនៃការហ្វឹកហាត់ដើម្បីរៀបចំទុក្ខធំជាងនេះទៅអនាគត។ សេចក្តីស្លាប់គឺជាទុក្ខលំបាកបំផុត។ អ្នកដែលដើរឆ្លងកាត់សេចក្តីស្លាប់បានល្អ គាត់គួរតែដើរឆ្លងកាត់ទុក្ខលំបាកតិចជាងមុនទាំងអស់ ដោយសារជំនឿ។ (៥, ៦)
3. ព្រះកាន់កាប់អ្នកជឿជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកស្រឡាញ់ពួកគេដូចកែវភ្នែក។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេគ្មានសេចក្តីបរិសុទ្ធ នោះទ្រង់ក៏ប្រដៅគេដោយមិនសន្សំសំចៃ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ៧៩៩ ។
4. នៅពេលណាដែលមនុស្សរបស់ព្រះបានទទួលការប្រៀនប្រដៅ ហើយឃើញការពិតថាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ និងបរិស្ថានរបស់គាត់មានទុក្ខ នោះពួកគេគួរតែស្រមៃមើលទុក្ខវេទនានៃអំពើបាបដែលគាត់បានប្រព្រឹត្ត។ (10-12)
5. នៅក្នុងការងាររបស់យើង ការពិតដែលថាយើងមិនទទួលបានផលដែលយើងបានគ្រោងទុក ផ្ទុយទៅវិញគាត់យកឡើងមកវិញគឺជាការអធិប្បាយដោយគ្មានពាក្យដែលប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់យើងនៅក្នុងខ្លួនយើង។ (ខ១៣)
6. កាលណាវាស្រួលរបស់ព្រះទទួលការប្រៀនប្រដៅដោយបន្ទាបខ្លួន នោះថ្ងៃនៃបរិស្ថានរបស់ពួកគេគួរតែមកដល់។ (១៤-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 14 ចូរយើងធ្វើតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (យេរេមា ១៣:១៥)

1. អ្នកដែលប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គួរលះចោលគំនិតដើម្បីយកប្រាជ្ញា និងទេពកោសល្យរបស់ខ្លួនជាស្តង់ដាររបស់ខ្លួន។ នៅពេលដែលបុរសម្នាក់ហែលនៅលើសមុទ្រមរណៈដែលមានអំបិលច្រើន នោះគាត់មិនអាចអណ្តែតបានដំបូងឡើយ។ ពេលនោះបុរសដែលដឹងវាបានបង្រៀនថា គាត់មិនគួរប្រើអំណាចទេ ប៉ុន្តែត្រូវនៅស្ងៀមដើម្បីអណ្តែត។ Ashe ធ្វើតាមការណែនាំរបស់គាត់ តាមពិតវាក្លាយជាដូច្នោះ។ អ្នកជំងឺដើម្បីទទួលបានការរក្សាភ័យអស្ចារ្យនេះ ប្រគល់វាទៅវេជ្ជបណ្ឌិតរបស់គាត់ ហើយគួរតែស្តាប់គាត់អស់ពីចិត្ត។

2. កាលណាមនុស្សស្តាប់ព្រះបន្ទូលតែមិនស្តាប់តាមទេ នោះនឹងត្រូវទទួលទោសធ្ងន់ជាង។ លូកា 12:48 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនដឹង ហើយបានធ្វើអ្វីគួរនឹងវាយនោះនឹងទទួលបានការវាយដំស្រាល។ អ្នកណាដែលបានឱ្យច្រើន នោះនឹងទាមទារច្រើនពីអ្នកនោះ ហើយពីអ្នកដែលគេប្រគល់ឱ្យច្រើន នោះគេនឹងទាមទារកាន់តែច្រើន™។ កាលដែលគាត់ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមិនស្តាប់តាម នោះគឺជាសកម្មភាពដើម្បីតតាំងនឹងព្រះ ដោយនិយាយកុហកព្រះ។ ព្រះមិននិយាយដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។ ទ្រង់បានប្រទានព្រះបន្ទូលមកយើងតែមួយគត់ ប៉ុន្តែប្រសិនបើទ្រង់មិនដឹងពីស្ថានភាពនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង នោះមានន័យថា ពាក្យទ្រង់គឺឥតប្រយោជន៍។ ដូច្នោះ ព្រះសូរអំពីស្ថានភាពនៃការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ជាដាច់ខាត។

3. បើគាត់គ្រាន់តែស្តាប់តែមិនស្តាប់តាម នោះគាត់នឹងរឹងក្នុងចិត្ត។ ហេតុអ្វី ៣:៧, ៨ មានប្រសាសន៍ថា «ហេតុដូច្នោះហើយ ដូចព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានបន្ទូលថា បើដូច្នោះនេះ បើអ្នកព្រួយបារម្ភទ្រង់ ចូរកុំធ្វើឱ្យចិត្តរឹងប៉ឹង ដូចនៅក្នុងការបះបោរ នៅថ្ងៃល្ងាចនៅទីរហោស្ថានឡើយ™។»

4. អ្នកដែលគិតថាការស្តាប់បង្គាប់ព្រះរបស់គាត់ពិបាកជាងកម្មសិទ្ធិរបស់ភាពងងឹត ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ។ សកម្មភាពត្រឹមត្រូវទាំងអស់គឺជាពាក្យដែលបុរសក្លាយជាបុរស។ ប៉ុន្តែសម្រាប់សកម្មភាពមិនត្រឹមត្រូវគឺទុកឱ្យច្បាប់ក្លាយជាមនុស្សនោះ វាធ្វើឱ្យខ្លួនឯងមានសារធាតុពុលគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន និងធ្វើឱ្យគាត់អស់សណ្តាប់ធ្នាប់។ វាជាជីវិតធម្មជាតិ។ ដូច្នោះក្នុងការប្រតិបត្តិការមិនប្រព្រឹត្តខុសគឺដើរក្នុងទុក្ខ។ បុរសម្នាក់យកចិត្តក្តៅខ្លាំង។ ការលេចចេញនូវអារម្មណ៍ក្តៅបានបាត់បង់ថាមពលរាងកាយជាច្រើន ប៉ុន្តែការស្ងៀមស្ងាត់នឹងភាពក្តៅគឺត្រូវបាត់បង់ថាមពលតិចជាង។ ដូច្នោះដើម្បីបង្ហាញពីចិត្តក្តៅក្រហាយជារឿងពិបាកក្នុងការដើរក្នុងភាពលំបាក។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បុរសត្រូវបានគេបញ្ជាក់ដោយខ្លួនគាត់គាត់បានជ្រើសរើសយកភាពលំបាកជាវិធីងាយស្រួល។ សូមយោងទៅលើសេចក្តីអធិប្បាយនៅក្នុងសេចក្តីអធិប្បាយរបស់ប៉ុល ។ (បោះពុម្ពនៅឆ្នាំ 1964 (ទំព័រ 155 “ចូរយើងគោរពតាម”)

ជំពូកទី 13 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រជាជននៃព្រះ (អ្នកជឿ) មានទុក្ខវេទនាដូចជាក្រណាត់ hemp ។ ទោះបីជាព្រះ ទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ ចាត់ទុកពួកគេដូចជាខ្សែក្រវាត់ជាប់នឹងសាច់ឈាម។ ពួកគេទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះគួរឱ្យតម្លៃតាមធម្មជាតិ។ (១, ២)
2. អំពើបាបដែលព្រះទន្សាយភាគច្រើនគឺភាពក្រអឺតក្រទម។ ភាពក្រអឺតក្រទមត្រូវបាន បង្ហាញដោយការមិនជឿ និងការមិនគោរពព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ខ ១៥) ហេតុនេះ ហើយបានជាពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដូច្នេះព្រះក៏ដាក់ទោសពួកគេ ហើយបន្ទាបគេដូច ជារញ្ជើរញ្ជើខ្សែក្រវាត់ក្រណាត់ដើម។ (៣-១១)
3. នៅពេលដែលអំពើបាបរបស់មនុស្សពោរពេញដោយកំហឹងរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើ ពួកគេត្រូវបំផ្លាញដោយខ្លួនឯងដូចជាដបស្រាត្រូវបានបែកដោយការប៉ះគ្នាទៅវិញទៅមក យ៉ាងងាយស្រួល។ (12-14)
4. នៅពេលដែលបុរសនោះមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាប នោះការមិនសប្បាយចិត្តដែលគាត់បាន ជួបនឹងកាន់តែស៊ីជម្រៅបន្តិចម្តងៗ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១៥, ១៦ ។
5. បេះដូងនិយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់គឺទន់ភ្លន់ណាស់។ ដោយសារតែគាត់ មានទឹកភ្នែកច្រើនដើម្បីផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់អ្នកដទៃ។ (ខ ១៧)
6. មនុស្សផ្ទុយពីព្រះជាម្ចាស់គឺខ្ពស់ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែទាប (ខ 18) អ្វីដែលពួកគេជឿនិង ពឹងផ្អែកលើគួរតែឥតប្រយោជន៍។ (១៩, ២១)
7. ដោយសារបុរសនោះមិនប្រែចិត្តបន្តិចម្តងៗ អំពើបាបបានពង្រឹងនៅពេលក្រោយ វា ក្លាយជាតួអង្គទីពីរ នោះវាពិបាកនឹងប្រែចិត្តណាស់។ (ខ២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 15 ការអង្វររបស់យេរេមាចំពោះប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល (យេរេមា ១៤: ១៩-២២)

អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏អស្ចារ្យមានភ្លើងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះក្នុងពេលតែមួយពួកគេ មានបេះដូងមិនបាត់បង់ស្នេហាក្តៅដល់មនុស្ស។ ប៉ុលក៏បានទ្ធាញយ៉ាងខ្លាំងដល់ជនជាតិ យូដា ហើយបាននិយាយថា វាមិនមែនជាកូននៃសាច់ឈាម ដែលជាកូន របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែកូននៃសេចក្តីសន្យាត្រូវបានរាប់ជាពូជ។ “។ (រ៉ូម ៩:៨) យេរេមាបាន មើលទៅថាប្រជាជាតិនេះត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីហិនវិនាស ដោយសារអំពើបាបរបស់ ពួកគេជាលើកចុងក្រោយ ហើយបានធ្វើការអង្វរចំពោះព្រះដោយចិត្តសោកស្តាយ។ ការ អធិស្ឋាននេះ យេរេមាបានធ្វើដូចខាងក្រោម។

1. ជាដំបូងគាត់បានទទួលខុសត្រូវលើអំពើបាបជាតិរួមគ្នា ហើយគួរតែប្រែចិត្ត។ (ខ២០) នៅពេលយើងជួបនឹងបញ្ហាលំបាកមួយចំនួន ដំបូងយើងគួរពិនិត្យមើលអំពើបាបរបស់ យើង ហើយប្រែចិត្ត ហើយវាជាគន្លឹះនៃការអធិស្ឋាន។ សុភាសិត 28:13 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែអ្នក ណាលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនបានចម្រើនឡើងឡើយ

ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសារភាព ហើយបោះបង់ចោលពួកគេ នោះនឹងទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា។ “។ វាជាកំហុសដែលអ្នកជឿធ្វើសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ ហើយព្យាយាមទទួលបាន ជ័យសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ គេមិនក្រោកឈរលើកោសិដ៏ម្សិបញ្ជាក់ថាគាត់ជាមនុស្សសុចរិត ទេ ប៉ុន្តែពួកគេក្រោកឈរលើកោសិដ៏ម្សិបញ្ជាក់ថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប។ ការដែល អ្នកជឿមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាប វាជាការគិតខុសដែលថា ព្រះមិនអាចពិនិត្យមើលអំពើបាប

របស់មនុស្សបានឡើយ។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមករកព្រះអង្គតែមួយគត់ ដើម្បីប្រែចិត្តពី
អំពើបាបដោយរសជាតិផ្អែម

2. គាត់សុំជំនួយសម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ ២១)

តើព្រះនាមអ្វី? វាគឺជាព្រះនាមនៃព្រះដ៏ពិត ដើម្បីលះបង់ដោយស្មោះ។ ទំនុកតម្កើង
130:3, 4 បានមានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត
អើយ តើអ្នកណាអាចឈរបាន? ប៉ុន្តែនៅជាមួយអ្នកមានការអត់ទោសដែលអ្នកអាចនឹង
ត្រូវបានគេភ័យខ្លាច។ “។ សូមមើល Mi 7:18-20 ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះនាមរបស់
ព្រះគឺ ប៉ុព្រះអង្គសង្គ្រោះ™ ការសង្គ្រោះជារបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ (វិវរណៈ ៧:១០)

3. គាត់សុំរក្សាតំណែងដ៏រុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ (ខ ២១)

បណ្តឹងនៃសិរីល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺជាកន្លែង (ក្រុងយេរូសាឡឹម) ដែលជាទីសក្ការៈដែល
ព្រះជាម្ចាស់ដាក់តាំង។ ព្រះក្នុងចំណោមប្រជាជាតិទាំងអស់បានដាក់ទីសក្ការៈនៅក្នុង
យេរូសាឡឹម ជាពិសេស ដែលកន្លែងនោះគួរត្រូវបានបើកបង្ហាញដោយការទទួលបានការ
ការពារពីព្រះ និងភស្តុតាងដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ ហេតុនេះហើយបានជាសមហើយ
ដែលពួកគេអធិដ្ឋានសុំកុំឱ្យកន្លែងនោះត្រូវខ្មាំងសត្រូវបំពុល។ ការអធិដ្ឋានបែបនេះអាច
ត្រូវបានអនុញ្ញាតដោយបបួរមាត់តែមួយគត់ដោយមិនមានការលាក់ពុត។ ដោយសារព្រះ
ជាម្ចាស់ទ្រទ្រង់ប្រព័ន្ធខាងក្រៅនៃការញែកជាបរិសុទ្ធសម្រាប់តែពួកបរិសុទ្ធដ៏ស្មោះត្រង់
ប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់ចង់ឱ្យវាត្រូវដកចេញចំពោះមនុស្សលាក់ពុត។

4. គាត់សុំឱ្យចងចាំគាត់សម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់។

5. ព្រះត្រូវបានទទួលយកសេចក្តីសញ្ញាជាមួយនឹងវាស្ត្រទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើស ហើយ ទ្រង់បានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។ ក្នុងសាសនាមិនអាចហៅថាព្រះមិនអាច និយាយបានតាមនោះមិនសន្យា និងមិនអាចបន្តបានឡើយ។ ព្រះដើម្បីបន្តសេចក្តីសញ្ញា (បក្សា = Berit) គឺជាការស្រឡាញ់តែព្រះ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ទទួលយកសេចក្តី សញ្ញាជាមួយប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស នោះជាកម្មសិទ្ធិតាំងពីដំបូងមក ជាកម្ម សិទ្ធិរបស់ព្រះគុណ។ (រ៉ូម ៤:១៣-១៦) ទោះជាយើងទទួលសេចក្តីសញ្ញាក៏ដោយ ការ ដែលលោករក្សាសេចក្តីសញ្ញានោះគឺមិនអាចជៀសផុតពីការពិតរបស់មនុស្សមានបាបបាន ទេ គាត់នៅតែបន្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ វាជាគោលការណ៍ដែលជាសកម្មភាពកិត្តិយសក្នុង ការរក្សាការសន្យា។ មុនព្រះបានសន្យានឹងយើង ទ្រង់ជ្រាបពីកំហុសនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ របស់យើងទាំងស្រុង។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ដូចជាយើងជឿលើទ្រង់ ទ្រង់បាន សន្យាថានឹងសង្គ្រោះយើង។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធអាចរំពឹងបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយហេតុ ផលនៃសេចក្តីសញ្ញា ។

ជំពូកទី 14 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. គ្រោះមហន្តរាយធម្មជាតិដែលព្រះបញ្ជូនផ្តល់ឱ្យយើងនូវមេរៀនខាងវិញ្ញាណ។ ជាពិសេសគ្រោះរាំងស្ងួតធ្វើឱ្យយើងយល់ពីការរលីចាប់នៃថ្ងៃនៃភាពក្រីក្រចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ព្រឹក 8:11) ។ កាលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអ្នកក្រ ព្រលឹងក៏ស្ងួតហើយបន្ទាប់មក ពួកគេកើតទុក្ខព្រួយ ទុក្ខព្រួយ យំ សោកសង្រេង និងថប់បារម្ភ។ (2-6)
2. ការអធិស្ឋានជាកំរូរបស់យេស៊ូ (7-9) 1) ការអធិស្ឋានដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាប (ខ 7) 2) ការអធិស្ឋានដែលគាត់ចង់ឱ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើការសម្រាប់ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ (ខ 7, ខ 9 ខ) 3) ការអធិស្ឋានកំពុងស្រែកឡើងដោយការធានាថាព្រះគង់នៅក្នុងមនុស្សដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស។ (8,9) យេស៊ូបានជឿថា ព្រះជាម្ចាស់មិនបានឆ្គងកាត់ជាមនុស្សចម្លែកទេ (មនុស្សរង្វេង ឬអ្នកថ្មើរជើង) ហើយជាមនុស្សសំខាន់នៃមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។
3. នៅពេលដែលបុរសនោះបានប្រែចិត្ត គាត់មិនបានប្រែចិត្តទេ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់បានបាត់បង់ឱកាស នោះគឺជាពេលវេលាដ៏ខ្លាំងឆឺត ដែលព្រះមិនដែលស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ (១១, ១២)
4. ទេវតានៃអារក្ស ហោរាក្លែងក្លាយតែងតែនិយាយពាក្យផ្ទុយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤) ពួកហោរាក្លែងក្លាយនៅសម័យយេស៊ូបានអះអាងថា ទ័ពបាបីទ្វេនឹងមិនចូលទៅក្នុងទឹកដីយូដាឡើយ វាជាពាក្យប្រឆាំងនឹងហោរាពិត ដែលជាទំនាយរបស់យេស៊ូ។ (ខ១៣) ដូចដែលពួកគេប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដែលយេស៊ូបានប្រកាស

ថា អ្នកណាដែលត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (យេស៊ូបានប្រកាស) នោះគឺដូច
ជាបាបីទ្បូនចូលឈ្នានីសពួកគេមិនអាចគេចផុតពីពួកគេបានឡើយ។ (១៥, ១៦)

5. នៅពេលដែលព្យាករក្លែងក្លាយទទួលបានសន្តិភាព ពួកគេបានដើរយ៉ាងវិជ្ជមាននៅថ្ងៃ
ទុក្ខវេទនាដើម្បីវិនិច្ឆ័យសេចក្តីមិនពិតរបស់ពួកគេមិនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងនោះ
ទេ។ (ខ១៨)

សេចក្តីអធិដ្ឋាន 16 តើម៉ូសេ និងសាំយូអែលមានន័យយ៉ាងណាក្នុងសេចក្តីអធិដ្ឋាន? (យេរេមា ១៥:១)

1. ម៉ូសេបានស្នើសុំឱ្យព្រះជាម្ចាស់លើកលែងទោសអំពើបាបរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ហើយបាននិយាយថា "ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ប្រសិនបើអ្នកនឹងអត់ទោសអំពើបាបរបស់ពួកគេ - ប៉ុន្តែប្រសិនបើមិនដូច្នោះទេ សូមលុបខ្ញុំចេញពីសៀវភៅរបស់អ្នកដែលអ្នកបានសរសេរ"។ (និក្ខមន៍ ៣២:៣២) ដូចជាគាត់ជាអ្នកអង្វររកជាតិសាសន៍របស់គាត់ដែរ។ ការដែលម៉ូសេលើកដៃឡើង អ៊ីស្រាអែលបានយកឈ្នះ ខណៈដែលគាត់ទម្លាក់ដៃរបស់គាត់ ជនជាតិអាម៉ាលេកបានយកឈ្នះ បង្ហាញថាគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះអស់ពីចិត្ត។ (និក្ខមន៍ ១៧:១១) ដោយសារគាត់ជាអ្នកអធិដ្ឋាន ដូច្នោះ សូម្បីតែសកម្មភាពនៃការអធិដ្ឋានរបស់គាត់ក៏ទទួលបានអំណាចនៃប្រតិបត្តិការនៅក្នុងពិភពគោលបំណងដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះគាត់បានអធិដ្ឋានដោយបូជាព្រះក៏សព្វព្រះហឫទ័យនឹងគាត់។ គាត់បានអធិដ្ឋានតមអាហាររយៈពេល 40 ថ្ងៃ 2 ដង។ (ខុច ៩:៩, ១៨) បទគម្ពីរបានចែងថា ពេលគាត់ជួបរឿងពិបាកៗ គាត់លុតជង្គង់ចុះ។ ក្នុងចំណោមកំណត់ត្រានៃលេខពាក្យ "គាត់ត្រូវបានគេកុហក" 5 ដង។ ដោយសារគាត់បានអធិដ្ឋានដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ព្រះមានបន្ទូលក្នុងន័យដើម្បីបញ្ឈប់ការអធិដ្ឋានរបស់គាត់ សូម្បីតែព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូលទៅម៉ូសេថា វិហេតុអ្វីបានជាអ្នកស្រែករកខ្ញុំ? ចូរប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឱ្យទៅមុខ។ "។ (និក្ខមន៍ ១៤:១៥) ដូច្នោះ វាបាននិយាយថា "ហើយមិនដែលមានហោរាណាបានកើតឡើងតាំងពីក្នុងស្រុកអ៊ីស្រាអែលដូចលោកម៉ូសេ ដែលព្រះអម្ចាស់បានស្គាល់ទល់មុខគ្នា"។ (ខូតី ៣៤:១០)

2. សំយូរអែលក៏បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀត។ គាត់បាននិយាយថា ឋ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះខ្ញុំ ឆ្ងាយពីខ្ញុំដែលខ្ញុំត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ ដោយឈប់អធិស្ឋានឱ្យអ្នក ហើយខ្ញុំនឹងណែនាំអ្នកតាមផ្លូវល្អ និងត្រឹមត្រូវ។ “។ (សំ. ១២:២៣) គាត់បានធ្វើការអធិស្ឋានជាកិច្ចការរបស់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 17 អំពីការទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយទទួលទានវា (យេរេមា ១៥: ១៦)

យេរេមាបាននិយាយថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចជាអាហារដ៏គួរឱ្យរីករាយ។ តើអ្នកណា អាចភ្នាក់រសជាតិនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ?

1. ដូចជាមនុស្សឈឺ មិនស្គាល់រសជាតិអាហារ អ្នកដែលមានជំងឺនៃអំពើបាបនៅក្នុងចិត្ត មិនបានភ្នាក់រសជាតិគម្ពីរទេ។ កាលពីមុន ខណៈដែលខ្ញុំកើតជំងឺគ្រុនក្តៅ ខ្ញុំចាំថាខ្ញុំមិនបាន ភ្នាក់អាហារនោះទេ។ II Tim. 4:3, 4 បានមានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតពេលវេលាមកដល់ ហើយ ដែលមនុស្សមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវឡើយ ប៉ុន្តែមានត្រចៀក រមាស់ គេនឹងប្រមូលទុកសម្រាប់ខ្លួនគេជាគ្រូ ដើម្បីបំពេញតណ្ហារបស់ខ្លួន ហើយនឹងងាក ចេញពីការស្តាប់សេចក្តីពិត ហើយរងរង។ ចូលទៅក្នុងទេវកថា។ “។

2. ដោយសារគាត់មិនព្យាយាមស្គាល់បទគម្ពីរ គាត់មិនអាចដឹងពីរសជាតិនៃពាក្យនោះ ទេ។ កាលពីដើម តើបុរសអានពាក្យចិននេះលះបង់អស់ប៉ុន្មាន? ពាក្យ Hyungseljkong (ដើម្បីសិក្សាពីពន្លឺភ្លើង និងព្រិល) មានន័យថាវា។ ដូចជាមិនស្គាប់តាមពាក្យនេះទេ គាត់ មិនស្គាល់រសជាតិនៃពាក្យ។ អ្នកនិពន្ធសៀវភៅហេព្រើរបានបន្ទោសអ្នកដែលមិនឱ្យស៊ី ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង។ ហេព្រើរ 5:12-14 បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែនៅ ពេលនេះ អ្នកគួរតែធ្វើជាគ្រូ អ្នកត្រូវការអ្នកណាម្នាក់ដើម្បីបង្រៀនអ្នកម្តងទៀតអំពីគោល ការណ៍មូលដ្ឋាននៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ អ្នកត្រូវការទឹកដោះគោ មិនមែនអាហាររឹងទេ ព្រោះ អ្នករាល់គ្នាដែលរស់នៅលើទឹកដោះ គឺគ្មានជំនាញខាងពាក្យសុចរិតទេ តាំងពីគាត់នៅក្មេ ង។ ប៉ុន្តែអាហាររឹងគឺសម្រាប់ចាស់ទុំសម្រាប់អ្នកដែលមានអំណាចនៃការយល់ដឹងរបស់

ពួកគេដែលត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយការអនុវត្តតំលៃបំបែកដើម្បីបែងចែកល្អពីអាក្រក់។ “។

3. កាលដែលគាត់មិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់មិនស្គាល់រសជាតិនៃពាក្យ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមកសម្រាប់ការស្តាប់បង្គាប់របស់យើង។ ដូច្នោះ អ្នកដែលមិនគោរពតាម គឺពិតជាអ្នកមិនទាក់ទងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហេតុអ្វី? 4:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើព្រះមានដំណឹងល្អមកដល់យើងដូចនឹងពួកគេ ប៉ុន្តែដំណឹងដែលគេបានឮនោះមិនមានប្រយោជន៍ដល់ពួកគេទេ ពីព្រោះពួកគេមិនបានរួបរួមដោយសេចក្តីជំនឿជាមួយនឹងអ្នកដែលបានស្តាប់។ “។ ការគោរពប្រតិបត្តិរួមបញ្ចូលការរងទុក្ខ។ ប៉ុន្តែវាជាការងាររបស់យើង។ យើងមិនគួរទទួលយកតែការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ។ យើងគួរតែគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងការខិតខំដែលយើងរងទុក្ខ។ ទំនុកតម្កើង 119:71 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ព្រះអង្គ។ “។ បើគ្មានការអនុវត្ត តើយើងអាចយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច?

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 អ្នកបំរើរបស់ព្រះ (យេរេមា 15:16-17)

1. អ្នកធ្វើការដែលព្រះតែងតាំង គឺជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះ។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យ "" មានន័យថា យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ។ ជារឿយៗបុរសព្យាយាមចាប់យកភាពជោគជ័យដោយអាស្រ័យលើចំណងជើងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែវាជារឿងបោកប្រាស់។ គ្មានអ្វីដែលត្រូវកំណត់ដោយចំណងជើងទេ។ ប៉ុន្តែពិបាកនិយាយថាវាជារឿងពិត។ វាគួរតែនាំមកនូវថ្ងៃសោកសៅដល់យើងដោយការដំឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនិងចុងក្រោយ។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមជួសជុលបេះដូងរបស់មនុស្ស មានករណីជាច្រើនដែលធ្វើឱ្យព្រះមិនពេញចិត្ត។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឯតើឥឡូវនេះខ្ញុំកំពុងស្វែងរកការពេញចិត្តពីមនុស្សឬពីព្រះ? ឬខ្ញុំកំពុងព្យាយាមផ្តាច់ចិត្តបុរស? ប្រសិនបើខ្ញុំនៅតែព្យាយាមផ្តាច់ចិត្តមនុស្សនោះ ខ្ញុំមិនធ្វើជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ “។ (កាឡាទី ១:១០) ដូច្នេះ គាត់មានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា៖ ឯតើយើងចាប់ផ្តើមសរសើរខ្លួនម្តងទៀតឬ? ឬតើយើងត្រូវការសំបុត្រអនុសាសន៍ទៅកាន់អ្នកដូចអ្នកខ្លះដែរឬទេ? (២កូរិនថូស ៣:១)

2. អ្នកបំរើរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នកដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

យោងតាមអត្ថបទរបស់យើង យេរេមាបានទទួលព្រះបន្ទូលល្អ ហើយបានបរិភោគវា។ តើអ្នកណាអាចស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? សំឡេងរបស់ព្រះដែលអេលីយ៉ាបានស្តាប់គឺជាសំឡេងតូច។ ហេតុផលដែលគេនិយាយជាសំឡេងតូច ព្រោះពិបាកស្តាប់ ព្រោះវាជាសំឡេងដ៏មានបាបដែលទាក់ទាញក្នុងសំឡេងលោកីយ៍ដែលរំខាន។ វាពិបាកណាស់ដែលមនុស្សសាច់ឈាមស្តាប់សំឡេងនេះ។ នេះជាអាថ៌កំបាំងដែលមានតែអ្នកប្រតិបត្តិត្រឹម

ត្រូវ មុននឹងព្រះអាចស្តាប់បាន។ សុភាសិត 3:32 មានប្រសាសន៍ថា៖ ជំនុំកត់ផ្តើម
25:14 ចែងថា “ យេសេមា ២៣:១៨ បាននិយាយថា អ្នកដែលស្តាប់ព្រះសូរសៀងរបស់
ព្រះគឺ “ អ្នកណាមិនទទួលយកការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា ដូចជាក្រុមប្រឹក្សារបស់ព្រះ មិន
អាចយល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទេ។

3. អ្នកបំរើរបស់ព្រះរស់នៅសម្រាប់បេសកកម្មរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះប៉ុន្តែគាត់មិន
សម្របសម្រួលជាមួយខ្ញុំដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោក។

4. នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ខទី 17 បាននិយាយថា យេសេមា " " . ដូច្នេះ អ្នកបម្រើ
របស់ព្រះក្នុងការប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ១) គួរប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ទោះបុរស
នោះមិនស្តាប់ឬក៏អត់។ (អេសេក ២:៧) ២) ទោះជាបន្ទាប់ពីគាត់បានស្តាប់ពិភពលោក
របស់ព្រះក៏ដោយ លទ្ធផលនៃភាពជូរចត់បានមកដល់គាត់ គាត់ក៏ប្រកាសអំពីព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ។ (បប. ១០:៩) ៣) បុរសរបស់ព្រះលះបង់ខ្លួនដើម្បីប្រកាសជានិច្ចក្នុងពេល
វេលា ឬគ្មានរដូវ។ (ផ្ទៃម៉ូថេទី២ ៤:២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 ចូរយើងក្លាយទៅជាមាត់របស់ព្រះ (យេរេមា ១៥:១៩-២១)

ទោះបីជាសត្វមានមាត់ក៏ដោយ វាមិននិយាយពាក្យនោះទេ។ គេប្រើមាត់សម្រាប់តែហូបបាយ។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនប្រើតែជាឧបករណ៍សម្រាប់បរិភោគនោះទេ គឺប្រើជាឧបករណ៍យកទៅវិញ។ ហេតុផលដែលវាក្លាយទៅជាដូច្នោះគឺសម្រាប់មនុស្សខុសពីមនុស្សសម្រាប់គាត់ស្គាល់ព្រះ, គាត់ត្រូវត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីនិយាយអំពីព្រះ. ពេត្រុសទី ១ ៤:១១ ចែងថា អ្នកណានិយាយ ដូចអ្នកនិយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ អ្នកណាដែលបម្រើ គឺជាអ្នកដែលបម្រើដោយកម្លាំងដែលព្រះបានផ្គត់ផ្គង់ដើម្បីឱ្យគ្រប់ទាំងការលើកតម្កើងព្រះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះអង្គ សិរីរុងរឿងនិងអំណាចជារៀងរហូត។ អាម៉ែន។”

1. បុរស (ជាពិសេសអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ) ត្រូវតែប្រតិបត្តិបេសកកម្មរបស់បូជាចារ្យដោយធម្មជាតិ។

ក្នុងចំណោមអ្នកជឿ មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនដែលប្រកាសព្រះយេស៊ូវដោយការចាកចេញពីបេសកកម្មបរិសុទ្ធ។ ជាពិសេស អ្នកជឿត្រូវតែប្រែចិត្តពីអំពើបាបដែលបះបោរបែបនេះ។ ពួកគេបានបះបោរដូច្នោះ ប៉ុន្តែពួកគេមិនគួរសារភាពថាវាជាអំពើបាបឡើយ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់យេរេមាថា បើបើងត្រូវឡប់មកវិញអញនឹងឱ្យឯងជាឡើងវិញ ហើយឯងនឹងឈរនៅមុខអញ™។ យេរេមាបានប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយត្រូវគេបៀតបៀន ហើយមានការខកចិត្ត។ (យេ. ១៥:១៥-១៨) យោងទៅ ២០:៨-១០។ ហេតុនេះ ព្រះបានដាស់តឿនគាត់ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ប្រែចិត្ត។

ពាក្យថា ឯ បើអ្នកនិយាយអ្វីដែលមានតម្លៃ ហើយមិននិយាយអ្វីដែលគ្មានតម្លៃ នោះអ្នកនឹង
បានដូចជាមាត់ខ្ញុំ™ (ខទី ១៩ ខ) ចង្អុលបង្ហាញថាយើង

មិនគួរទម្លាក់ទៅក្នុងគំនិតដែលមិនជឿ (ទុក្ខ) ក្នុងសេចក្តីទុក្ខយ៉ាងនេះទេ តែគួររក្សានូវ
បុគ្គលដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ (របស់ដឺវីសេស) ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាបន្តបន្ទាប់
រហូតដល់ចប់។ ក្នុងរយៈពេលដែលគាត់ប្រកាសពាក្យរបស់គាត់ ទោះជាគាត់ជួបនឹង
បញ្ហាក្តី ក៏មានតែពន្លឺសម្រាប់ប្រកាសតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបំភ្លឺគាត់។ នៅ
សម័យបច្ចុប្បន្ន អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទរបស់យើងក៏មិនគួរភ្លេចការពិតដែលថាពួកគេទទួល
យកបព្វជិតភាពបែបនោះដែរ។ សារកពេត្រុសបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ប៉ុន្តែអ្នកគឺជាពូជ
សាសន៍ដែលបានជ្រើសរើស ជាបព្វជិតភាពស្តេច ជាប្រជាជាតិបរិសុទ្ធ ជាប្រជាជន
សម្រាប់កម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចប្រកាសអំពីភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះអង្គដែលបាន
ហៅអ្នកពីភាពងងឹតមកក្នុងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ ។ ឯ (១ពេត្រុស ២:៩) ទោះជាវា
ដូច្នោះក៏ដោយ យើងផ្ដោតលើ

ថែរក្សាខ្លួនយើងដោយការចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ នេះគឺដូចជាការលួចទៅព្រះ។ យើងគួរ
តែប្រែចិត្តពីអំពើបាបនេះ។ ជាការពិតណាស់ យើងមានបញ្ហា និងទុក្ខលំបាកក្នុងការ
ប្រកាសព្រះយេហូវ៉ា។ បញ្ហាទាំងអស់នេះគឺជាការរារាំងមិនឱ្យប្រកាសព្រះយេហូវ៉ា។
ពេលយើងប្រកាសព្រះអម្ចាស់ក្នុងការជំពប់ដួលបែបនេះ គឺជាការប្រកាសពិតជាង។
ការប្រកាសចេញពីគេមានឥទ្ធិពលខ្លាំងជាងការចេញមកដោយគ្មានទុក្ខ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការមិនប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសកម្មភាពដ៏
យោរយោ ដោយគ្មានមេត្តាករុណាពិតច្បាស់។ វាដូចជាសកម្មភាពដែលទោះបីគាត់មានវិធី

សម្រាលកូនក្នុងទឹកក៏គាត់មិនជួយសង្គ្រោះបុរសនោះដែរ។ លោក David Brainerd ដែលបានប្រកាសទៅកាន់កុលសម្ព័ន្ធក្រហម ហើយបាននិយាយថា “ទោះបីជាខ្ញុំរស់នៅ កន្លែងណាក៏ដោយ ហើយខ្ញុំជួបបញ្ហាណាមួយដើម្បីដឹកនាំព្រលឹងចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ខ្ញុំ មិនដែលគិតថាជាបញ្ហាមួយចំនួននោះទេ។ រាល់ពេលដែលខ្ញុំគេង ខ្ញុំមានសុបិនចង់ផ្សាយ ដំណឹងល្អ ហើយពេលខ្ញុំក្រោកពីគេងភ្លាម ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំក៏ជាកិច្ចការនៃការផ្សាយដំណឹងល្អ ដែរ™ ។

ទោះបីយើងអះអាងថា សេចក្តីសង្គ្រោះដែលសាសនាគ្រីស្ទប្រកាសនោះត្រឹមត្រូវក៏ ដោយ ប្រសិនបើយើងមិនប្រកាសថាវាមិនមែនជាសតិសម្បជញ្ញៈ និងជាអំពើឃោរឃៅ។ ការដោះសារ យើងនិយាយថា សម្រាប់ជីវិតដ៏លំបាករបស់យើង យើងមិនអាចទទួលយក ការផ្សាយដំណឹងល្អបានទេ វាក៏ជាពាក្យដែលមានជម្លោះ។ ការផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម យើង មានពេលលំបាក យើងគួរជឿលើដំណឹងល្អ ជាការផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម គួរតែប្រកាសវាឱ្យ ខ្លាំង។ តើចោរដែលបានស្លាប់នោះទេ?

ឈឺគ្នាងប្រកាសពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយេស៊ូវដល់ចោរម្នាក់ទៀតដែលស្លាប់នៅលើ ឈឺគ្នាង? ហើយក្នុងចំណោមអ្នកជឿផងដែរ ដោយធ្វើការដោះសារ ត្បិតគាត់ល្ងង់ណាស់ ទោះបីជាគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អក៏ដោយ ក៏គ្មានប្រសិទ្ធភាពដែរ។ ប៉ុន្តែនេះក៏ជាពាក្យល្ងង់ ខ្លៅដែរ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា “ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់បានជ្រើសរើសអ្វីដែលល្ងង់ក្នុងលោកនេះ ដើម្បីឱ្យអ្នកប្រាជ្ញអាម៉ាស់។ ព្រះបានជ្រើសរើសអ្វីដែលទន់ខ្សោយក្នុងលោកិយនេះ ដើម្បី អាម៉ាស់ដល់អ្នកខ្លាំង។ 28 ព្រះទ្រង់បានរើសយកអ្វីដែលទាប ហើយមើលងាយក្នុង

លោកីយ៍ សូម្បីតែរបស់ដែលមិនមែនក៏ដោយ ដើម្បីនាំមកនូវអ្វីដែលមិនមាន™ (១កូរិនថូស ១:២៧, ២៨) ការប្រកាសដំណឹងល្អជារបស់មនុស្សកម្រិតនោះ។

បុរសម្នាក់នៅទីក្រុង Melbourne ក្នុងប្រទេសអូស្ត្រាលី រស់នៅជាមនុស្សពិការមិនហ៊ានធ្វើចលនាដៃ និងជើង ដោយញាំតែបបរ។ គាត់បានរស់នៅក្នុងរដ្ឋភូតកុហកអស់រយៈពេល 29 ឆ្នាំ។ ប៉ុន្តែដោយការអធិស្ឋានរបស់គាត់ 31 បុរសពិការភ្នែកនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ក្នុងពិភពលោកបានរស់នៅដោយជំនួយពីបញ្ហា។ ក្នុងចំណោមបុរសខ្វាក់ភ្នែកមានអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជាច្រើនបានចេញមក។ ព្រះមិនមានគោលការណ៍ដែលថាមនុស្សទន់ខ្សោយមិនត្រូវបានគេប្រើទេ។ យើងគួរប្រកាសដំណឹងល្អដល់បុរសដែលយើងទាក់ទងដើម្បីរក្សាការងាររបស់យើង និងក្នុងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់យើង។

2. ព្រះគង់នៅជាមួយអ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ។ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា “ហើយយើងនឹងធ្វើឱ្យអ្នកដល់ប្រជាជននេះជាក់ផែងធ្វើពីលង្ហិន។ ពួកគេនឹងតទល់នឹងអ្នក ប៉ុន្តែគេមិនអាចឈ្នះអ្នកបានឡើយ ដ្បិតយើងនៅជាមួយអ្នក ដើម្បីសង្គ្រោះអ្នក ហើយរំដោះអ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ យើងនឹងរំដោះអ្នកចេញពីកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់ ហើយប្រោសលោះអ្នកឱ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់មនុស្សអាក្រក់™។ គឺគាត់ចាត់ទុកមនុស្សម្នាក់ឱ្យក្លាយជាមាត់របស់គាត់យ៉ាងមានតម្លៃបំផុត។ ពាក្យថា កាលដែលព្រះយេស៊ូវទ្រង់យាងឡើងនោះ ទ្រង់បានប្រទានព្រះបន្ទូល ដើម្បីប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពួកអ្នកជឿ។ មថ ២៨:២០ មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯបង្រៀនគេឱ្យកាន់តាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលយើងបានបង្ហាត់បង្រៀន។ ហើយមើលចុះ ខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នាហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃអាយុកាល™។ កិច្ចការដែលបន្ទាប់ពីយើងក្លាយ

ជាអ្នកជឿ យើងគួរធ្វើការទទួលយកដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប្រជាជនគិតថាការ ដែលគាត់ធ្វើការមុនអ្នកមានសិទ្ធិអំណាច

3. ពិភពលោកដ៏មានតម្លៃបំផុត។ ប៉ុន្តែ យើងគួរគិតថាការដែលយើងគិតលើកិច្ចការរបស់ គាត់នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាសុភមង្គលដ៏អស្ចារ្យ។ នៅពេលដែលយើង ប្រតិបត្តិការងាររបស់គាត់ដោយស្មោះ ព្រលឹងរបស់គាត់គួរតែរស់នៅ ហើយទទួលព្រះ គុណដែលព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយគាត់។ F Moffat គឺជាមនុស្សជំពប់ដួល ប៉ុន្តែនៅពេល ដែលគាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អ ការនិយាយរបស់គាត់ត្រូវ បានព្យាបាល Heintz ដ៏អស្ចារ្យម្នាក់មិនដែលប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទាល់ខ្លួនទេ បន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានស្តីបន្ទោសដោយគ្រូគង្វាលរបស់គាត់ ហើយបានត្រលប់ទៅផ្ទះរបស់ គាត់វិញ ហើយអធិស្ឋាននៅពេលយប់ថា "សូមឱ្យខ្ញុំនូវអំណាចដើម្បីប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ ព្រះអម្ចាស់" ។ ហើយគាត់បានដេកដោយសន្តិភាព។ បន្ទាប់មក គាត់បានធ្វើការនៅក្នុង មុខរបររបស់គាត់ ហើយគាត់ក៏ប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទាល់ខ្លួនដោយឧស្សាហ៍ ព្យាយាម។ គាត់បង្កើតបាន 267 នាក់។ ដូច្នោះ ស្តីជិនបានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែ ទោះបីជា អ្នកមានឥរិយាបថជ្រុលនិយមក៏អាចប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អបានដែរ។ ពីព្រោះថា សេចក្តីអំណរដែលគាត់ចូលចិត្តចេញពីមនុស្សដើម្បីស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ដោយការផ្សាយ ដំណឹងល្អរបស់គាត់គឺធំជាងអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក។

សម្រាប់អ្នកជឿទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាស្តេច ឬជាចារ្យ និងជាហោរា ពួកគេគួរ តែប្រកាសការផ្សាយដំណឹងល្អជាមួយគ្នា។ ពេលដែលអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាអាហ្វ្រិក ម្នាក់ត្រូវបានត្រឡប់មកវិញ មានបុរសម្នាក់បានសួរគាត់ថា ប៉ុន្តែ តើអ្នកមានសមាជិកប៉ុន្មាន

នាក់នៃព្រះវិហារដែលអ្នកបង្កើត? គាត់ឆ្លើយថា “ហាសិបនាក់។ ហើយក៏សួរគាត់ថា “តើអ្នកមានអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អប៉ុន្មាននាក់? គាត់បានឆ្លើយម្តងទៀតថា “ហាសិបនកផ្សាយដំណឹងល្អ” ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត សមាជិកក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ដូចដែលវាគឺដូច្នោះ វាបានក្លាយជាព្រះវិហារដំបូង។ (កិច្ចការ ៨:៤)

ជំពូកទី 15 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដើម្បីនាំមកនូវប្រយោជន៍នៃការអង្វរ (ការអធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដទៃ) ការត្រិះរិះរបស់បុរសនៃការអង្វរនិងគំនិតរបស់បុរសដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃការអង្វរត្រូវតែបុរសដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍នៃការអង្វរនេះមិនយូរប៉ុន្មាន។ ព្រះគុណ ប៉ុន្តែត្រូវវិងរូស ហើយបន្តវិងរូសមិនប្រែចិត្ត តើការអង្វរអាចមានប្រសិទ្ធភាពដោយរបៀបណា? បុគ្គលវិងរូស ចូលបំផ្លាញខ្លួនឯង ដោយមិនមានវិធីផ្សេងៗ (១, ២)

2. នៅពេលដែលមនុស្សបោះចោលនៅចំពោះព្រះ សត្វទាំងអស់របស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏បោះគាត់ចោលដែរ។ (៥, ៦)

3. ប្រសិនបើវាស្រួលរបស់ព្រះវិងរូស ហើយបោះចោលព្រះ នោះព្រះនឹងបញ្ជូនសេចក្តីទុក្ខវេទនាដើម្បីបន្សុទ្ធជូកគេ ហើយទ្រង់បានវែងពួកគេដូចជាស្រូវសាលី។ (ខ៧) ទុក្ខលំបាកបែបនេះកើតចេញពីទុក្ខលំបាក។ (៨, ៩)

4. សម្រាប់អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អមានផែនការសម្រាប់បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនខ្លះនៃរូបកាយរបស់គាត់ វាកម្រនឹងទទួលបានការបៀតបៀនណាស់។ បើអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អធ្វើទុក្ខបុកម្នេញដើម្បីយកលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន នោះជារឿងធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលគាត់លះបង់ជីវិតថ្វាយព្រះ ហើយចូលទៅជិតដោយសុចរិត គាត់ទទួលបានការបៀតបៀន។ ដូចយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថាមនុស្សក្នុងលោកនេះងងឹតងងុលប៉ុណ្ណា! ដូច្នោះ យើងមិនគួរដាក់សុវត្ថិភាពរបស់យើងលើលោកីយ៍ទេ តែដាក់នៅលើមេឃ។ (ខ១០)

5. កម្មករដែលក្រោកឈរឡើងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការបៀតបៀនព្រះអម្ចាស់ ហាក់ដូចជាឯកោប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនមែនជាកូនប្រុសទេ។ ដោយសារព្រះទ្រង់គង់ជាមួយនឹងទ្រង់ ជាពិសេស

ទ្រង់ធ្វើឱ្យទ្រង់មានកម្លាំង និងប្រទានពរខាងវិញ្ញាណ ហើយពេលនោះមកដល់ទ្រង់ធ្វើឱ្យ
ខ្លាំងសត្រូវចុះចាញ់នៅចំពោះទ្រង់។ (ខ ១១)

6. បុរសប្រកាសព្រះបន្ទូលយកចិត្តទុកដាក់ព្រះបន្ទូលនៅចំពោះព្រះ ផ្ទុយទៅវិញកាលដែល
គាត់ប្រកាសនោះមានទុក្ខលំបាក។ បញ្ហានៃការឈឺចាប់មិនខុសគ្នាទេ ប៉ុន្តែអាចនិយាយ
បានថាជាការបៀតបៀនបុរសឱ្យស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត
វាក៏ជាអ្វីដែលពួកគេមិនគោរពតាមពាក្យដ៏មានតម្លៃ។ (15-18) ដូចដែលសាវ័កយ៉ូហាន
បានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ វាមានរសជាតិផ្អែមនៅក្នុងមាត់របស់គាត់
ហើយគាត់រីករាយនឹងភាពផ្អែមល្អែម ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសវា នោះវារងទុក្ខ
ដូចជាជួរចត់។ (វិវរណៈ ១០:៩, ១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរគិតអំពីថ្ងៃអនាគតដែលមានសេចក្តីស្លាប់ជាច្រើននឹងកើតឡើង (ឈមមា ១៦:១-៩)

ព្រះបានដាក់ថ្ងៃមួយនៃការស្លាប់ដ៏គួរឱ្យរន្ធត់សម្រាប់បុរសនោះបានប្រែចិត្ត ហើយទ្រង់បានដាក់ថ្ងៃនៃទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង ដែលមនុស្សជាច្រើននឹងត្រូវស្លាប់នៅក្នុងពិភពលោក។ កាលណាមនុស្សភ្លេចសេចក្តីស្លាប់ ខ្លួនប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយជាពិសេស ភ្លេចថ្ងៃនៃទុក្ខវេទនានៃសេចក្តីស្លាប់ ព្រោះគេស្គាល់ពិភពលោកនេះថាជាជម្រកដ៏អស់កល្បជានិច្ច ហើយគេវាយធ្វើបាបដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន។

1. មុនពេលបុរសដោះស្រាយបញ្ហានៃការស្លាប់របស់គាត់គួរតែដឹងថាអ្វីៗទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍។

ព្រោះមនុស្សលោកត្រូវស្លាប់ ហើយមនុស្សក្នុងលោកនេះនឹងត្រូវស្លាប់ ទីបំផុតលោកីយ៍នេះគឺមានតែសេចក្តីស្លាប់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះតើតម្លៃរបស់មនុស្សនៅឯណា? តម្លៃនៃមនុស្សដាក់លើដំណោះស្រាយនៃសេចក្តីស្លាប់ ដោយការជឿលើដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ។

2. គាត់គួរតែរស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រលឹងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនគួររស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃរូបកាយរបស់គាត់នោះទេ។

ហេត្រីវ 9:27 ចែងថា៖ ឯក៏ដូចជាបានកំណត់ឱ្យមនុស្សស្លាប់តែម្តង ហើយក្រោយមកការជំនុំជម្រះនឹងមកដល់™។ ដូចពាក្យនេះបង្រៀនបន្ទាប់ពីមនុស្សស្លាប់ទៅ បញ្ហាក្រោយការស្លាប់គឺធំជាង។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេផ្តោតទៅលើជីវិតនៃបញ្ហានោះ ពោលគឺវាជារឺធីដែលព្រលឹងរបស់យើងបានសុខស្រួល។ Mt 10:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯចាប់ពីរក្សាល

មិនមែនលក់អស់មួយកាក់ទេ ហើយក៏មិនមានចាបមួយក្បាលនឹងធ្លាក់ដល់ដីដែរ ក្រៅពីព្រះ
វរបិតារបស់អ្នករាល់គ្នា។ “។ មេទ័ពសង្គ្រោះ លោក ប៊ូត បានស្តាប់អាស័យដ្ឋានរបស់
អ្នកមិនជឿ ហើយសម្រេចចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះព្រលឹងរបស់គាត់ ហើយក្លាយជាមនុស្សអ
ស្មារតី។ thommotean 20 chaur kit ampi thngai aneakt del mean
sechakdei slab chea chraen nung kaet laeng (យេសេមា ១ ៦:១-៩)

អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ ផ្នែកនៃអាស័យដ្ឋាននេះមានដូចតទៅ នោះគឺ “ប្រសិនបើខ្ញុំជឿលើ
ការវិនិច្ឆ័យដែលអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទនិយាយ នោះខ្ញុំនឹងទទួលការផ្សាយដំណឹងល្អដោយវារ
ជុំវិញដោយលុតជង្គង់អាក្រាតរបស់ខ្ញុំនៅគ្រប់ជ្រុងដែលខ្លាត់ខ្លាយដោយកញ្ចក់បាក់។
ព្រលឹងស្ថិតនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ។ ទីតាំងនៃព្រលឹងមិនអាស្រ័យលើស្ថានភាពរាងកាយ និង
សម្ភារៈនោះទេ។ បិតានៃវិញ្ញាណគឺជាព្រះ (អេ. (លូក. ១២:២០) ដូច្នោះ ព្រលឹងដែល
បានសង្គ្រោះមិនត្រូវរងគ្រោះដោយសារតែសេចក្តីស្លាប់ដែលមានទុក្ខវេទនាមកដល់ឡើ
យ។ អ្វីដែលគាត់ទាមទារពីព្រលឹងគាត់ វាគ្រាន់តែជាការពិតដែលទទួលបានពរជ័យពី
ព្រលឹង - ការសង្គ្រោះពីព្រះ។ យើងគួរតែរៀបចំសេចក្តីជំនឿសម្រាប់ការសង្គ្រោះនៃ
ព្រលឹង។ (ពេត្រុសទី១ ១:៩) យើងគួរត្រៀមខ្លួនជានិច្ចដើម្បីជួបព្រះដោយជំនឿ។ សូម
មើល អេម ៤:១២, ១៣។

4. បញ្ហានៃការស្តាប់របស់មនុស្សគួរតែត្រូវបានទាមទារដោយព្រះតែមួយគត់។
ដូចដែលយើងឃើញ ខ ១-៩ វាព្យាករណ៍ថា ការស្តាប់ជាច្រើននៅក្នុងពិភពលោកទាំង
អស់មកលើផែនដី។ នេះជាពាក្យដែលមានន័យថា ព្រះនឹងបញ្ជូនសេចក្តីវេទនានៃសេចក្តី
ស្តាប់។ ដូចជាព្រះគ្រប់គ្រងការស្តាប់របស់មនុស្ស អ្វីមនុស្សជាច្រើនបានស្តាប់ក៏មិនអាច

កើតឡើងដោយការអនុញ្ញាតពីព្រះដែរ។ គ្មានអ្វីដែលគ្មានការអនុញ្ញាតពីព្រះឡើយ។ វា ត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយបទពិសោធន៍របស់យើង។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ សម្រាប់ការជ្រៀត ជ្រែករបស់ព្រះ ច្បាស់ជាមានរឿងជាច្រើន ដែលគ្មាននរណាម្នាក់ត្រូវស្លាប់ និងទទួលបាន ការការពារជីវិតឡើយ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលវរសេនីយឯកកងទ័ពអាមេរិកបាន ទៅធ្វើសង្គ្រាម គាត់ត្រូវបានវាយប្រហារភ្លាមៗដោយសត្រូវ។ បន្ទាប់មកគាត់បាន អធិស្ឋានថា៖ លោកម្ចាស់ឥឡូវនេះ សូមប្រគល់ខ្ញុំជូនលោកចុះ™។ ទោះបីជាគាត់ត្រូវ បានដួលដោយការបាញ់ប្រហារ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានស្លាប់ទេ។ មូលហេតុគឺដោយសារគ្រាប់ កាំភ្លើងបានចូលក្នុងសុដន់របស់គាត់ ប៉ុន្តែមិនបានចូលទៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៅក្នុងសុដន់របស់ គាត់។ គ្រាប់កាំភ្លើងបានចូលពីលោកុប្បត្តិដល់ទំនុកតម្កើង ៩១ ហើយបានកន្លងផុតទៅ ខ ទី ៧ ហើយមិនអាចទៅបានទៀតទេ។ ទំនុកតម្កើង 91:7 គឺដូច្នោះថា លំអ្នកពាន់អាច នឹងដួលនៅខាងអ្នក មួយម៉ឺននៅខាងស្តាំអ្នក ប៉ុន្តែវានឹងមិនមកជិតអ្នកឡើយ™។ Ralph Norton បានឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រអាត្លង់ទិកនៅសង្គ្រាមលោកលើកទី 1 (1917 គ.ស.) ដោយគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងក្នុងការបំបែកសំពៅជាច្រើន គាត់ត្រូវបានព្រះដឹកនាំ ហើយ បន្ទាប់ពីគាត់បានអាន យ៉ូប ៥:១៩, ២០ ហើយបានទទួលអំណាចជាច្រើន។ ពាក្យនេះគឺ ដូច្នោះថា "ទ្រង់នឹងរំដោះអ្នកពីបញ្ហាប្រាំមួយ; ប្រាំពីរគ្មានអំពើអាក្រក់ណាមួយអាចប៉ះ ពាល់ដល់អ្នកឡើយ។ ដោយទុក្ខក្ស ទ្រង់នឹងលោះអ្នកពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយក្នុងសង្គ្រាមពី អំណាចនៃដាវ™។ អ្នកជឿមួយចំនួននៅប្រទេសអាវ៉ាប់បានស្រវឹងថ្នាំពុល ព្រោះនាងត្រូវ បានគេបៀតបៀនដោយការរងទុក្ខជាច្រើន គាត់បានស្រែកឡើងថា "ព្រះយេស៊ូវ!, Jesus!"។ បន្ទាប់មកអំណាចនៃសារធាតុពុលត្រូវបានបណ្តេញចេញពីឈាមរបស់នា

ង។ ក្នុងនាមជាគ្រួសារអ្នកជឿ (ប្តីប្រពន្ធ និងកូន) ត្រូវបានតាំងលំនៅនៅរដ្ឋ Virginia ជិះសេះនៅពេលយប់ ហើយធ្វើដំណើរកម្សាន្ត ស្រាប់តែខ្យល់ព្យុះបានធ្លាក់មកលើវា។ ពេលនោះខ្លាខិនព្រៃវាយប្រហារមកលើវា ស្រាប់តែផ្តួរលាន់ធ្លាក់មកលើខ្លាខិននោះក៏ងាប់។ ថ្ងៃម៉ាស ឆាល ដែលជាស្ថាបនិកនៃសង្គមព្រះគម្ពីរអង់គ្លេស ត្រូវបានទទួលមរណភាពដោយជំងឺត្រូវបានថ្ងៃ អ្នកជឿមួយចំនួនបានអធិស្ឋានថា “ថ្ងៃម៉ាស ឆាល នឹងនៅរស់បានតែ 15 ឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ ដើម្បីប្រតិបត្តិកិច្ចការនៃព្រះគម្ពីរដ៏មានតម្លៃនេះ” ។ ដូចដែលការអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយតប ថ្ងៃម៉ាស ឆាល បានរស់នៅ 15 ឆ្នាំទៀត។ នៅពេលដែល Wesley នៅក្មេង ភ្លើងបានកើតឡើងនៅទីនោះ។ ទោះបីគ្រួសារទាំងអស់ចេញទៅក្រៅប៉ុន្តែមានតែ Wesley មិនបានចេញមកនៅជាន់លើ។ ពេលភ្លើងឡើងលើជាន់លើ ក្មេងក្រោកឈរនៅមាត់ទ្វារ។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនបានជិះស្នាគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយបានសង្គ្រោះគាត់ជាចុងក្រោយ។

5. អាថ៌កំបាំងក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានៃការស្លាប់។

អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទដោះស្រាយបញ្ហាមរណភាពដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នរណានឹងរង្គោះរង្គើដោយការបន្ទូលទុកអាថ៌កំបាំងនេះ! អ្នកណាមិនរក្សាការសម្ងាត់ពង្រឹង! ពាក្យដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាសេចក្តីស្លាប់គឺ 1 កូរិនថូស 15:56, 57។ យោងតាមពាក្យនេះ មូលហេតុនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប វាត្រូវបានស្រឡាញ់ដោយការដោះស្រាយអំពើបាប។

មានរឿងជាច្រើនក្នុងការព្យាបាលការស្លាប់ខុស។ ១) វិទ្យាសាស្ត្រគ្រិស្តបរិស័ទអះអាងថា ការស្លាប់មិនមែនជាការពិតទេ វាគឺជាសុទ្ធិដ្ឋិនិយម ប៉ុន្តែវាធ្វើឱ្យមានការច្របូកច្រប

ល់។ សូមយោងទៅលោកុប្បត្តិ ៥:៥, ៨, ១១, ១៧, ២០, ២៧, ៣១។ ២) អ្នកគេចខ្លួនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់ ហើយមិនគិតអំពីសេចក្តីស្លាប់ ហើយមិននិយាយអ្វីឡើយ។ នៅប្រទេសបារាំង Louis XV បានធ្វើឱ្យនរណាម្នាក់មិននិយាយអំពីការស្លាប់។ ៣) មនុស្សទុច្ចរិតមិនដាក់បណ្តាសាជីវិត ហើយជ្រើសរើសការស្លាប់ដោយខ្លួនឯង។ ខុសព្រោះគេចាញ់គេ ៤) អ្នកក្បត់ជំនឿដាក់បណ្តាសាសេចក្តីស្លាប់ ហើយទីបំផុតគេស្លាប់ដោយនិយាយថា “នេះជាមនុស្សកខ្វក់”។ ៥) អ្នករំជួលចិត្តបានបន្សល់ទុកសេចក្តីស្លាប់ដោយការយំ។ 6) Existentialist, Heidegger បាននិយាយថា "ការស្លាប់របស់មនុស្សគឺជាបាតុភូតធម្មជាតិ, បុរសគួរតែយកវាជាគោលបំណងនិងធ្វើឱ្យវាជាក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់" ។ វាគឺជាការបកស្រាយខុសអំពីព្រះ។

1 កូរិនថូស 15:56 “មានន័យថា សេចក្តីស្លាប់មិនកើតមកដោយធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែកើតមកដោយសារអំពើបាប។ អ្វីដែលត្រូវមកដោយធម្មជាតិមិនទទួលយកការឈឺចាប់និងភ័យរន្ធត់។ ជាឧទាហរណ៍ ការលេចចេញនូវមុខងារសំខាន់ៗទាំងអស់ ការបរិភោគរបស់មនុស្ស ការដឹកស្រា ការដេក និងការភ្ញាក់ ការរីកលូតលាស់កម្ពស់ជាដើម។ ធម្មជាតិទាំងអស់គឺរលូន។ ប៉ុន្តែការស្លាប់គឺជារឿងគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដូចជាការបាញ់ប្រហារនិងរឿងមិនធម្មតា និងជារឿងដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ ។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្លាប់គឺជាសត្រូវនៃជីវិត និងជាលទ្ធផលនៃអំពើបាប។ ១ កូរិនថូស 15:56 មានប្រសាសន៍ថា៖ បើសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបជាច្បាប់។ ", វាមានន័យថាការស្លាប់គឺខុសពីធម្មជាតិប៉ុន្តែ "ការបាញ់ប្រហារ" ។ នោះគឺសេចក្តីស្លាប់ត្រួតត្រាដោយអំណាច វាធ្វើបាបជា

អំណាចរបស់ទ្រង់™។ (Grosheide, De dood Jeersvht als macht en handhaart zijn macht in de zoned ។)

គ្រីស្តបរិស័ទនិយាយថាសេចក្តីស្លាប់គឺជា "សត្រូវ" ។ (កូរិនថូសទី១ ១៥:២៦) ខ្ញុំសត្រូវនេះយកច្បាប់ដែលមិនអាចមើលឃើញ។ ម្យ៉ាងទៀត អំណាចនៃច្បាប់ដោះស្រាយអំពើបាប ហើយអំពើបាបនាំមកនូវសេចក្តីស្លាប់។ នេះគឺជាបាតុភូតដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល និងជាសត្រូវដ៏អាក្រក់។ អំណាចរបស់មនុស្សមិនអាចយកឈ្នះលើអំណាចនៃច្បាប់បានទេ។ អ្នកដែលយកឈ្នះលើមួយនេះ គឺមានតែអ្នកបង្កើតច្បាប់ទេ ព្រះជាម្ចាស់។ តាមពិតព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្តជាអ្នកដង្វាយជូន ហើយបានបន្ទាបអំពើបាបរបស់យើងមកលើទ្រង់ នោះការទាមទារនៃក្រឹត្យវិន័យបានបាត់ទៅយើង។ នេះជាជ័យជំនះរបស់យើង។ អ្នកឈ្នះបែបនេះមិនមានអារម្មណ៍ថាមានការគំរាមកំហែងនៃការស្លាប់នោះទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ចិត្តរបស់អ្នកដែលជឿលើការពិតនៃការដង្វាយជូនយកតែសេចក្តីសុខប៉ុណ្ណោះ។ ដ្បិតសេចក្តីស្លាប់កើតចេញពីអំពើបាប អ្នកណាដែលបានរួចពីបាបនោះ មិនអាចគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ។ មានតែការពិតដើម្បីរំដោះបាបដោយព្រះជាផ្លូវតែមួយគត់ដើម្បីគេចផុតពីភាពភ័យខ្លាចនៃសេចក្តីស្លាប់។ ជឿលើការលើកលែងទោសដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ត! បន្ទាប់មកមិនមានបញ្ហាអ្វីទេមុនពេលស្លាប់សត្រូវរបស់យើង។

ជំពូកទី 16 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់តែងតែប្រតិបត្តិអ្វីៗទាំងអស់ជាការរៀបចំនៃទុក្ខវេទនា។ (ខ២) ជាពិសេស ពួកគេយករបស់តិចតួចនៃវត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ ប៉ុន្តែពួកគេផ្តោតលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ ឯបើអ្នកណាមកឯខ្ញុំ ហើយមិនស្អប់ខ្ពើមក្នុងម្តាយ ប្រពន្ធ កូន បងប្អូនប្រុសស្រី មែនហើយ សូម្បីតែជីវិតខ្លួនឯង អ្នកនោះមិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ™។ (លូកា ១៤:២៦) សូមយោងទៅកូរិនថូសទី១ ៧:៣២-៣៤។

2. ដូចដែលអ្នកជឿឃើញពិភពលោកនេះ ពួកគេគួរតែចងចាំថា tit គឺជាពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់។ (៣, ៤) អ្នកណាដែលគិតអំពីសេចក្តីសង្ឃឹមនិងជីវិតដល់ពិភពលោកប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ហើយចាកចេញពីព្រះ អ្នកនោះមិនបានរៀបចំសេចក្តីជំនឿចំពោះសេចក្តីវេទនានាអនាគតឡើយ។ ដូច្នោះ កាលដែលយើងគិតថាពិភពលោក យើងគួរតែគិតថា វាហាក់ដូចជាសេចក្តីស្លាប់។

3. ទោះបីជាអ្នកជឿយកសេចក្តីស្លាប់ទៅព្យាបាលឱ្យមានតម្លៃចំពោះព្រះក៏ដោយ ក៏គាត់មិនគួរជួបនឹងការស្លាប់ដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មដែរ ទោះបីជាគាត់បានស្លាប់ដោយគ្មានការសង្គ្រោះក៏ដោយ។ (៥-៧) ពួកគេគួរតែយកសេចក្តីស្លាប់របស់មនុស្សសុចរិត។ (ជន. ២៣:១០, ទំនុក. ១១៦:១៥) ម្យ៉ាងវិញទៀត ការស្លាប់របស់មនុស្សមានបាបដែលពង្រឹងកម្លាំង មិនត្រឹមតែគ្មានតម្លៃប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏គ្មាននរណាចាត់ទុកវាមានតម្លៃដែរ។

4. ដ្បិតមនុស្សលោកនេះមិនសប្បាយចិត្តនឹងព្រះយេហូវ៉ាទេ ប៉ុន្តែពួកគេរីករាយនឹងតែរបស់លោកិយប៉ុណ្ណោះ ដែលជារឿងដែលត្រូវដាក់ព្រះពិរោធរបស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់បញ្ជូន

សេចក្តីទុក្ខមកកាត់សេចក្តីរីករាយក្នុងលោកនេះ ទីបំផុតដល់បុគ្គលដែលរីករាយនឹងលោកី យ៍។ (ខ ៩)

5. មនុស្សមិនត្រូវប្រែចិត្តដោយសារចិត្តរឹងប៉ឹងរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនដឹងថាពេលណាពួក គេទទួលទុក្ខវេទនា ជាជាងត្រូវត្រូវពិព្រះជាម្ចាស់។ (ខ១០)

6. ការពិតដែលថាអ្នកជឿស្រឡាញ់ពិភពលោកច្រើនជាងព្រះ ហើយបោះចោលគាត់ គឺជា អំពើបាបនៃការថ្វាយបង្គំប្រះដូចគ្នា ដែលមនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានធ្វើតាម។ វត្ថុទាំងពីរនេះជំរុញឱ្យមានព្រះពិរោធដូចគ្នា ។ (ខ១២)

7. ការបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ពិតប្រាកដណាស់ គឺជាលទ្ធផល ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណរបស់ ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកបរិសុទ្ធក្នុងគិតថាការបម្រើព្រះដោយចិត្តស្មោះដោយរីករាយ។ (ខ១៣)

8. ព្រះផ្តល់ព្រះគុណកាន់តែច្រើនដល់ពួកបរិសុទ្ធបន្តិចម្តងៗ។ យើងអាចមើលឃើញ ចំណុចដែលសម្រេចបានចុងក្រោយនៃការសង្គ្រោះរបស់យើងនៅពេលអនាគត ផ្ទុយពី ពេលវេលាកន្លងមក។ (១៤, ១៥) យើងមិនគួរអួតពីអតីតកាលទេ យើងគួររៀបចំជីវិត បច្ចុប្បន្នរបស់យើងដោយស្វែងរកសេចក្តីសង្ឃឹមអំពីអនាគតដោយភាពតានតឹង។

9. មនុស្សមានបាបមិនអាចគេចផុតពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបានទេ (ខទី 16) ជាពិសេស ដូចជាមនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី អ្នកដែលបដិសេធការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះ លោហិតដ៏រិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មិនអាចរួចផុតបានឡើយ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែត្រូវបាន ទម្លាក់នៅក្នុងដែរបស់ព្រះ (ហេ. ២:៣) វាជារឿងដ៏អាក្រក់ណាស់។ (ហេព្រើរ ១០:៣១)

10. នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក្នុងចំណោមប្រជាជាតិដែលមិនជឿ មនុស្សជាច្រើននឹងសារភាព

ថាការថ្វាយបង្គំបព្រះរបស់ពួកគេគឺឥតប្រយោជន៍ ហើយនឹងទទួលសោក ហើយបន្ទាប់
មកពួកគេនឹងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ យេស៊ូបានព្យាករណ៍។ (១៩, ២០) ដូចជា
យើងមិនអាចនិយាយថាទំនាយរបស់យេស៊ូដើម្បីមើលរឿង ៧០០-៨០០ ឆ្នាំជាអព្វត
ហេតុទេ។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 21 ថ្វីត្បិតតែការពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់ងាយស្រួល តែពិបាក ប៉ុន្តែទី
បំផុតវាងាយស្រួល។ (យេសាយ ១៧:៧)**

1. ដោយសារតែវាគឺសម្រាប់ព្រះប្រទានដើម្បីធ្វើឱ្យយើងពឹងផ្អែកលើខ្លួនគាត់តែប៉ុណ្ណោះ។
ព្រោះព្រះទ្រង់ប្រទានឱ្យយើងអាស្រ័យលើខ្លួនឯង មូលហេតុដែលពិបាកពឹងលើទ្រង់គឺ
សម្រាប់ចិត្តរបស់យើងមិនពិត។ ខទី ៩ បាននិយាយថា “ចិត្តគឺបោកបញ្ឆោតលើសជាង
អ្វីៗទាំងអស់ ហើយយើងយ៉ាងក្រៃលែង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? “។ ប៉ុន្តែសរុបមក
យើងមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីនិយាយថា វាងាយស្រួលក្នុងការមានសេចក្តីជំនឿដើម្បីពឹង
ផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់។ ពីព្រោះទោះបីជាចិត្តរបស់យើងមិនពិតជាងអ្វីៗទាំងអស់ដែលព្រះ
បានផ្តល់ប្តូរចិត្តបែបនេះ ទីបំផុតទ្រង់ក៏ធ្វើឱ្យគាត់ជឿ។

2. ដោយសារតែយើងត្រូវការជំនឿដែលគាត់ធ្វើឱ្យយើងជឿជាក់លើខ្លួនឯង។
ដោយសារព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការពិត ក្នុងការជឿលើខ្លួនគាត់យ៉ាងខ្លាំងបំផុ
ត។ (ហេ. ១១:៦) កាលដែលព្រះផ្តល់សេចក្តីជំនឿដល់យើង នោះយើងមានទំនួលខុសត្រូវ
ក្នុងការបន្តធ្វើវា។ នៅពេលដែលយើងទន់ខ្សោយនៅពេលណាមួយគួរតែប្រែចិត្ត ហើយ
គួរតែអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះដើម្បីទទួលបានអំណាចនៃសេចក្តីជំនឿ។ ដូចជាយើងគួរតែ
ត្រូវបានទទួលដោយព្រះអម្ចាស់ក្នុងសេចក្តីជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់ដោយព្រះ។ ដោយសាររថភ្លើ
ងនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងខ្លី ទីបំផុតយើងមិនទទួលបានការទទួលស្គាល់គ្រប់គ្រាន់នៅ
ចំពោះមុខការជំនុំជំរះរបស់ព្រះឡើយ។ វាគឺដូចជាករណីដែលកីឡាករម្នាក់រំពឹងថានឹង
បានមេដាយមាសស្ទើរតែទទួលបានមេដាយស្ពាន់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 22 អំពីសេចក្តីជំនឿ (១៧:៧)

ព្រះយេស៊ូមិនបានបញ្ជាឱ្យអ្នកជំងឺទាំងអស់ទៅសួរសុខទុក្ខខ្លួនឯងតែមួយឬពីរដងនោះទេ។ (Mk 9:29) គាត់បាននិយាយពាក្យថា៖ បំណងរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកបានជាហើយ™។ ជាច្រើនដង។ សូមមើល លូកា ១៧:១៩ ។ ការពឹងផ្អែកលើព្រះជាសត្វគឺជាទំនាក់ទំនងសំខាន់។ មុនពេលព្រះអង្គសង្គ្រោះដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបឱ្យទទួលការបំផ្លិចបំផ្លាញ មានតែការជឿលើទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ គឺជាអាកប្បកិរិយាចាំបាច់។ គ្មានអំពើបាបដ៏ធំដែលបុរសនោះមិនជឿលើព្រះអម្ចាស់ទេ។ ហេតុផលតែមួយគត់ដែលបុរសគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញគឺមានតែការមិនជឿប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរគោរពសេចក្តីជំនឿភាគច្រើន ហើយបានហៅវាថា បំផ្លាញជម្នះ™ (ឡូហាន ៥:៤) និង បំផ្លាញការនៃព្រះ™ (យ៉ូហាន ៦:២៩) និង បំផ្លាញសុភវិត™។ (រ៉ូម ៤:៥) អ្នកណាដែលជឿលើព្រះអម្ចាស់។ កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។ (១កូរិនថូស ៣:២២, ២៣)

ដោយសារមនុស្សពុករលួយ វាពិបាកក្នុងការជឿលើព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែវាមានលក្ខណៈងាយស្រួលដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ដោយសារតែមានហេតុផលដូចខាងក្រោម។

1. ងាយដែលមនុស្សទន់ខ្សោយពឹងលើអ្នកដទៃ។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងមិនជឿលើព្រះអម្ចាស់ទេ យើងគួរតែដឹងថាជឿលើទ្រង់ដោយងាយ។
2. ងាយជឿលើគាត់ ព្រោះព្រះជាអ្នកស្មោះត្រង់។ ព្រះអង្គគួរសម្រេចតាមពាក្យសន្យាមុនប៉ុន្មានរយឆ្នាំ និងច្រើនពាន់ឆ្នាំផ្ទាល់។
1. ងាយជឿលើទ្រង់ ព្រោះទ្រង់ជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ។ គាត់ប្រតិបត្តិរឿងដែលបុរសមិនអាចធ្វើបាន។ ដោយសារតែគាត់មានកិច្ចការជាច្រើនដែលត្រូវសម្រេចកិច្ចការធំជាងការ

ឆ្លើយតបនឹងរឿងតូចចង្អៀតរបស់យើង គាត់មិនបានព្យាបាលសូម្បីតែជំងឺនិងការស្តាប់
 របស់យើងជាបញ្ហាដ៏ធំរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគាត់បានទុកវាចោល។ ពេលយើងទទួលភាពមិន
 សប្បាយចិត្តបែបនេះ វាងាយស្រួលដែលយើងយល់ខុសមិនមានជំនួយពីព្រះ ហើយមាន
 ជំនឿទន់ខ្សោយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ យើងគួរតែគិតថាជាករណីដើម្បីជឿលើគាត់បន្ថែម
 ទៀត។ នោះគឺដោយសារតែគាត់អស្ចារ្យ គាត់មិនព្យាបាលជំងឺកិច្ចប្រជុំ និងការស្តាប់
 របស់យើង និងគ្រោះកាចរបស់យើងជាបញ្ហាធំនោះទេ ជាជាងយើងគួរតែដឹងពីការពិត
 ដែលថាព្រះជាម្ចាស់មានកិច្ចការរបស់គាត់នៅទីនោះ ហើយបន្ទាប់មកយើងគួរតែរីករាយ
 ។ ប្រសិនបើយើងមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអម្ចាស់ក្នុងការរងទុក្ខបែបនេះទេ នោះ
 យើងនឹងត្រូវគេស្តីបន្ទោសដោយអារក្ស ដើម្បីល្បួងយ៉ូប។ សាតាំងនៅពេលនោះបាន
 និយាយថា៖ បំបន្ទាប់មកសាតាំងបានឆ្លើយទៅព្រះអម្ចាស់ថា៖ បំតើយ៉ូបកោតខ្លាចព្រះ
 ដោយគ្មានហេតុផលឬ? តើអ្នកមិនបានដាក់របងជុំវិញគាត់ និងផ្ទះគាត់ និងរបស់ដែលគាត់
 មាននៅគ្រប់ជ្រុងទាំងអស់ឬ? អ្នកបានប្រទានពរដល់ស្នាដៃរបស់គាត់ ហើយទ្រព្យសម្បត្តិ
 របស់គាត់បានកើនឡើងនៅក្នុងស្រុក™។ (យ៉ូប ១:៩-១០) មានតែយើងរីករាយនឹងសេចក្តី
 សុខសាន្ត សុខភាព និងពរជ័យនៃពិភពលោក ការស្រឡាញ់ព្រះ មិនមែនមានន័យថាយ៉ាង
 នោះទេ។

តាមពិតយើងរីករាយនឹងព្រះពរនៃពិភពលោកនេះ ប៉ុន្តែមិនរីករាយនឹងព្រះទេ។ នៅពេល
 ដែលយើងទទួលយកភាពមិនអនុគ្រោះ ជម្លោះ ភាពក្រីក្រ និងទុក្ខលំបាក យើងគួរនិយាយ
 ថា ស្រឡាញ់ព្រះ ដើម្បីសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះចាត់ទុកការសរសើរយ៉ាងល្អ
 ប្រសើរជាងការសរសើររបស់ទេវតា។

3. វាងាយស្រួលសម្រាប់យើងក្នុងការជឿលើទ្រង់ ដោយសារទ្រង់ជួយយើងឱ្យមានជំនឿ។ គាត់មិនបានផ្តល់សេចក្តីជំនឿខ្លាំងដល់យើងម្តងទេ ប៉ុន្តែគាត់ប្រមាថពូជនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយធំឡើងបន្តិចម្តងៗ។ ដូចជាយើងបើកចង្កៀង ហើយដាក់ប្រេងចូលទៅក្នុងនោះ ព្រះក៏ប្រទានប្រេងមកក្នុងជំនឿរបស់យើង។ ស្រ្តីព្រហ្មចារីល្វីលើមិនបានទទួលប្រេងដែលមិនបានរៀបចំពិធីជួបនឹងកូនកំណោះទេ។ (Mt 25:1-13)

លូសើរបានស្តាប់សំឡេងផ្តរលាន់ ហើយភ័យខ្លាចវា ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានអធិស្ឋានដល់ព្រះ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះគាត់ត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់សេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ គាត់បានយកសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យដើម្បីតស៊ូជាអ្នកកែទម្រង់ដែលមានទំនុកចិត្តដ៏អស្ចារ្យ។ ទាហានដែលត្រូវទៅច្បាំងយកហ្វូងមនុស្សជាមុន ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ចូលរួមជាច្រើនដង គាត់ក៏ចូលទៅក្នុងនោះដោយមិនមានមនុស្សកំសាកឡើយ។

4. វាងាយស្រួលដែលយើងជឿលើទ្រង់ ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏រុងរឿងដែលមើលមិនឃើញ។ បុរសគិតថាតើយើងអាចជឿលើព្រះបានយ៉ាងដូចម្តេច ព្រោះទ្រង់មើលមិនឃើញខុស។ ប៉ុន្តែវាជាពាក្យដែលគាត់មិនដឹង។ យើងជឿលើអ្វីដែលមើលមិនឃើញជាច្រើន។ ទោះបីជាយើងមើលមិនឃើញចិត្ត យើងជឿជាក់លើភាពរបស់វា ហើយទោះបីជាយើងមិនអាចមើលឃើញថាមពលអគ្គិសនីក៏ដោយ ក៏យើងជឿថាមានរបស់វាដែរ។ លក្ខណៈដែលមើលមិនឃើញរបស់ព្រះមានន័យថាជាលក្ខណៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ព្រះ។ យើងគួរតែជឿលើគាត់ឱ្យបានច្រើនជាងនេះ ដោយសារថវិកាមើលមិនឃើញរបស់គាត់។ អ្នកខ្លះអាចនិយាយថាទ្រឹស្តីខាងលើរបស់ខ្ញុំពិតជាត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើបុរសជឿលើព្រះដោយស្មោះ គេដឹងថាទ្រឹស្តីនោះស្មោះត្រង់។ ដំបូងឡើយ ព្រះយេស៊ូក៏បានមានបន្ទូលប្រាប់អ្នក

កាន់តាមទ្រង់ថា “មកឯខ្ញុំ” (យ៉ូហាន ១:៣៩) ភីលីពក៏មានបន្ទូលថា “មកមើល” (យ៉ូហាន ១:៤៦) ដល់ណាថាណែល។ ដូចទ្រឹស្តី "មកមើល" មិនមានទ្រឹស្តីខ្លាំងដែលបុរសមិនអាចឆ្លើយតបបានទេ។ ការដែលដឹងថាការជឿលើព្រះយេស៊ូគឺជាសេចក្តីពិត មានវិធីដ៏ល្អបំផុតដោយការជឿលើទ្រង់ដោយឯមានចិត្តរំភើប™។ ទោះបីជាគាត់និយាយថាឱ្យជឿដោយមិនជឿលើគាត់អស់ពីចិត្តក៏ដោយក៏អ្នកដែលមិនត្រូវអើពើថាសាសនាគ្រីស្ទគឺស្មោះត្រង់និងធ្វើឱ្យខូចចិត្តគឺជាមនុស្សគ្មានន័យដែលមិនធ្វើអ្វីមួយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ២២ ស្តីពីការរក្សាថ្ងៃសប្បិទ (យេរេមា ១៧:១៩-២៧)

នៅថ្ងៃសប្បិទ ពួកគេគួរឈប់ធ្វើការ ហើយគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ ហើយបន្ទាប់មក ជនជាតិយូដាក៏ដឹកបន្ទុកក្នុងន័យថាបន្តធ្វើការនៅថ្ងៃសប្បិទដែរ។ វាជាទីសំគាល់ដើម្បីបញ្ជាក់ថាពួកគេមិនបានថ្វាយបង្គំព្រះដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះនៅថ្ងៃសប្បិទ គឺត្រូវរក្សានៅថ្ងៃបរិសុទ្ធ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានចំណុចផ្សេងគ្នាក្នុងការរក្សាលើច្បាប់លម្អិតដើម្បីរក្សានៅថ្ងៃសប្បិទ ប៉ុន្តែគោលការណ៍គឺដូចគ្នា។

5. នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ របៀបរក្សានៅថ្ងៃសប្បិទ។

គោលបំណងនៃរបបនៃការរក្សាថ្ងៃសប្បិទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាប្រភេទនៃការចងចាំការបង្កើតរបស់ព្រះ ការចងចាំការថ្វាយបង្គំ និងការសង្គ្រោះចេញពីនិក្ខមន៍ និងប្រភេទនៃការសម្រាកខាងវិញ្ញាណដែលបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។ (កូឡូ. ២:១៦, ១៧) វិធីរក្សាថ្ងៃសប្បិទ ១) គ្មានការងារធ្វើ (និក្ខមន៍ ៣៤:២១) ២) កុំកាប់ដើមឈើ (ជនគណនា ១៥:៣២) ៣) មិនធ្វើម្ហូប។ (និក្ខមន៍ ១៦:២៣) គ្មានការដុតបញ្ឆេះក្នុងផ្នែកនេះទេ។ (Oehler, Theology of the O.T. II p. 89) 4) គ្មានបន្ទុកទេ (យេរេមា 17:21) 5)

គ្មានការដោះស្រាយ (Am 8:5) 6) ការថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ និងមានការប្រជុំនៃការ
ថ្វាយបង្គំ (ជនគណនា 22:9, II King 4:23 Lev 24:8 7) ហាមឃាត់ (គឺ 58:13)
ប៉ុន្តែ សញ្ញាចាស់ក៏បង្រៀនឱ្យរក្សានៅថ្ងៃសប្បិទដោយរីករាយ។ (គឺ ៥៨:៣)

6. ថ្ងៃសប្បិទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មានន័យថា របៀបរក្សានៅថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាថ្មី គឺជារបៀបបន្ទាប់ពីថ្ងៃសប្បិទនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយជាគោលការណ៍
យើងគួរតែគិតថាវាជាការបន្តនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ មានតែថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប៉ុណ្ណោះ
ដែលមិនគួររក្សាវិធីសាស្ត្រក្នុងការរក្សានូវវិធីនៃសញ្ញាចាស់នោះទេ ប៉ុន្តែវាបង្រៀនឱ្យរក្សា
នូវប្រភេទដែលបានសម្រេច ពោលគឺ កូល 2:16, 17 បាននិយាយថា “ហេតុដូច្នោះហើយកុំ
ឱ្យនរណាម្នាក់ឆ្គងកាត់ការជំនុំជំរះឡើយ។ អ្នកនៅក្នុងសំណួរអំពីអាហារ និងភេសជ្ជៈ ឬ
ទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យ ឬព្រះថ្មីថ្មី ឬថ្ងៃសប្បិទ។ ១៧ ទាំងនេះជាស្រមោលនៃអ្វីដែលនឹង
មកដល់ ប៉ុន្តែវត្ថុនោះជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ™។ សម្រាប់ថ្ងៃសប្បិទនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ថ្ងៃ
របស់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាការបន្តនៃថ្ងៃសប្បិទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់
ដែលយើងគួរតែប្រើថ្ងៃគួរតែត្រូវបានប្រើជាថ្ងៃថ្វាយបង្គំ។ ហើយវាមិនគួរប្រើសម្រាប់
អាជីវកម្មពិភពលោកទេ។ មានតែអ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប៉ុណ្ណោះដែលរក្សាថ្ងៃសប្បិ
ទក្នុងព្រះគុណ ជាដំបូងនៅក្នុងពិធីនៃថ្ងៃសប្បិទ ថ្ងៃនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងខុសពីថ្ងៃសប្បិ
ទនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានតែងតាំងជាថ្ងៃដំបូងក្នុងរយៈពេល
ប្រាំពីរថ្ងៃ។ (ថ្ងៃរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះអម្ចាស់) នៅថ្ងៃនោះ លើកលែងតែរឿងសង្គ្រោះ
បន្ទាន់ និងវត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែង
ជាពិសេស ជាក់ស្តែង នៅនេះ។

សូមមើលការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវ លូកា ១៣:១៥ មានបន្ទូលថា៖ បំបន្ទាប់មក ព្រះ អម្ពស់មានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់ថា៖ បំអ្នកមានពុតអើយ! នៅថ្ងៃសប្បិទ តើអ្នករាល់គ្នា មិនស្រាយគោ ឬលាចេញពីស្នូក ហើយយកវាទៅស្រោចទឹកឬ? បំហើយក៏បំហើយពួកគេ កំពុងស្វែងរកចាប់លោក ប៉ុន្តែបានភ័យខ្លាចប្រជាជនព្រោះពួកគេបានដឹងថាលោកបាន និយាយរឿងប្រៀបប្រដូចប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ ដូច្នេះ គេក៏ទុកគាត់ចោលទៅ™។ (ម៉ាថាយ ១២:១២) បំប៉ុន្តែអ្នកជួលទាំងនោះនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកថា “អ្នកនេះជាអ្នកទទួលមរតក។ ចូរមកយើងខ្ញុំសម្លាប់គាត់ចុះ មតិកនឹងក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង™” (ម៉ាថាយ ១២: ៧)។

7. វិធីសាស្ត្រដែលសាសនាយូដារក្សានៅថ្ងៃសប្បិទ។

ភាគីខាងគណៈផារីស៊ី (សាសនាយូដា) មិនដឹងថាថ្ងៃសប្បិទគឺជាប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទទេ ពិធីនៃថ្ងៃសប្បិទត្រូវបានអភិវឌ្ឍទៅជាបទគម្ពីរខាងលើ។ ដូច្នេះ វិធីសាស្ត្រដែលពួកគេ រក្សាទុកនៅថ្ងៃសប្បិទ គឺជាច្បាប់និយមយ៉ាងខ្លាំង។ បន្ទាប់មក ពួកគេបានបាត់បង់លក្ខណៈសំខាន់នៃធាតុខាងវិញ្ញាណនៃថ្ងៃសប្បិទ និងធាតុសីលធម៌ (ថ្វាយបង្គំព្រះ និង ប្រតិបត្តិរឿងសង្គ្រោះបន្ទាន់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីល្អ) ពួកគេបានបង្កើត ច្បាប់លម្អិតជាច្រើនដើម្បីរក្សានៅថ្ងៃសប្បិទ។ ឧទាហរណ៍ 1) កម្មករ សម្លៀកបំពាក់មិនគួរទៅជាមួយម្តុលនៅពេលល្ងាចបិទដល់ថ្ងៃសប្បិទ។ ដោយសារគាត់ ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ ដល់ថ្ងៃសប្បិទ គាត់ដឹកម្តុលនៅថ្ងៃសប្បិទ។ ២) នៅថ្ងៃសប្បិទ អ្នក ប្រាជ្ញមិនគួរយកបិទមកសរសេរសំបុត្រឡើយ។ 3) នៅថ្ងៃសប្បិទ គាត់មិនគួរអ្រង្កនមេ រោគនៅលើសម្លៀកបំពាក់។

ជំពូកទី 17 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អំពើបាបដោយមិនប្រែចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយជាមួយនឹងការដំឡើង វាពិបាកក្នុង ការសម្អាត ព្រោះវាត្រូវបានសរសេរដោយ “ត្រូវបានសរសេរដោយបិទដៃក។ ជាមួយនឹង ចំនុចពេជ្រ” អ្នកដែលទទួលយកអំពើបាបបែបនេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលទណ្ឌកម្ម ពីស្ថានសួគ៌។ (1-4)

2. នៅក្នុងទំនាក់ទំនងសាសនាកុំដើរលើបុរសប៉ុន្តែដើរលើព្រះ។ សូមយោងទៅលើការបក ស្រាយនៃ ខទី ៥៩៨ ។

3. អ្នកដែលដឹងពីភាពថោកទាបទាំងស្រុងរបស់មនុស្សជាតិ ប្រាកដជាមានសង្ឃឹមចំពោះ តែព្រះ។ (៩, ១០) សូមមើល រ៉ូម ៣:៤។

4. បុគ្គលប្រមូលវត្ថុដោយវិធីទុច្ចរិត ទីបំផុតស្វែងរកភាពក្រីក្រ។ (ខ១១) សូមមើល សុភាសិត ២៣:៤, ៥ ២១:៦ ២៨:២០។

5. នៅក្នុងបរិយាកាសដែលគាត់ត្រូវបានគេបៀតបៀនសម្រាប់តំបន់ជាច្រើន ហើយប្រជា ជាតិរបស់គាត់ត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពអាក្រក់ខ្លាំង ការធានារបស់យេរេមាដោយការ សារភាពពីព្រះជាម្ចាស់ "បង្គំខ្ញុំដំរុងរឿង" "ទីសក្ការៈរបស់យើង" និង "សេចក្តីសង្ឃឹម របស់អ៊ីស្រាអែល" បានចេញពីព្រះនៅពេលនោះ។ ព្រះពិតជាផ្តល់នូវសេចក្តីសង្ឃឹម និង ការធានាដល់អ្នកដែលរក្សានូវសេចក្តីពិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់ក្នុងភាពឯកោ និងទុក្ខលំបាក។ (12-14)

សេចក្តីអធិប្បាយ 24 ជឿលើភាពជាអធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់ដាច់ខាត (យេសេ ១៨:១-៦)

នៅពេលដែលយើងឃើញផ្កាយទាំងអស់នៅលើមេឃ យើងមានអារម្មណ៍ថា សត្វដ៏តូចបំផុតរបស់យើង នៅពេលដែលយើងឃើញសត្វទាំងអស់ មានដង្កូវ និងពពួកដង្កូវផ្សេងៗទៀត យើងក៏យល់អំពីរឿងជាច្រើននៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ។ អ្វីក៏ដោយដែលយើងឃើញខ្លះ យើងគួរតែយល់បែបនេះ។ នៅពេលដែលយើងឃើញសត្វស្លាបដូចសត្វពពែ យើងមានការយល់ដឹងខ្លះៗ ដែលវាស្វែងរកផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយប្រាជ្ញា។ ចូរយើងចងចាំការពិតដែលយើងស្វែងរកព្រះអម្ចាស់នៃជីវិតនៅពេលដែលបុរសនេះបានធ្លាក់ចុះចូលទៅក្នុងពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់ដោយប្រាជ្ញា។ សូមមើលអេមេ ៥:៤, ៦។ យើងមានការយល់ដឹងអំពីសាសនា ដូចដែលយើងឃើញការងាររបស់ជាងស្ទួន។ វាគឺជាព្រះអម្ចាស់សម្រាប់ប្រជាជនរបស់យើង។

1. គាត់ប្រតិបត្តិអំណាចរបស់គាត់នៅក្នុងយើងជាវិជ្ជមាន។ ព្រះទ្រង់រាប់ចំនួនសក់របស់យើង (Mt 10:30) មានតែទ្រង់អះអាងថាការកើនឡើងនៃប្រជាជាតិមួយ និងការដួលរលំរបស់នាង។ (Is. ដាក់ផុង ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថាជាធ្នូលីនៅលើជញ្ជីង។ មើលចុះ គាត់យកដីឆ្នុរដូចជាធ្នូលី™ ។
2. អ្នកជឿត្រូវចងចាំនូវអធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់ដាច់ខាត 1) គាត់គួរតែខ្លាចគាត់។ ការកោតខ្លាចទ្រង់មានន័យថារស់នៅក្នុងចិត្តប្រែចិត្តជាទិព្វ។ អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ប្រែចិត្ត គឺអ្នកដែលរៀបចំស្ថានសួគ៌ ហើយអ្នកណាដែលមិនប្រែចិត្តរៀបចំសម្រាប់

ស្ថានសួគ៌។ ២) គាត់ត្រូវស្តាប់បង្គាប់គាត់ដោយសុភាព។ ព្រះជាព្រះអម្ចាស់គ្រប់គ្រងអ្វីៗ
ទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតនេះ និងជីវិតនោះ។

តួញត្រូវនៅចំពោះមុខគាត់? អ្នកជឿរបស់យើងត្រូវបានដោះចេញពី hades តើគាត់
អាចតួញត្រូវដោយរបៀបណា? យើងសោកស្តាយនៅក្នុងការកាត់ទោសណាមួយថា វា
ដ្បិតអ្នកនេះត្រូវបានព្រះអម្ចាស់ប្រហារជីវិត វាជារឿងធម្មតាសម្រាប់គាត់ដែលត្រូវ
ប្រហារជីវិត™។ ៣) គាត់គួរតែពឹងគាត់ដោយចិត្តរាបទាប។ ដ្បិតព្រះទ្រង់មាន

អធិបតេយ្យភាពជាម្ចាស់ពិតប្រាកដ យើងគួរថ្វាយខ្លួនយើងចំពោះទ្រង់។ មនុស្សនៅ
ក្នុងដែរបស់គាត់ ហើយអារក្សក៏នៅក្នុងដែរគាត់ដែរ។ ថ្វីត្បិតតែយើងទន់ខ្សោយ និងគ្មាន
តម្លៃក៏ដោយ ប្រសិនបើយើងប្តេជ្ញាខ្លួនយើងចំពោះគាត់ជាបញ្ជារបស់គាត់ គាត់បំពេញការ
សង្គ្រោះរបស់យើង ហើយទទួលបានសិរីរុងរឿងរបស់យើង។

ជំពូកទី 18 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យើងគួរចងចាំជានិច្ចនូវទំនាក់ទំនងរវាងដីឥដ្ឋ និងជាងស្នូន។ ជាងស្នូន ១) តែងផ្តោតលើដំណើរការដែលដីឥដ្ឋ ធ្វើយ៉ាងណា ការងារផ្លាស់ប្តូរដោយមិនឈប់ ២) ធ្វើកិច្ចការដោយគំនិត ៣) បោះចោលរឿងមិនឱ្យកើតឡើងដោយគំនិតឆាប់ ម្យ៉ាងទៀត ប្រគល់ដីឥដ្ឋដោយខ្លួនវានៅក្នុងដែររបស់ជាងស្នូនតែវាមិនមានផែនការដើម្បីក្លាយជាការងារមួយចំនួន។ រារង់ចាំតែនៅក្នុងដៃជាងស្នូនប៉ុណ្ណោះ។

ដូចការពិតខាងលើ យើងគួររក្សាអាកប្បកិរិយាអកម្មជាចរិតរបស់យើង។ (1-10)

2. វាមានតម្លៃណាស់ដែលបុរសត្រឡប់មកពីអំពើអាក្រក់។ បុរសនៃសេចក្តីវិនាស (ឬជាតិសាសន៍) ទទួលការសង្គ្រោះសម្រាប់វត្ថុដ៏មានតម្លៃនេះ។ (៧, ៨) ដូច្នោះ អ្វីដែលបុរសពិនិត្យជាចំបងគឺការប្រែចិត្ត។

3. បុរសនេះត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយគ្មានច្បាប់រាប់។ វាមិនអាចបដិសេធបានទេ។ ដូច្នោះ តើគាត់អាចបដិសេធសិរីល្អនៃព្រះដែលគេបង្ហាញយ៉ាងដូចម្តេច? ជាពិសេស ពួកគេបង្រៀនមេរៀនសីលធម៌ជាច្រើនជានិមិត្តរូប។ លើសពីនេះច្បាប់ដែលមិនផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងពួកគេបង្រៀនពីភាពស្មោះត្រង់ចំពោះបុរស។ (ខ១៤)

4. បង្កើតជាសម័យបុរាណ សាសនានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីបង្ហាញដោយស្មោះត្រង់ដោយគោលការណ៍នៃសេចក្តីសព្វា គឺជាវិធីតែមួយគត់នៃជីវិតដែលបានរៀបចំឡើងនៅក្នុងការពង្រឹង។ ដោយសារតែសាសនាផ្សេងៗទាំងអស់សុទ្ធតែមិនពិត ហើយមិនប្រាកដវានិយាយថា ““។ (ខ ១៥ ខ)

5. អ្នកដែលជឿលើសាសនាពិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបោះចោលវាក្លាយជារឿងគួរឱ្យអស់សំណើចនៅចំពោះមុខអ្នកមិនជឿ។ (ខ ១៦) សូមយោងទៅ ម៉ាថ ៥:១៣។
6. បុរសបះបោរការពិត មិនអាស្រ័យលើការពិតទេ តែព្យាយាមចាប់ផ្ដើមចលនាដើម្បីយកឈ្នះដោយពាក្យបណ្ដោះអាសន្ន។ (ខ១៨) ទំនុកតម្កើង ១២:៤ មានប្រសាសន៍ថា ឯអស់អ្នកដែលនិយាយថា ឯយើងនឹងឈ្នះដោយអណ្ដាតរបស់យើង បបួរមាត់របស់យើងនៅជាមួយនឹងយើង។ តើនរណាជាចៅហ្វាយលើយើង?
7. ព្យាករវិពិត (ឬគ្រូ) និយាយពាក្យល្អរបស់គាត់សម្រាប់សត្រូវរបស់គាត់។ (ខ២០)
8. ចំពោះអ្នកដែលមិនស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសអំពីគ្រោះកាចដល់ពួកគេ តាមរយៈព្យាករវិពិត។ (ការអធិស្ឋានរបស់ព្យាករវិពិតក្នុងពេលដំណាលគ្នា, ទាយ។) សូមមើលការបកស្រាយនៃខ 21-23 ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 25 មូលហេតុដែលបេះដូងរបស់យេរេមាត្រូវឆេះ (យេរេមា ២០:៩)

1. ដោយសារមនសិការរបស់គាត់រងទុក្ខ ដោយសារគាត់មិនបានប្រកាសទំនាយត្រឹមត្រូវ ។ ខណៈដែលបុរសនោះមានអារម្មណ៍ថាភ្លយនៃមនសិការបេះដូងរបស់គាត់លោតញា ប់។ អំពើបាបដែលមិនគោរពតាមបេសកកម្មដែលព្រះប្រទានគឺអស្ចារ្យណាស់។ នៅពេល ដែល Jonah បានរត់គេចពីបេសកកម្មរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានជួបព្រះ។ (យ៉ូ ណាស ជំពូកទី១) ដោយសារលោកយេស៊ូបានស្តីបន្ទោសមនសិការរបស់សិស្សពីរនាក់ឱ្យ ទៅឯអេម៉ោស ដោយសារពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមានសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ បេះដូង របស់ពួកគេត្រូវបានដុត។ (លូកា ២៤:២៥, ៣២)

2. ពីព្រោះការធានារបស់គាត់ចំពោះពាក្យទំនាយដែលព្រះធ្វើគឺជាការពិតគឺអស្ចារ្យណា ស់។ ដោយសារបុរសនោះមានការធានា ចិត្តរបស់គាត់រំងើបរំជួល ហើយត្រូវភ្លើងឆេះ យ៉ាងច្បាស់។ កិច្ចការ 18:5 បាននិយាយថាការពិតដែលប៉ុលបានប្រកាសដំណឹងល្អថា៖ ០ កាលស៊ីឡាស និងធីម៉ូថេបានមកពីស្រុកម៉ាសេដូន ប៉ុលបានជាប់នឹងព្រះបន្ទូល ហើយធ្វើ បន្ទាល់ដល់ជនជាតិយូដាថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះយេស៊ូវTM។ ចង្អុលវា។

3. ទំនាយដែលយេរេមាបានទទួលមានចរិតសំខាន់ដើម្បីដោះស្រាយជោគវាសនាអនាគត ក្នុងជាតិសាសន៍យូដា ដូចដែលគាត់មិនបានប្រកាសទេ ពីព្រោះបេះដូងរបស់គាត់មិនទទួល បានសន្តិភាពទេ។ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះមានចំណុចសំខាន់នៅក្នុងពាក្យណាមួយ។ លូកា 12:49 និយាយថា៖ ០ខ្ញុំមកដុតផែនដី ហើយចង់ឱ្យវាឆេះហើយ! “។ នេះ។ ចំណុចដែលពាក្យដំណឹងល្អដែលគាត់បានប្រកាសអាចផ្លាស់ប្តូរពិភពលោកទាំងមូល។

4. ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានផ្លាស់ប្តូរជីវិត បេះដូងរបស់យេអេមាកាន់តែក្តៅ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងរឿងជាច្រើនដែលព្រះបន្ទូលនៃព្រះមានជីវិត 1 Pet 1:23 បាននិយាយថា “ចាប់តាំងពីអ្នកបានកើតជាថ្មី មិនមែនមកពីគ្រាប់ពូជដែលអាចរលួយបានឡើយ ប៉ុន្តែជារបស់ដែលមិនអាចរលួយបាន តាមរយៈព្រះបន្ទូលដ៏មានព្រះជន្មរស់ និងស្ថិតស្ថេររបស់ព្រះ។ យ៉ូហាន 6:63 បាននិយាយថា “វាគឺជាព្រះវិញ្ញាណដែលផ្តល់ជីវិត។ សាច់គឺគ្មានជំនួយអ្វីទាំងអស់។ ពាក្យដែលខ្ញុំបាននិយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នា គឺជាវិញ្ញាណ និងជាជីវិត។”TM ប៉ុលបាននិយាយថា បំប្រែបទគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានដកដង្ហើមចេញដោយព្រះ ហើយមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្រៀន សេចក្តីប្រៀនប្រដៅ សម្រាប់ការកែតម្រូវ និងការបង្ហាត់បង្រៀនដោយសេចក្តីសុចរិតTM (IITim 3:16) អ្នកនិពន្ធសៀវភៅសាស្ត្រានិយាយថា៖ បំប្រែនោះ ខ្ញុំបានពិចារណាមើលអ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្ញុំបានធ្វើ និងការស្រឡាត់ដែលខ្ញុំបានចំណាយក្នុងការធ្វើ ហើយមើលចុះ អ្វីៗទាំងអស់សុទ្ធតែឥតប្រយោជន៍ និងការព្យាយាមតាមខ្យល់ ហើយគ្មានអ្វីត្រូវបានមកក្រោមឡើយ។ ព្រះអាទិត្យ។

(សាស. ២:១១) បទគម្ពីរធ្វើឱ្យយើងមានចំណងមេត្រីភាពជាមួយនឹងព្រះក្នុងចិត្តយើង។ នេះគឺជាជីវិតថ្មី។ កិច្ចការ 6:7 បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុល ហើយព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានបន្តកើនឡើង ហើយចំនួនអ្នកកាន់តាមបានកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ហើយសង្ឃជាច្រើនបានស្តាប់បង្ហាត់សេចក្តីជំនឿ។ ប៉ុល កិច្ចការ 18:5 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ុល កាលស៊ីឡាស និងជីម៉ូចេបានមកពីស្រុកម៉ាសេដូន ប៉ុលបានជាប់នឹងព្រះបន្ទូល ដោយផ្ទៃដទីបន្ទាល់ដល់សាសន៍យូដាថា ព្រះគ្រីស្ទគឺជាព្រះយេស៊ូវ។ “។ ថែស្យា 2:13 បាននិយាយ

ថា “ហើយយើងក៏អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ជានិច្ចសម្រាប់ការនេះថានៅពេលដែលអ្នក
បានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលអ្នកបានឮពីយើងនោះអ្នកបានទទួលយកវាមិនមែនជា
ព្រះបន្ទូលរបស់ខ្ញុំទេប៉ុន្តែដូចអ្វីដែលវាគឺជាព្រះបន្ទូល។ នៃព្រះដែលធ្វើការនៅក្នុងអ្នកជឿ
”, II Thess 3: 1 បាននិយាយថា "ដូច្នោះនៅពេលដែលយើងមិនអាចទ្រាំទ្របានទៀតទេ
យើងសុខចិត្តទុកចោលនៅឯក្រុងអាថែនតែម្នាក់ឯង" ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ធីម៉ូថេទី២
២:៩ បានមានប្រសាសន៍ថា បំណងដែលខ្ញុំរងទុក្ខត្រូវបានចងជាប់នឹងច្រវាក់ជាឧក្រិដ្ឋជន។
ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនជាប់ទេ!™ ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 26 ចូរផ្សាយដំណឹងល្អដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ (យេរេមា ២០:៩)។

ហេតុអ្វីបានជាគាត់និយាយថាគាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីស៊ីទ្រាំនឹងបេះដូងដែលមាន
បញ្ហា ព្រោះគាត់មិនអាចនិយាយក្នុងព្រះនាមនៃព្រះអម្ចាស់?

1. ដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាកន្លឹះក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់នៅ
ចំពោះមុខគាត់។ ពាក្យដែលយេរេមាបានប្រកាសជាបញ្ហាសំខាន់ដើម្បីសង្គ្រោះជាតិ
សាសន៍យូដា។ វាជាវិធីសាស្ត្រនៃដំណោះស្រាយដែលគាត់ជួបប្រទះនៅពេលនោះក្នុង
ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។ បន្ទាប់មក វាជាពេលបន្ទាន់បំផុតដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
ពាក្យដែលយេរេមាបានទទួលគឺជាការនិមិត្តចំពោះថ្ងៃនោះ។

បុរសត្រូវរស់ក្នុងចក្ខុ តែងតែក្តៅក្នុងចិត្ត។ តើអ្វីទៅជាចក្ខុវិស័យរបស់យើងក្នុងសម័យ
បច្ចុប្បន្ន? តើព្រះមិនបានប្រាប់យើងទេ? ព្រះបានប្រាប់យើងផងដែរ។ ពាក្យរបស់
លោកដែលយេរេមា និងព្យាករណ៍ផ្សេងទៀតត្រូវបានផ្តល់ឲ្យតាមពិតគឺសម្រាប់យើង (អ្នក
ជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) (រ៉ូម ១៥:៤ ១កូរិនថូស ១០:១១) ពាក្យដែលយើងទទួលគឺជា
ចំណុចកំពូលបំផុតក្នុងចលនានៃពាក្យ ហើយគឺ សេចក្តីសន្និដ្ឋាន យើងមិនបានទទួលដើម្បី
សង្គ្រោះជាតិតែមួយទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានចក្ខុវិស័យដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាតិទាំងអ
ស់។ យើងបានទទួលបេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យដូចនោះ។ យើងមិនមែនជាមនុស្សដែលមនុស្ស
ចម្លែកប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះដោយខ្លួនយើងទេ ហើយជាមនុស្សទទួលបេសកកម្មចេញ
ពីព្រះ។ ហើយសារដែលយើងប្រកាសមិនមែនជារឿងបន្ទាន់ដែលបានកើតឡើងនៅ
អនាគតឆ្ងាយនោះទេ ប៉ុន្តែជាសារមួយសម្រាប់ជីវិតពិតរបស់យើង។ ដើម្បីជឿលើការ
ពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគត ហើយបានរស់ឡើងវិញគឺមាតិកានៃជីវិតដ៏អស់កល្ប

របស់ខ្ញុំ លើសពីនេះទៅទៀត វាក៏ជាផ្លូវនៃជីវិតដ៏អស់កល្បសម្រាប់ប្រជាជាតិរបស់ខ្ញុំ មិនមែនមនុស្សជាតិទាំងអស់នោះទេ។

2. ដោយសារតែចិត្តរបស់គាត់ក្លាយជាគ្រឹះដើម្បីឱ្យបានត្រឹមត្រូវចំពោះកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបដូចជាភ្លើង។ យេរេមា 23:29 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា៖ បំពាក្យរបស់ខ្ញុំប្រៀបដូចជាភ្លើង ហើយដូចជាព្យញ្ជន៍ដែលបំបែកថ្មជាដុំៗឬ? “។ ចិត្តដែលមានចិត្តដូចភ្លើង គឺចិត្តដែលខ្លាច (មិនមែនចិត្តកំសាក)។ កាលដែលព្រះបានតែងតាំងយេរេមាជាហោរា គាត់បានលេសព្រោះគាត់មានអារម្មណ៍ថាគាត់ខ្វះខាត។ គាត់ដឹងថាបេះដូងរបស់គាត់ជាប់ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? “(១៧:៩) គាត់បានបដិសេធផ្លូវដងដូចដែលគាត់បានជេរថ្លែកំណើតរបស់គាត់ (២០:១៤) ។ ដ្បិតគាត់បានបន្ទាបខ្លួនដូច្នោះ ហើយមានចិត្តភ័យខ្លាច គាត់ក៏កោតខ្លាចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ចិត្តដែលភ័យខ្លាច មិនមែនជាចិត្តអាក្រក់។ កាលណាយើងប្រើវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ចិត្តគាត់ទទួលបានប្រយោជន៍។ មនុស្សដែលរឹងរូសមិនជឿនៅចំពោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះជាចិត្តដែលបានពង្រឹង ហើយគាត់គ្មានការខ្មាសឡើយ។ ដ្បិតយេរេមាមានចិត្តភ័យខ្លាច ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានផ្តល់ព្រះបន្ទូលខាងវិញ្ញាណបន្ថែមទៀតដល់គាត់។ គាត់មានអារម្មណ៍ឆេះបេះដូងកាន់តែខ្លាំងដោយហេតុផលបែបនេះ។

3. ព្រោះលោកមិនមើលងាយការមិនសប្បាយចិត្តរបស់កុលសម្ព័ន្ធខ្លួន។ គាត់បានឃើញការពិតថា ហេតុផលនៃជាតិរបស់គាត់គឺជាអំពើបាប នៅក្នុងចំណុចផ្សេងគ្នានៃហោរាក្លែងក្លាយដែលបានអះអាងថាអនាគតជាតិគឺ "ដូច្នោះខ្ញុំពេញដោយកំហឹងរបស់

ព្រះអម្ចាស់; ខ្ញុំនឿយហត់ក្នុងការកាន់វាចូល។ “ចាក់វាទៅលើកុមារនៅតាមផ្លូវ និងលើការ
ជួបជុំរបស់យុវជនផងដែរ។ ត្រូវយកទាំងប្តីទាំងប្រពន្ធ ទាំងមនុស្សចាស់ និងមនុស្ស
ចាស់™។ (៦:១១) ដូច្នោះហើយ ទ្រង់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីចង្អុលប្រាប់ពីអំពើបាប
របស់ពួកគេ ទោះជាទ្រង់បានរងទុក្ខវេទនាក៏ដោយ។ ដោយសារតែគាត់ស្រឡាញ់គាត់។
ទ្រង់បានយំយ៉ាងខ្លាំងចំពោះពួកគេ យេសេមា ៩:១ មានបន្ទូលថា ឯឱក្សាលខ្ញុំជាទឹក ហើយ
ភ្នែកខ្ញុំជាប្រភពនៃទឹកភ្នែក ដើម្បីឱ្យខ្ញុំយំទាំងថ្ងៃទាំងយប់ចំពោះការសម្លាប់កូនស្រីនៃប្រជា
រាស្ត្ររបស់ខ្ញុំ!™។

ចូរផ្សាយដំណឹងល្អដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ! ព្យាករនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគ្រាន់តែជាអ្នក
ជឿទូទៅប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នោះ ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាបេសកកម្មរបស់យើង
បេសកកម្មនេះមិនមែនជាបេសកកម្មខ្លួនយើងទេ ប៉ុន្តែជាបេសកកម្មដែលស្តេចយេស៊ូវ
ផ្តល់ឱ្យយើង។ អ្នកជឿនៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូងបានផ្តោតលើការផ្សាយដំណឹងល្អទាំងស្រុង។
កិច្ចការ 8:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯឥឡូវនេះអស់អ្នកដែលបែកខ្ញែកគ្នាចេញទៅប្រកាស
ព្រះបន្ទូល។ “។

ជំពូកទី 20 សេចក្តីអធិប្បាយ

ទោះជាយេរេមាត្រូវបានព្យាករក្លែងក្លាយប្រៀនប្រដៅក៏ដោយ ក៏បាទពួកគាត់ខកចិត្ត ប៉ុន្តែ បាននិយាយពាក្យដ៏អាក្រក់របស់ព្រះដោយផ្ទាល់។ (១-៦) អ្នកដែលស្មោះត្រង់នៅចំពោះ ព្រះជាមួយនឹងបេសកកម្មជាក់ស្តែង កាន់តែរឹងមាំ ហើយត្រូវការភាពក្លាហានបន្ថែមទៀត ជាការបៀតបៀនរបស់គាត់។

1. ហោរាក្លែងក្លាយ ស្រឡាញ់សម្ភារៈ និងប្រពន្ធ និងកូនរបស់គាត់ច្រើនជាងព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលគាត់ដាក់ទោសគាត់ ទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យពួកគេបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងផ្ទះសំបែងទាំងអស់។ (៥, ៦) សូមយោងទៅអ៊ីស ៣:១។

2. អ្នកបំរើពិតរបស់ព្រះ មិនមែនជាអ្នកដែលថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះនៅខាងគាត់ទេ (រ៉ូម ១១: ៣៥) ដំបូងឡើយ គាត់ត្រូវបានព្រះចាប់ខ្លួន (ខ៧) សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:១៦ ភីល ៣: ១២។

3. អ្នកដែលប្រតិបត្តិដោយបេសកកម្មបេះដូងដែលព្រះប្រទានឱ្យ មិនត្រូវបានគ្រប់គ្រង ដោយរបស់ឯកជនទេ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើកិច្ចការតែមួយគត់ដែលព្រះសព្វព្រះ ទ័យ។ (៨, ៩) យេរេមាជាអ្នកប្រកាសទំនាយបែបនេះ។ ដូច្នោះ Helmus Lamparter បានចង្អុលទៅយេរេមា ហើយនិយាយថា “ហោរាដែលទាយទាស់នឹងឆន្ទៈរបស់គាត់” (Prophet Wilder Willen) Veldkamp បាននិយាយថា ជីវិតរបស់យេរេមាគឺ “ជីវិតទ្វេ (En Dubbelleven) ពិតណាស់ នេះមិនមែនមានន័យថាជាជីវិតក្លែងក្លាយទេ ប៉ុន្តែទោះបី ជា បំណងប្រាថ្នារបស់យេរេមាគឺខុសគ្នា វាមានន័យថាគាត់បានទាយដោយទទួលទំនាយ របស់ព្រះ។

4. អ្នកបំរើដីពិតរបស់ព្រះ ស្តីបន្ទោសអំពើបាបរបស់មនុស្ស ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយគាត់បាននិយាយ នូវការដាក់ទណ្ឌកម្ម ដែលពួកគេទទួលដោយផ្ទាល់។ បុរសដែលមិនមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនជាអ្នកមានបាបពិតជាបៀតបៀនគាត់។ ដោយសារសូម្បីតែមិត្តរបស់គាត់មិនយល់ពីគាត់ខាងវិញ្ញាណ គាត់ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងក្រុមនៃការបៀតបៀននៅក្នុងក្រុម។ (ខ១០)

5. ប្រសិនបើអ្នកណាដែលត្រូវគេបៀតបៀនដោយមនុស្សទាំងអស់ និងក្នុងបរិយាកាសចម្លែកនោះ អ្នកនោះក្រោកឈរឡើងយ៉ាងរឹងមាំចំពោះព្រះ ព្រោះព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើគាត់ ហើយបេះដូងគាត់មានអារម្មណ៍ថាជាអ្នកចម្បាំងរបស់ព្រះ ហើយមានអារម្មណ៍ថាព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយខ្លួនគាត់ពិតប្រាកដមែន គាត់មើលទៅលើជ័យជំនះចុងក្រោយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងគាត់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គាត់អធិស្ឋានដល់ព្រះបែបនេះ ហើយក៏សរសើរទ្រង់ដែរ។ (១១-១៣)

6. ការឈឺចាប់ដែលអ្នកប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានទទួលយកដោយអ្នកស្តាប់ គឺមិនអាចវាស់វែងបាន។ មានតែបុរសដែលទទួលរងនូវការឈឺចាប់នេះទេ ទើបអាចដឹងបាន។ ដូច្នោះ ជីវិតរបស់ព្យាការីគឺជាជួរចត់។ (១៤-១៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 27 ជីវិតសាសនាខុសរបស់សេដេកា (យេរេមា ២១:១-២)

សេដេកាមិនបានគិតអំពីភ្នែករបស់គាត់ទេ ហើយគាត់បានទៅជួបព្យាករិយេរេមា ហើយ បានសុំការអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ នេះរួមបញ្ចូលទាំងកំហុសមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។

1. គាត់មិនបានគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានស្វែងរកព្រះជា ម្ចាស់ដើម្បីបានសង្គ្រោះពីទុក្ខលំបាកតែប៉ុណ្ណោះ។

2. អាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺដូចជាជំនឿឆ្គងរបស់ពួកអ្នកមិនជឿ។ ពួកអ្នកមិនគោរពស្វែង រកព្រះដើម្បីរារាំងឧប្បត្តិហេតុ។ ពេលដែលកប៉ាល់យ៉ូណាសជិះទៅប៉ះនឹងខ្យល់ព្យុះ ពួក នាវិកភ័យខ្លាច ហើយស្រែករកព្រះរបស់ខ្លួន។ (យ៉ូណា 1:5) មេក្រុមនាវិកបានចូលទៅ ជិតយ៉ូណាស ហើយនិយាយថា៖ ឯដូច្នោះ មេទ័ពក៏មកសួរគាត់ថា៖ ឯអ្នកដេកលក់ចង់ និយាយថាម៉េច? ក្រោកឡើង; អំពោរនារដល់ព្រះរបស់អ្នក! ប្រហែលជាព្រះនឹងគិតដល់ យើង ដើម្បីកុំឲ្យយើងវិនាសឡើយ™។ (យ៉ូណាស ១:៦) អាកប្បកិរិយាដែលអ្នកជឿស្វែង រកព្រះ ពេលគាត់ជួបបញ្ហាបន្ទាន់ ហើយនៅពេលដែលគាត់មានសន្តិភាព គាត់មិនបាន ឃើញព្រះជាអបិយជំនឿរបស់អ្នកមិនជឿ។

3. នៅពេលដែលសេដេកាបានជួបទុក្ខវេទនាជាតិ គាត់មិនបានចូលទៅជិតព្រះ ហើយមិន បានអធិស្ឋានទេ ប៉ុន្តែគាត់បានស្នើសុំឱ្យម្នាក់ទៀត (យេរេមា) អធិស្ឋានសម្រាប់គាត់។ ព្រះចង់ឲ្យចិត្តរបស់សេដេកាត្រូវបានកែតម្រូវ ហើយចូលទៅជិតគាត់។ ប៉ុន្តែសេដេកាមិន បានរើសូម្បីតែប្រាមដៃរបស់គាត់ក្នុងបញ្ហាដើម្បីទាក់ទងនឹងព្រះយ៉ាងស្ម័គ្រស្មាល ហើយ គាត់នៅតែយកមុខលង្ហិនមកប្រើយេរេមា។ នេះមិនមែនជាទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវនឹង សាសនាពិតដែលជាសាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ាទេ។

4. សេដ្ឋកិច្ចសុំអង្គការហេតុរបស់ព្រះ។

ការពិតដែលថាសេដ្ឋកិច្ចទទួលបានគុណផលនៃអង្គការហេតុចេញពីស្ថានភាពមិនជឿរបស់គាត់គឺជាសកម្មភាពដើម្បីចំអកអង្គការហេតុ។ អង្គការហេតុមិនមែនផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់បុរសនោះទេ។

ជំពូកទី 21 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មនុស្សលាក់ពុត ទោះជាគាត់ជឿលើព្រះអម្ចាស់ ជួបការលំបាកខាងរាងកាយក៏ដោយ។ ទីបំផុតគាត់សុំជំនួយពីព្រះ។ តាមពិតទៅ វាគ្រាន់តែជាសកម្មភាពដាស់តឿន ដើម្បីប្រើប្រាស់សាសនា ក្នុងការការពារគ្រោះថ្នាក់តែប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេចង់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខាងសាសនាដោយមិនមានការប្រែចិត្ត។

2. គ្រោះកាចដែលមនុស្សទទួលដោយសារគេមិនប្រែចិត្ត គឺជារំពាត់របស់ព្រះ ប្រសិនបើគេមិនប្រែចិត្តទេ គ្រោះកាចមិនឈប់ទេ។ ដូច្នោះ នៅពេលដែលវាស្រួរបស់ព្រះជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនា ដូចជាពួកគេគួរតែដឹងថា ទុក្ខវេទនាមិនមែនកើតឡើងដោយការព្រងើយកន្តើយចំពោះព្រះ ហើយទ្រង់គួរតែទទួលយកអាកប្បកិរិយាដោយចិត្តប្រែចិត្តពីពួកគេនោះពួកគេទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍នៃសេចក្តីជំនឿ។ (៣-៦) កាលយ៉ូដណាសជួបនឹងស្ថានភាពណ៍ដ៏អាក្រក់ក្នុងកប៉ាល់របស់គាត់ គាត់បានប្រាប់មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងកប៉ាល់ថា៖ បិតាមានប្រសាសន៍ទៅគេថា៖ បំប្លែងខ្ញុំទៅទម្លាក់ក្នុងសមុទ្រ។ ពេលនោះ សមុទ្រនឹងស្ងប់ស្ងាត់សម្រាប់អ្នក ដ្បិតខ្ញុំដឹងថា វាមកពីខ្ញុំដែលខ្យល់ព្យុះដ៏ខ្លាំងនេះបានមកលើអ្នក។ (យ៉ូហាន ១:១២)

3. ពេលបុរសជួបទុក្ខលំបាក យើងអាចដឹងថាស្ថានភាពដ៏អាក្រក់នោះពិតជាហឹង្សាខ្លាំងណាស់។ វាធ្វើឱ្យគេនាំមកនូវលទ្ធផលមិនឱ្យសេចក្តីមេត្តាករុណា និងធ្វើឱ្យមានទុក្ខវេទនា។ ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពន្លឺដែលជាអ្នកជឿពិតមើលឃើញស្ថានភាពវេទនាបែបនេះ; ពួកគេរំលឹកការពិតថា អំពើបាបរបស់មនុស្សគឺធ្ងន់ធ្ងរណាស់។ (ខ៧)

4. បុរសដែលត្រូវទម្លាក់ចោលទុក្ខវេទនាដោយសារការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះ យល់អំពី មូលហេតុនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើតាមការ ណែនាំដើម្បីដោះស្រាយវាដោយព្រះ។ ការពិតដែលថាជនជាតិយូដាបានចុះចាញ់នឹង យោធាខាល់ដេ ហាក់ដូចជាមិនស្មោះត្រង់ចំពោះជាតិរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែដោយសារវាជាឆ ន្ទៈរបស់ព្រះ ពួកគេគួរតែត្រូវបានចុះចាញ់ដោយមិនស្នាក់ស្ទើរ។ (8-10)

5. ទោះបីជាពួកគេនិយាយថាជឿលើសាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ាក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេ ដឹងតែសកម្មភាពគាំទ្រប្រព័ន្ធសាសនាដ៏បរិសុទ្ធដោយសិប្បនិម្មិត នោះពួកគេមិនដឹងពីភាព ស្មោះត្រង់នៃសាសនានោះទេ។ ក្នុងសាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ា យើងមិនអាចព្រងើយ កន្តើយនឹងប្រព័ន្ធខាងក្រៅឡើយ ហើយយើងក៏គួររក្សាជំនឿនិងសេចក្តីសុចរិតដែលប្រព័ន្ធ ទាំងអស់នេះបង្ហាញ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះបានមានបន្ទូលថា បំប្លែងកាត់ទោសនៅពេលព្រឹក ហើយរំដោះពីកណ្តាប់ដៃនៃអ្នកជិះជាន់អ្នកដែលត្រូវបានប្តូរ™ អ្វីដែលព្រះរំពឹងចំពោះអ្នក នយោបាយដើម្បីគ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិ មិនគួរបញ្ឈប់ដើម្បីរក្សារបបសាសនារបស់ព្រះ យេហូវ៉ាឡើយ។ នៅក្នុងរូបខាងក្រៅ ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេគួរតែប្រតិបត្តិដើម្បី បង្កើតភាពសុចរិតនៅក្នុងការទទួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេដោយបេសកកម្មរបស់ពួកគេ។ (១១, ១២)

6. ព្រះបង្ហាញសេចក្តីក្រោធយ៉ាងខ្លាំងបំផុតចំពោះអ្នកកាន់សាសនាលាក់ពុត។ ដោយសារសាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ាផ្តោតលើសេចក្តីពិតនិងភាពស្មោះត្រង់ ត្បិតពួកគេ ប្រព្រឹត្តចំពោះសាសនាដោយលាក់ពុតនៅក្នុងសាសនាផ្សេងទៀត នោះវាមកពីសកម្មភាព របស់ពួកគេដែលផ្ទុយនឹងព្រះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរបំផុត។ ចំពោះមនុស្សបែបនេះ កំហឹងរបស់ព្រះ

បានកើតឡើងដូចជាភ្លើង។ ភ្លើង ១) មិនផ្តល់លេស ២) មានអំណាចដុតបំផ្លាញអ្វីៗទាំងអស់ឱ្យឆេះទាំងស្រុង។ 3) ដូច្នោះវាពិបាកក្នុងការបិទវា។ (ខ ១២ ខ)

7. ព្រះស្តាប់ដែលបុរសមិនពឹងផ្អែកលើព្រះ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតជំនួសវាយ៉ាងខ្លាំង។ អំពើបាបនៃការមិនជឿនោះគឺជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ក្នុងការទទួលព្រះពិរោធរបស់ព្រះដូចជាភ្លើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ 28 មនុស្សត្រូវស្គាល់ព្រះ (យេរេមា ២២:១៦)

ការស្គាល់ព្រះមិនត្រឹមតែជាចំណេះនៃគំនិតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែមានអំណាចក្នុងការអនុវត្តអ្វីដែលទ្រង់ដឹង។ នេះជាចំណេះដឹងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែលបុគ្គលិកលក្ខណៈគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការស្គាល់ព្រះ។ ប៉ុន្តែការមានចំណេះដឹងនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយការកំណត់អត្តសញ្ញាណអ្នកក្រ និងតម្រូវការ។ នៅទីនេះបានអំពាវនាវដូច្នោះថា ជនក្រីក្រ និងតម្រូវការមានន័យថា បុរសដែលភាពក្រីក្រនៃជីវិតរបស់ពួកគេសម្រាប់បរិស្ថានអាក្រក់ ប៉ុន្តែជាពិសេសពួកគេចង់លុបបង្ហាញបុរសបានធ្លាក់ចុះក្នុងបញ្ហាដោយការទទួលការបៀតបៀនពីមនុស្សទុច្ចរិត។ ទំនុកតម្កើង 10:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាឃើញថាអ្នករាល់គ្នាបានកត់សម្គាល់ពីការអាក្រក់និងការខឹងសម្បារ ដើម្បីឱ្យអ្នកអាចយកវាមកក្នុងដៃរបស់អ្នក។ ដល់អ្នកដែលគ្មានទីពឹងបានប្រព្រឹត្តខ្លួនឯង។ អ្នកបានជាអ្នកជួយជនគ្មានឪពុក™។ ទំនុកតម្កើង 10:18 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែវាក៏យុត្តិធម៌ដល់កូនកំព្រា និងអ្នកដែលត្រូវគេជិះជាន់ ដើម្បីកុំឱ្យមនុស្សដែលនៅផែនដីនឹងភ័យខ្លាចទៀតឡើយ។ “។

ដូច្នោះ សុភាសិត 21:13 និយាយថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបិទត្រចៀកនឹងការស្រែករបស់អ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងស្រែកឡើងតែមិនបានឆ្លើយទេ™។ ដល់អ្នកខ្វះខាតគោរពគាត់™។ សុភាសិត 19:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តសប្បុរសចំពោះអ្នកក្រនោះគេឱ្យខ្ចីដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយអ្នកនោះនឹងសងអ្នកនោះតាមអំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត។ សុភាសិត 28:27 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលឱ្យអ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងមិនចង់ទេ តែអ្នកណាដែលលាក់ភ្នែកនឹងត្រូវបណ្តាសាជាច្រើន។ ដូច្នោះ យ៉ូហាន 1:27 បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែសាសនាដែលបរិសុទ្ធ និងមិនសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះជាព្រះវរបិតាគឺនេះ ៖ ដើម្បីសួរ

សុខទុក្ខកុមារកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនារបស់ពួកគេ ហើយដើម្បីរក្សាខ្លួនឱ្យ
រួចពីលោកីយ៍™។

ជំពូកទី 22 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបែងចែកការទទួលខុសត្រូវតាមស្ថានភាពទៅមនុស្សដែលមានមុខតំណែងជាក់លាក់ ហើយត្រូវបានផ្តល់ឱ្យពួកគេ។ ដូច្នេះប្រជាជនត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមតួនាទីរបស់ខ្លួន។ ទោះបីជាស្តេចក៏មិនអាចគេចចេញពីរដ្ឋនេះដែរ។ (ខ១)

2. បុរសមានទំនោរខាងស្តាំក្នុងការលះបង់នូវយុត្តិធម៌ និងសុចរិតជាញឹកញាប់។ ព្រោះក្នុងទិដ្ឋភាពដែលគេប្រតិបត្តិសិទ្ធិ គេរងរងចេញពីផ្លូវត្រូវយ៉ាងងាយ។ ដូច្នេះបុរសដែលមានសិទ្ធិ ជាពិសេសគួរតែយកចិត្តទុកដាក់លើទិដ្ឋភាពនេះ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលមានខ្លួនត្រឹមត្រូវ រមែងទម្លាយនូវយុត្តិធម៌ និងសេចក្តីសុចរិត ព្រោះមិនគ្រប់គ្រងមនុស្សឱ្យសង្កត់សង្កិនអ្នកដទៃ ក៏ផ្តាច់នូវយុត្តិធម៌ និងសុចរិតដោយប្រយោល។ (ខ២)

3. របស់ខ្លាំងត្រូវកាត់បន្ថយភ្លាមៗ ឬមួយលើកឡើងទាបភ្លាម អ្នកដែលស្អាតហើយប្រណិតត្រូវវិនាសភ្លាមៗ ត្រូវបានបង្ហាញដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាក់ស្តែង។ ចំពោះរឿងមិនសប្បាយចិត្តបែបនេះមិនដែលជួបឧបទ្វរហេតុឡើយ ប៉ុន្តែក្លាយទៅជាដោយខេត្តរបស់ព្រះ នោះមនុស្សដែលទទួលរបស់បែបនេះអាចត្រូវបានព្យាបាលដោយការប្រែចិត្ត។ (៦, ៧)

4. ក្នុងករណីដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ វាគឺជាលក្ខខណ្ឌដែលអ្នកមិនជឿចំអក។ (៨, ៩)

5. ស្តេចមិនគួរឆក់យករាស្ត្រដើម្បីពង្រឹងរាជ្យឡើយ។ ដោយសារតែពួកគេយកជីវិតដើម្បីស្គាល់ព្រះ នោះតំណែងគួរតែមានសុវត្ថិភាព។ (១៣-១៦)

6. សម្រាប់មនុស្សមានបាប (មនុស្សទាំងអស់) មិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ទីបំផុត វា គឺជាធម្មជាតិដែលត្រូវបំផ្លាញ។ ការស្លាប់របស់មនុស្សបែបនេះមិនគួរត្រូវបាននរណា ម្នាក់ធ្វើទុក្ខព្រួយឡើយ។ (១៧, ១៨)
7. បុគ្គលវិវរូសអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដល់ទីបំផុត ទទួលទោសទណ្ឌវេទនា មិនទទួលនូវសេ ចក្តីមេត្តា។ (២០-២៣)
8. ទោះបីជាបុរសនោះឈរនៅកៅអីដើម្បីទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ បន្ទាប់ពីគាត់បាន ប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ក៏គាត់ដូចជាមនុស្សមាន បាបផ្សេងទៀតគួរត្រូវបានបោះចោលចេញពីព្រះដែរ។ (២៤-៣០)

សេចក្តីអធិប្បាយ 29 ប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះបន្ទូល (ឃេរេមា ២៣:២៨-២៩)

1. សិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យ

នៅផ្នែកដើមនៃ ខទី 28 ពាក្យ ៉ូ ប្រកាសអំពីព្រះអម្ចាស់™ បានសង្កត់ធ្ងន់លើសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ សាវកប៉ុលបានប្រាប់ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃក្រុមជំនុំអេសេសូរថា ៉ូឥឡូវនេះខ្ញុំសូមសរសើរអ្នកចំពោះព្រះ និងចំពោះព្រះគុណរបស់ទ្រង់™ នេះជាព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់មានកម្រិតដូចគ្នាទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ យើងអាចដឹងថាតើអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអ្វី។ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរពាក្យគ្រាន់តែជាអំណាចរបស់ព្រះអម្ចាស់។ Babinski បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "កាន់តែច្រើនឡើង ៗ នៅក្នុង

ប្រសិទ្ធភាពនៃពាក្យរបស់មនុស្សគឺអាស្រ័យលើចម្ងាយក្នុងពេលវេលា និងក្នុងលំហនៃពាក្យ។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមែនជាបុត្រទេ វាតែងតែជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះតែងតែបង្ហាញដោយព្រះបន្ទូល។ ព្រះអង្គតែងតែមកជាមួយនឹងពាក្យរបស់ព្រះអង្គក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ និងសព្វគ្រប់របស់ព្រះអង្គ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបំបែកចេញពីព្រះអង្គទ្រង់ទេ និងចេញពីព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនឯករាជ្យដោយការចាកចេញពីព្រះឡើយ។ ព្រះគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បន្តទៅទៀត ព្រោះវាមាននិរន្តរភាព ហើយមានអំណាចពាក្យជាផ្នែកចេញពីនោះ ហើយត្រូវប្រកាសក៏ដូចគ្នា។ (Geref, Dog. IV. ទំ 502)

តើអំណាចរបស់ស្តេចជាតិបង្ហាញពីអ្វី? វាមិនចេញពីពាក្យគាត់ទេឬ? ដូចដែលយើង ឃើញបទគម្ពីរ ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់គឺជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ™។ (បប. ១៩: ១៣) ព្រះប្រទានបន្ទូលរបស់លោកមកយើងជំនួសវិញ។

នៃការលាតត្រដាងពាក្យរបស់គាត់។ ហេតុដូច្នេះហើយ Grosheide បាននិយាយថា “គំនិតនៃកាណុងដែលព្រះគម្ពីរត្រូវបានអមដោយគំនិតនៃព្រះ។ “(Het cannonbegrip is met het Godsbegrip gegeven ។) សាវកយ៉ូហានបាននិយាយនៅក្នុង វិវរណៈ 22:18, 19 បាននិយាយថា “ខ្ញុំព្រមានដល់អស់អ្នកដែលពួកពាក្យទំនាយនៃសៀវភៅនេះ ថា: បើអ្នកណាបន្ថែមលើពួកគេ នោះព្រះនឹងបន្ថែមដល់គាត់។ គ្រោះកាចដែលបាន ពិពណ៌នានៅក្នុងសៀវភៅនេះ 19 ហើយប្រសិនបើនរណាម្នាក់ដកឃ្លាពីសៀវភៅទំនាយ នេះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងដកចំណែករបស់គាត់នៅក្នុងដើមឈើនៃជីវិត និងនៅក្នុងទីក្រុងដ៏ វិសុទ្ធ ដែលត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងសៀវភៅនេះ។ “។ នៅទីនេះ អ្វីដែលយើងគិតចម្លែក គឺអំពើបាបដើម្បីកាត់បន្ថយការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មដើម្បីបន្ថែមផ្នែកនៃពាក្យនៃវិវរណៈរបស់ យ៉ូហានគឺដូចជាការដុសខាត់បទគម្ពីរទាំងអស់គឺជាអ្នកដែលមិនត្រូវបានសង្គ្រោះ។ វាគួរ តែត្រូវបានឆ្លើយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជាអំពើបាបដើម្បីមើលងាយផ្នែកនៃបទគម្ពីរនៅ ទីបំផុតគឺជាអំពើបាបដើម្បីមើលងាយអំណាចរបស់ព្រះ។ វារួមបញ្ចូលលទ្ធភាពបែបនេះ ក្នុងការព្យាបាលពាក្យផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរផងដែរ។

ដូច្នេះ វាជាការភ័យខ្លាចណាស់ក្នុងការចាត់ទុកផ្នែកនៃបទគម្ពីរខុស។ ថ្មីៗនេះ ភាពមិន សមហេតុផល គិតថាមិនសមហេតុផល ដូចជាអាជ្ញាធរ; អំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

មិនមែនជាប្រភេទនេះទេ។ ព្រះជាបរិវារ (ទោះបីជាបរិវារអរូបី) ដូច្នោះ អ្នកផ្សាយដំណឹង
ល្អតែងតែត្រូវប្រតិបត្តិដោយការទទួលស្គាល់ព្រះបន្ទូល។

1) គាត់គួរតែដាក់ខ្លួននៅក្រោមអំណាចនៃពាក្យ។ Moody បាននិយាយថា "ជំនឿគឺ
លះបង់ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សនៅចំពោះព្រះ" ។

2) គាត់គួរតែប្រតិបត្តិនៅក្រោមអំណាចនៃពាក្យ។ នៅក្រោមសិទ្ធិអំណាច សកម្មភាព
ទាំងអស់របស់អ្នកជឿគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយ 180 ដឺក្រេ ចេញពីសកម្មភាពរបស់
មនុស្សទូទៅ។ តើសកម្មភាពរបស់សាវកប៉ុលបានបង្ហាញដល់មនុស្សទូទៅអំពីស្ថាន
ភាពខុសគ្នាយ៉ាងណា? គាត់បាននិយាយថា "ដូចជាមិនស្គាល់ ហើយមិនទាន់ស្គាល់ច្បាស់
នៅឡើយ។ ដូចជាស្លាប់ ហើយមើលចុះ យើងរស់នៅ។ ជាការដាក់ទោសហើយមិនទាន់
បានសម្លាប់។ 10 សោកសៅ តែអរសប្បាយជានិច្ច។ ជាអ្នកក្រ តែធ្វើឱ្យមានមនុស្សជា
ច្រើន។ ដូចជាមិនមានអ្វីសោះ ប៉ុន្តែមានគ្រប់យ៉ាង™។ (កូរិនថូសទី២ ៦:៩, ១០) យើងគួរ
ធ្វើដូចជាមនុស្សគ្មានក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ។ (Vestus បានប្រាប់ថាប៉ុលជាមនុស្សគ្មាន
កិច្ចការ ២៦:២៤) យើងបារម្ភអំពីភាពធ្លាត់វៃខ្លាំងពេក។

3) គាត់គួរតែប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្រោមអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែត្រូវបានជំរុញដោយការទទួលស្គាល់ ឬព្រះយេហូវ៉ាមានបន្ទូល™។
ធម្មទេសនារបស់គាត់មិនមែនជា ឬទស្សនៈរបស់មនុស្សដែលខ្ញុំគិតគំនិតយាយអំពីរឿងនេះ
ទេ™។ ឬតាមបទពិសោធន៍របស់ខ្ញុំ ការពិតគឺគ្រាន់តែមួយនេះប៉ុណ្ណោះ™។ ឬលើសពីនេះ
ទៅទៀត បើតាមការបកស្រាយរបស់ខ្ញុំ ព្រះគម្ពីរគឺមួយនេះ។ ការអធិប្បាយគឺជាទំនាយ
របស់ឬព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូល™នៅកន្លែងទទួលព្រះដោយផ្ទាល់។

2. កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា៖ បើតើចម្រើនមានអ្វីដែលដូចគ្នានឹងស្រូវសាលី? “។ នេះ មានន័យថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រឹមតែចិញ្ចឹមព្រលឹងនៃអ្នកជឿ ហើយប្រោស ពួកគេឱ្យរស់ឡើងវិញប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែវាថែមទាំងកាន់កាប់សត្រូវដើម្បីធ្វើបាបពួកគេ

ជំពូកទី 23 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះមិនព្រងើយកន្តើយទេថាវាស្រ្តទ្រង់ដែលបានជ្រើសរើសត្រូវបានបំផ្លាញចោល។ ទោះបីជាអ្នកគង្វាលមិនពិតខ្ចាត់ខ្ចាយច្រៀមរបស់ព្រះនៅទីបំផុត ព្រះបានប្រមូលពួកវាមក។ (១-៤) ដូច្នោះ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា “សូមឲ្យពួកគេនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយពួកគេនឹងមិនវិនាសឡើយ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នឹងឆក់យកពួកគេចេញពីដៃខ្ញុំឡើយ។ ព្រះបិតារបស់ខ្ញុំ ដែលបានប្រទានពួកគេមកខ្ញុំ នោះធំជាងមនុស្សទាំងអស់ ហើយគ្មានអ្នកណាអាចឆក់យកពួកគេចេញពីព្រះហស្តរបស់ព្រះវរបិតាបានឡើយ™។ (យ៉ូហាន ១០:២៨, ២៩) ។
2. ព្រះគុណដែលព្រះប្រទានដល់វាស្រ្តទ្រង់បានជ្រើសរើស ត្រូវបានរៀបចំច្រើនជាងពេលអនាគត។ (៥-៨) ជាឧទាហរណ៍ អ្នកបម្រើទទួលប្រាក់បៀវត្សរ៍ពីម្ចាស់ផ្ទះ ប៉ុន្តែពួកគេគ្មានមរតកនៅថ្ងៃអនាគត ប៉ុន្តែដោយសារកូនៗមិនមានប្រាក់បៀវត្សរ៍នៅក្នុងផ្ទះនោះ ពួកគេហាក់ដូចជាទទួលបាន មរតកនៃអនាគតរបស់គាត់។
3. បុរសដើម្បីទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ ដូចដែលពួកគេឃើញ បុរសមិនគោរពតាមការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកគេ និងក្រុមប្រព្រឹត្តិអំពើបាប។ ពួកគេខ្វល់ខ្វាយដោយបេះដូង ខណៈដែលផ្អឹងរបស់គេញ័រ។ (៩, ១០)
4. ហោរាក្លែងក្លាយគឺជាបុរសដ៏ទៃ ប៉ុន្តែគាត់គឺជាមនុស្សដើម្បីប្រកាសគំនិតរបស់គាត់។ (ខ១៦) យេស៊ូបាននិយាយថា៖ មិត្តភក្តិគឺបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីទាំងអស់ និងឈឺយ៉ាងខ្លាំង; តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? (១៧:៩) អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អពិតប្រកាសតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។

5. មនុស្សដែលដើរតាមព្យាការីក្លែងក្លាយ ស្តាប់ការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលជាអំពើ បាបដែលមើលងាយព្រះ។ (ខ១៧) យោងទៅថែស្យាទី២ ២:១០-១២។

6. ដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចជាស្រូវសាលី វាគឺជាអាហារនៃជីវិតរបស់យើង។ ហើយដូចជាភ្លើង វាបំផ្លាញដូចជាដុតបំផ្លាញអំពើបាបរបស់យើង។ សូមយោងទៅសេចក្តី អធិប្បាយនៃ ខ ២៨, ២៩ ។

ទោះបីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតក៏ដោយ ដោយសារទ្រង់ ប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះបន្ទូលដោយស្រាល ហើយមើលងាយជាជាង នោះគឺជាអំពើបាបដ៏ធំក្នុង ការសងសឹកដោយអវិភាព។ (ខ៣៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 ការសង្គ្រោះពិត (យេរេមា ២៤:៤-៧)

សាសនាផ្សេងទៀតនៅក្នុងពិភពលោកយើងមិនអាចរកឃើញទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពិតនោះទេ។ សេចក្តីសង្គ្រោះពិតត្រូវបានប្រទានដោយព្រះតែមួយគត់ដែលគ្រិស្តសាសនាបង្ហាញវា។ សេចក្តីសង្គ្រោះក៏បានបើកសម្តែងក្នុងអត្ថបទនេះចេញពីការបម្រើរបស់ព្រះតែមួយគត់។

1. ព្រះជ្រើសរើសបុរសដែលបានសង្គ្រោះ។ (ខ៦)

ខទី ៦ ខបានមានប្រសាសន៍ថា ឯ យើងនឹងសង់វាឡើង ហើយមិនបំផ្លាញពួកគេចោលឡើយ ខ្ញុំនឹងដាំវា ហើយមិនដកវាចេញទេ។ “។ អ្នកដែលត្រូវបានសង្គ្រោះមិនមែនក្រោកឈរឡើងដោយអំណាចខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែព្រះបានបង្កើតគាត់យ៉ាងច្បាស់។ រ៉ូម 8:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯយើងនឹងសង់គេឡើងវិញ មិនមែនបំផ្លាញគេឡើយ។ ខ្ញុំនឹងដាំវា ហើយមិនដកវាចេញទេ។ “។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:១៦ ។ អ្នកជឿដោយស្មោះស្ម័គ្រគិតពីការបង្កើតព្រះជាម្ចាស់ សេចក្តីរីករាយនៃសុវត្ថិភាពគឺអស្ចារ្យណាស់ដែលមិនអាចនិយាយបាន។

2. អ្វីដែលពួកគេដឹងថា ព្រះយេហូវ៉ាចេញមកពីព្រះ។ (ខ៧)

បុរសអាចមានទស្សនៈរបស់ព្រះតាមរយៈការសិក្សាដោយបញ្ញា គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះដោយស្មោះត្រង់បានទេ។ ពេលយើងស្គាល់ព្រះដោយស្មោះ យើងមានអំណរ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការកោតខ្លាចចំពោះព្រះ។ នេះគឺជាចំណេះដឹងនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានដំណើរការ។ នេះត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះផ្ទាល់។ អ្នកដែលមានចំណេះបែបនេះដើរតាមព្រះអស់ពីចិត្ត។

3. ពួកគេក្លាយជាវាស្ត្ររបស់ព្រះ ហើយព្រះជាព្រះរបស់ពួកគេ។ (ខ៧)

នេះគឺដើម្បីសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះពិតតាមខ្លឹមសារនៃកិច្ចសន្យាដែលព្រះបានបង្កើត
ដល់វាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ការនៅជាមួយនឹងព្រះ គឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ គោល
បំណងដែលព្រះធ្វើការចំពោះវាស្ត្ររបស់ទ្រង់គឺទទួលបានផលនៃសេចក្តីសញ្ញានេះ។ ម្យ៉ាង
ទៀត គាត់ដឹកនាំអ្នកដែលបានជ្រើសរើស ហើយនៅជាមួយខ្លួនឯងជារៀងរហូត។ សូម
មើល យ៉ូហាន ១២:២៦ ។

ជំពូកទី 24 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. របស់ដែលមនុស្សមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ ប្រតិបត្តិដើម្បីបំពេញសេចក្តីលោភលន់របស់ខ្លួន ទីបំផុតគួរសម្រេចក្រោមការឧបត្ថម្ភរបស់ព្រះ។ ទោះបីជាស្តេចបាប៊ីឡូនបានឡោមព័ទ្ធសិប្បករ និងសិប្បករ ហើយបាននាំពួកគេមកថាស្តេចបាប៊ីឡូនអាចបំពេញនូវសេចក្តីលោភលន់របស់គាត់ក៏ដោយ ដើម្បីការពារជាតិ វាត្រូវបានសម្រេចដោយការផ្តល់ឱ្យនៃព្រះដើម្បីដាក់ទោសអ្នកមិនជឿនៃជនជាតិយូដាដែលពឹងផ្អែកលើសិប្បករនិងសិប្បករ។ (ខ ១)

2. អំពើល្អនិងអាក្រក់របស់មនុស្សនាពេលអនាគតគឺអាស្រ័យលើការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ ក្នុងន័យនេះ ស្ថានភាពពីរនៃដើមឧទុម្ពរត្រូវបានបង្ហាញនៅមុខព្រះវិហាររបស់ព្រះយេស៊ូ វ៉ា។ (ខ ១ ខ, ២)

3. ដូចជាការពិតដែលបុរសវើសផ្តែងឧទុម្ពរដំបូងយ៉ាងរហ័ស ព្រោះគេកម្រឃើញណាស់ព្រះទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដែលប្រែចិត្តតាមគោលការណ៍ដ៏មានតម្លៃ។ (ខ ៥)

4. អ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប ស្គាល់ព្រះ ហើយគាត់ដឹងនៅក្នុងចិត្ត (ប្រភពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់)។ ប្រាកដណាស់ វាគឺជាព្រះសព្វថ្ងៃដែលព្រះប្រទានឱ្យ។ (ខ ៧ ក)

5. ការមានព្រះគឺគ្រាន់តែជាការសង្គ្រោះឆាប់ៗនេះ។ ទោះបីជាអ្នកជឿបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់ក៏ដោយ គាត់មិនគួរបាត់បង់ព្រះឡើយ។ (ខ ៧ ខ)

ទោះជាព្រះការពារមនុស្សខ្លះដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ក៏ដោយ ក៏ទ្រង់មិនស្គាល់ព្រះគុណ និងពុករលួយរហូតដល់ទីបញ្ចប់ទទួលទុក្ខវេទនាកាន់តែខ្លាំង។ (៨-១០)

ជំពូកទី 25 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះដាស់តឿនការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះបុរស ទ្រង់មិននិយាយមួយ ឬ ពីរដងទេ អស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ ទ្រង់ក៏ប្រតិបត្តិដោយស្មោះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេ នៅតែបន្តស្តាប់ពាក្យរបស់លោក។ នេះជាស្ថានភាពដើម្បីប្រាប់ពីភាពថោកទាបរបស់ មនុស្សជាតិណាង។ (៣, ៤)
2. ព្រះមិនដាក់ទោសភ្លាមៗនៅពេលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេល ដែលគាត់និយាយដដែលៗ មានតែគាត់ទេដែលផ្តល់ព្រះគុណដល់គាត់។ (ខ ៥)
3. អ្នកណាជឿលើអ្វីដែលខ្លួនធ្វើ (សូម្បីតែសមិទ្ធិផលរបស់ខ្លួន) នោះគឺជាការថ្វាយបង្គំ ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យព្រះជាម្ចាស់ខឹង។ (ខ ៦)
4. បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើបាប នាំឱ្យមានផលអាក្រក់ដោយខ្លួន។ (ខ ៧)
5. ព្រះប្រើសូម្បីតែមនុស្សមិនពិតដែលល្ងង់ខ្លៅមិនអោយស្គាល់គាត់ជាអ្នកបំរើរបស់គាត់ ដើម្បីធ្វើអ្វីដែលគាត់ចង់បាន។ ដូច្នោះ ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធរស់នៅក្នុងសង្គមឯងដ៏តក់ដោយ ក៏គាត់អាចទទួលបានសន្តិភាពដោយជឿលើការជ្រៀតជ្រែករបស់ព្រះ។ (ខ ៩)
6. នៅពេលដែលបុរសដឹងពីភាពរីករាយក្នុងគ្រួសារដំបូងគេភ្លេចព្រះ គាត់គួរតែជួបថ្ងៃ ទទួលការជំនុំជំរះពិតប្រាកដ។ (១០, ១១)
7. ទោះបីជាគាត់ជាអ្នកបំរើដែលត្រូវប្រើដើម្បីដាក់ទោសអំពើបាបតាមព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះ ដោយសារគាត់ផ្ទាល់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម និងហឹង្សាក៏ដោយ ទីបំផុតគាត់ក៏គួរត្រូវ បានព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសដែរ។ (12-14)

8. អ្វីដែលព្រះបានទាយដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះមិនត្រឹមតែជាទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាការពិត។ (15-26)
9. គ្មានការរារាំងការសម្រេចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ (សូមមើលការបកស្រាយនៃ ខ
២៧, ២៨)
10. ពួកបរិសុទ្ធដែលព្រះជាទីស្រឡាញ់ត្រូវតែដឹងថា ជាដំបូងគេនឹងត្រូវប្រៀនប្រដៅ (សូម
មើលការបកស្រាយនៃ ខទី ២៩) ។
11. ព្រះបានកំណត់ថានៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះនឹងមានសង្គ្រាមដ៏អាក្រក់។
(30-33)
12. ភ្លយរបស់អ្នកដឹកនាំគឺសំខាន់ជាងការដឹកនាំ។ (សូមមើលការបកស្រាយ ៣៤-៣៦)
13. ទោះបីជាព្រះបានស្និទ្ធនឹងមនុស្សមានបាបជាយូរមកហើយក៏ដោយ ដោយសារពួក
គេមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបំផុត ទ្រង់ដាក់ទោសពួកគេដោយមិនស្នាក់ស្មើ។ ដោយសារ
កំហឹងដាក់ទណ្ឌកម្មខ្លាំងពេក ទើបគេប្រៀបធៀបនឹងលីន។ (ខ៣៨) ដូច្នេះ ព្រះគម្ពីរបាន
ចែងថា សេចក្តីក្រោធដ៏យោរយៅក្នុងន័យដូចតទៅនេះ ប៉ុន្តែមិនមែនព្រះរាជបុត្រា ក្រែង
ទ្រង់ខឹង ហើយអ្នករាល់គ្នាត្រូវវិនាសតាមផ្លូវ។
14. ដ្បិតសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់បានឆាប់យ៉ាងឆាប់រហ័ស។ អស់អ្នកដែលជ្រកកោន
នឹងទ្រង់ មានពរហើយ™។ (ទំនុកដំកើង ២:១២) ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលត្រូវគេស្តីបន្ទោសជាញឹក
ញាប់ តែក៏រឹងក។
15. ភ្លាមៗនឹងត្រូវខូចហួសពីការជាសះស្បើយ។ (សុភាសិត ២៩:១) សូមយោងទៅហូ
ស ៥:១៤។

សេចក្តីអធិប្បាយ 31 យូរី និង យេរេមា (យេរេមា ២៦:២០-២៤)

1. ហោរា “យូរី” បានមកទីនេះ ខណៈពេលដែលគាត់ត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅនឹង “យេរេមា” គាត់នៅតូចណាស់។ យេរេមាបានទាយនៅក្នុងយេរូសាឡឹម ប៉ុន្តែយូរីមិនបានធ្វើកូនប្រុសទេ។ ប៉ុន្តែគាត់បានស្មោះត្រង់រហូតដល់ធ្វើទុក្ខរកម្មរបស់គាត់ គាត់ក៏បានទៅជាយ៉ាងខ្លាំងនៅស្ថានសួគ៌មិនតិចទេយេរេមា។

2. រឿងរបស់អ៊ូរី និងរឿងយេរេមាផ្ទុយស្រឡះពីគ្នា។ Uria បានរត់គេចខ្លួនចូលទៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីប ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់ត្រូវបានទាញចូលទៅក្នុងទីក្រុងកំណើត ហើយត្រូវបានគេធ្វើទុក្ខរកម្ម ដែលមិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ យេរេមាត្រូវបានជៀសវាងពីការស្លាប់ដោយការការពាររបស់បុរសស៊ីអេហ្ស៊ីបTM នេះក៏មិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់ដែរ។ អ្វីដែលយើងយល់នៅទីនេះគឺជាការពិតដែលថាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានរៀបចំដោយព្រះហស្តនៃព្រះដ៏មានប្រទានភាព។

3. ជាពិសេស ព្រះទ្រង់ប្រតិបត្តិរបស់នេះសម្រាប់តែម្នាក់ និងមួយសម្រាប់ផ្សេងទៀតសម្រាប់វត្ថុដែលខ្លួនស្រឡាញ់។ ស្ថានភាពរបស់ពួកគេមានភាពខុសប្លែកគ្នា ដោយសារពួកគេមានទ្រព្យសម្បត្តិ ឬភាពក្រីក្រ សុខភាព ឬជំងឺ តាមវិធីជាច្រើន លើកលែងតែពួកគេ។ ប៉ុន្តែការរៀបចំទាំងអស់គឺអាស្រ័យលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅស្ថានសួគ៌។ ដូច្នោះអ្នកជឿគួររៀនតែខ្លឹមសារក្នុងស្ថានភាពណាមួយប៉ុណ្ណោះ ហើយពួកគេក៏មិនចាំបាច់ដឹងពីបញ្ហាទាំងអស់ដូចជា riddle ដែរ។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅក្នុងពិភពលោក អ្វីៗទាំងអស់គឺមិនច្បាស់លាស់ ដូចជាការមើលឃើញកញ្ចក់។ លុះត្រាតែយើងចូលទៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ អ្វីៗទាំងអស់គួរតែភ្លឺឡើង។ (១កូរិនថូស ១៣:១២)

4. នៅពេលដែលយេរេមាស្ទើរតែស្លាប់ក្នុងគ្រោះថ្នាក់ នោះគឺជាព្រះដែលបានប្រទាន
អំណាចដល់អហ៊ីកាមដើម្បីរំដោះយេរេមា។ នេះគឺជាអព្វតហេតុមួយប្រភេទ។ អព្វតហេតុ
តែងតែមិនកើតឡើងដោយទេវតាត្រូវបានបង្ហាញដោយផ្ទាល់ឬព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដូចជា
ផ្កុរន្ទះ។ អព្វតហេតុរបស់ព្រះមានរបស់ពិសេស និងរបស់ទូទៅ; វាកើតឡើងដោយការ
ប្រោសប្រទានរបស់ព្រះក្នុងជីវិតទាំងមូលរបស់យើង។ រឿងបែបនេះគឺចែងនូវ ហើយត្រូវ
បានសម្រេចដោយការធ្វើការដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។

ជំពូកទី 26 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការប្រែចិត្តគឺជាមធ្យោបាយតែមួយគត់ដើម្បីគេចផុតពីគ្រោះកាច។ (ខ ៣)
2. សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដាស់តឿនអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឱ្យប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ នោះគឺជាធម្មជាតិដែលត្រូវបំផ្លាញ។ (4-6)
3. ការបៀតបៀនអ្នកបំរើពិតរបស់ព្រះ គឺជាលក្ខណៈរបស់មនុស្សដែលខូចសាសនា។ (8-11)
4. អ្នកបំរើពិតរបស់ព្រះក្រោកឈរឡើងដោយពង្រឹងដោយដួងចិត្តអំពាវនាវដែលព្រះបានចាត់គាត់មក។ (ខ ១២)
5. អ្នកបំរើពិតរបស់ព្រះចង់អោយមនុស្សបានសង្គ្រោះដោយការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមិនចង់អោយគេបៀតបៀនមនុស្សសុចរិត បន្ទាប់មកគាត់បានទទួលប្រាក់ឈ្នួលពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ (13-15)
6. ទោះបីជាពាក្យស្មោះត្រង់របស់បងប្អូនសុចរិតចំពោះការស្តាប់របស់យើងក៏ដោយ បុរសដែលត្រូវស្តាប់គួរតែទទួលបានពរយ៉ាងពិតប្រាកដ។ (១៧-១៩)
7. អ្នកសុចរិតដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង អាចនឹងមានព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីគេចចេញ។ វាមិនមែនជាអំពើបាបរបស់មនុស្សកំសាក ហើយគេចពីជនរងគ្រោះដោយហិង្សានោះទេ។ (ខ ២០) សូមយោងទៅ ១ កណ្ត ១៧:១-៥, ១៩:១-៨, យេរេមា ៣៦: ១៩, ២៦, មថ ២:១៣-២៣, ១០:២៣, ២០:១៣-២០, លូកា ៤:២៨-៣០ , យ៉ូហាន ៨: ៥៩ កិច្ចការ ៩:២៣-២៥ ។

8. ការដែលបុគ្គលបដិសេធការទាមទាររបស់ប្រជាជនកុប្បកម្ម និងការពារមនុស្សសុចរិត គឺជាការលះបង់ដ៏កម្រ។ គាត់ជាអ្នកជឿក្លាហាន ខ្លាចតែព្រះ ហើយមិនខ្លាចមនុស្សច្រើន ទេ។ (ខ២២៤)

ជំពូកទី 27 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះមិនបង្រៀនរាស្ត្រទ្រង់ដោយគ្រាន់តែព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទេ ហើយទ្រង់ក៏បង្រៀន ពួកគេដោយសកម្មភាពជានិមិត្តរូបជាច្រើន។ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រទានមេរៀនបែបនេះ ដល់យើងរាល់គ្នាបានរៀបចំអ្វីៗទាំងអស់។ ទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងយល់សេចក្តីពិតក្នុងគ្រប់វិស័យ។ (ខ២) ពេលយើងឃើញពិភពធម្មជាតិ យើងជួបនឹងមេរៀននៃតំបន់នេះដោយរឿងជា ច្រើន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលយើងងើបមុខឡើង ក្រឡេកមើលពិភពធម្មជាតិ យើង អាចរកឃើញមេរៀនបែបនេះ។ ប៉ុន្តែដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះដើម្បីបើកសម្តែងជា និមិត្តរូបយ៉ាងត្រឹមត្រូវ វាមិនអាចដឹងវាដោយគ្មានជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ ។

ព្រះយេស៊ូវបង្រៀនសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដល់អ្នកជឿដោយឃើញបក្សីហើរនៅលើ អាកាស ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថាការការពាររបស់ព្រះមានចំពោះពួកគេ។ (ម៉ាថ ១០: ២៩) ពេលគាត់មើលដើមឧទុម្ពរដែលគ្មានផ្លែ គាត់បានធ្វើជាអត្ថបទស្តីបន្ទោសពិធី សាសនារបស់ជនជាតិយូដា។ (ម៉ាថាយ ២១:១៩)

2. សម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាសេចក្តីពិតសកល; វាមិនកំណត់ចំពោះតែជាតិសាសន៍ មួយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការពិតដូចគ្នាចំពោះគ្រប់ជាតិសាសន៍។ (៣, ៤)

3. សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ប្រតិបត្តិអ្វីៗទាំងអស់ដោយព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ វាក៏ជាសេចក្តី ពិតទាំងស្រុងជានិច្ច។ ថ្វីត្បិតតែប្រជាជនមិនយល់ពីការប្រតិបត្តិរបស់គាត់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែ ការងារសម្តែងរបស់គាត់គឺត្រឹមត្រូវ។ ភាពជាម្ចាស់ដ៏ដាច់ខាតរបស់ទ្រង់គឺភាពល្អដាច់ខា ត។ (ខ. ៥) ដាន ៤:៣៥ បានមានប្រសាសន៍ថា ប៉ុន្តែអ្នកនៅផែនដីត្រូវបានចាត់ទុកថា ជាអ្វីមួយ ហើយទ្រង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យទ្រង់ក្នុងចំណោមពួកពលបរិវារនៃស្ថានសួគ៌ និង

ក្នុងចំណោមអ្នកនៅផែនដី។ ហើយគ្មានអ្នកណាអាចកាន់ដៃគាត់ ឬនិយាយទៅកាន់គាត់ថា “តើអ្នកបានធ្វើអ្វី?”

4. ព្រះបានសំរេចកិច្ចការទាំងអស់របស់មនុស្សនាពេលអនាគត ហើយទាមទារពួកគេ។ (ខ៧) ហេតុនេះហើយបានជាបុរសត្រូវរៀបចំខ្លួនដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះនៅគ្រប់ទីកន្លែង និងគ្រប់ពេលវេលាក្នុងការរងទុក្ខនិងការសប្បាយ។

5. បុរសដែលមិនគោរពតាមអំណាច និងអំណាចដែលព្រះបានបង្កើត មិនរីករាយនឹងសន្តិភាព (ខទី 8) អាចកំបាំងដើម្បីរីករាយនឹងសន្តិភាពគឺសក្តិសមនឹងការគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។

6. អ្នកដែលមិនត្រូវជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គតែមួយ ហើយវិវរណៈរបស់ព្រះតែមួយ គត់តែងតែទាមទារភាពងងឹត។ ពួកគេមិនអាចគេចផុតពីភាពងងឹតនេះដោយប្រើវិធីណាមួយឡើយ។ ដូច្នេះហើយគេប្រើគ្រប់វិធីដើម្បីទទួលបានពន្លឺរបស់គាត់។ អ្នកទាំងនោះគឺជាគ្រូទាយ អ្នកសុបិន គ្រូធ្មប់ គ្រូមន្តអាគម។ល។ ប៉ុន្តែភាពងងឹតតែងតែស្ថិតនៅក្នុងពួកគេ។

7. ព្រះបើកសម្តែងក្តីសង្ឃឹមរស់ (ក្នុងករណីដើម្បីប្រែចិត្ត) ដើម្បីប្រែចិត្តមនុស្ស និងនៅពេលជាមួយគ្នានោះ ហើយទ្រង់ក៏បង្ហាញអំពីគ្រោះកាចដ៏អាក្រក់ផងដែរ។ (១២, ១៣, ១៧)

8. ការអធិស្ឋានពិតគឺជាសញ្ញានៃមនុស្សរបស់ព្រះ។ (ខ១៨) លោក Charles Hodge បាននិយាយថា បំព្រលឹងដែលអធិស្ឋានមិនត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងឋាននរកទេ™។

9. ព្រះជ្រៀតជ្រែកបុរសឱ្យធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់យ៉ាងលំអិត។ ជាងនេះទៅទៀត សូម្បីតែឧបករណ៍នៃប្រាសាទដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការរៀបចំរបស់គាត់ដោយផែនការ

លម្អិតរបស់គាត់។ (ខ២២) ដើម្បីដាក់ទោសជនជាតិយូដាឱ្យជឿលើឧបករណ៍នៃទីសក្ការៈលើសពីព្រះ ទ្រង់បានតាំងចិត្តផ្ទេរពួកគេទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃនៃបាបីឡូន ដែលជាប្រជាជាតិដ៏ខ្លាំងក្លាក្នុងពិភពលោកក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ននេះ។ ប៉ុន្តែ លោកបានកំណត់ថ្ងៃឱ្យពួកគេត្រឡប់មកវិញ ហើយមានប្រសាសន៍ឱ្យស្វែងរកពួកគេ។ ព្រះមិនដែលបាត់បង់សិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ដោយមនុស្ស។ គឺ 48:11 ចែងថា “សម្រាប់តែខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើដើម្បីតែប្រយោជន៍ខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំធ្វើវា ចុះបើឈ្មោះរបស់ខ្ញុំត្រូវបង្ហាត់ដោយរបៀបណា? សិរីល្អរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនប្រគល់ឱ្យអ្នកដទៃឡើយ™។”

សេចក្តីអធិប្បាយ 32 តើការបំបែកនីមួយៗចេញ តែត្រូវទទួលនីមួយៗដែរ (យេរេមា ២៨:១២-១៤)

1. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅកណ្តាលនៃស្រុកយូដាត្រូវចុះចូល មិនអាចបំបែកចេញដោយបុរសនោះទេ។ បើបុរសទម្លាយពាក្យទំនាយនោះ ពិតជាឥតប្រយោជន៍។ ព្រោះទោះបីជាមនុស្សបំបែកវាចេញក៏ដោយ ក៏ព្រះគួរសម្រេចតាមខ្លឹមសារនៃទំនាយ ដោយប្រឆានុភាពដ៏ខ្លាំងក្លារបស់លោកដូចជាដែក។

2. ក្នុងករណីដែលប្រជាជាតិទាននៅពេលនោះបានបដិសេធចំពោះការពិតដែលគួរតែដាក់ជូនដោយស្តេចបាប៊ីឡូន (“នីមួយៗ = មូតធីត 𐤎𐤓 = Motodyech) ពួកគេនឹងត្រូវរស់នៅជាទាសករដ៏គួរឱ្យរន្ធត់ដូចជា “នីមដែក” (𐤎𐤓 𐤁𐤂 = Motod Bar gel) ។ នេះតែងតែជាការពិត។ ប្រសិនបើបុរសនោះបដិសេធការគ្រប់គ្រង និងការប្រៀនប្រដៅដែលគាត់គួរតែទទួលបានដោយធម្មជាតិ ហើយមិនទទួលយកវា ច្បាស់ណាស់គាត់គួរតែទទួលបានការគៀបសង្កត់ និងទុក្ខព្រួយដ៏អាក្រក់ថែមទៀត។

នៅពេលដែលយើងអាន Pilgrim Progress ដោយ John Bunyan ជាគ្រិស្តបរិស័ទ និងក្តីសង្ឃឹម ដើរជាមួយគ្នានៅលើផ្លូវដែលពោរពេញទៅដោយថ្ម និងបន្តា ពួកគេបានគេចពីពួកគេ ហើយដើរនៅផ្លូវផ្សេងទៀត ពួកគេបានជួបនឹងទឹកជំនន់ ហើយពួកគេត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយមនុស្សមាក់ងាយ ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួន។ ត្រូវបានគេចាប់ដាក់ក្នុងគុក ហើយត្រូវបានវាយប្រដៅដោយរំពាត់ ហើយរងទុក្ខវេទនា ហើយបន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបាន

ដោះលែងស្ទើរតែដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ ដូច្នោះ អ្នកដែលទទួលនិមនៃសេចក្តីទុក្ខដោយចិត្ត ផ្អែមគួរបានពរ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនធ្វើនឹងត្រូវជួបនឹងបញ្ហាច្រើនជាង។

1) ដោយសារបុរសស្អប់ការកាន់និមនៃច្បាប់ និមនៃការខុសច្បាប់បានកើតឡើង។ សន្តិភាព និងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់មនុស្ស សង្គម ជាតិ និងសាសនាចក្រ ត្រូវបានរក្សាដោយការគ្រប់គ្រងរបស់ច្បាប់។ ក្នុងនាមជាមនុស្ស សង្គម ជាតិ និងសាសនាចក្របដិសេធការគ្រប់គ្រងនៃច្បាប់ ពួកគេគួរតែទទួលរងគ្រោះ និងការឈឺចាប់ដោយអំពើអយុត្តិធម៌យ៉ាងខ្លាំង។

2) ថ្វីត្បិតតែបុរសកាន់និមនៃសតិសម្បជញ្ញៈជាជាងវិករាយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បដិសេធគាត់អាចទ្រាំនឹងនិមនៃសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមដ៏អាក្រក់ដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទុក្ខ។ ដូចដែលគាត់តែងតែដើរខុសគាត់ត្រូវបានព្រមានដោយវា។ បើបុរសនោះមិនស្តាប់តាមការព្រមាននេះទេ គាត់នឹងទទួលនូវកំហឹងក្នុងកម្រិតទាប ទីបំផុតគាត់គួរទទួលការមិនសប្បាយចិត្ត និងការដាក់ទោស។ នៅពេលដែលគាត់ចាប់ផ្តើមត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយកំហឹងកម្រិតទាបរបស់គាត់ ភាពថោកទាបគឺលឿនណាស់ ហើយការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់គឺពិបាកណាស់។ ដូចនេះ វាប្រៀបដូចជាស្ថានភាពមួយដែលអ្នកធ្វើដំណើរបានរអិលចេញពីកំពូលភ្នំ Aps ដែលគ្របដណ្តប់ដោយព្រិល ហើយបន្ទាប់មកក៏ធ្លាក់ចុះ។ ដូច្នោះ នៅក្រោមដំបូងដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាប បន្ទាប់ពីអំពើបាបនោះគ្រប់គ្រងមនុស្ស™។ យើងអាចនិយាយបាន។

3) កាលដែលបុរសបដិសេធនិមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅទីបំផុត គាត់ត្រូវទទួលនិមដ៏គួរឱ្យព្រឺព្រួច។ និមរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺងាយស្រួល និងស្រាល (Mt 11:30) និមនៃអំពើទុច្ចរិតដើម្បីរស់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺធ្ងន់ដូចនិមដែក។ អ្នកដែលមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ មិនបាន

ទទួលនឹមនៃទុក្ខវេទនាដោយផ្អែមល្អែមទេ តែបែរជាបះបោរទៅវិញ ការបះបោរបែបនេះគឺ
ល្ងង់ដូចជាវាយកែងជើង។ នៅពេលដែលសត្វស្លាបមួយបានវាយប្រហារលើករណីជាមួយ
នឹងក្បាលរបស់វាវាគួរតែមានគ្រោះថ្នាក់។ ធ្វើតាមទុក្ខលំបាក ដើម្បីចេញពីការផ្តល់ជំនួយ
ដែលព្រះគ្រីស្ទអនុញ្ញាតដោយផ្អែមល្អែម ពេលនោះ ភាពរឹងប៉ឹងរបស់វា (ការឧបត្ថម្ភ) គួរ
តែទន់។

ជំពូកទី 28 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ហោរាក្លែងក្លាយកែប្រែនូវអ្វីដែលព្យាករណ៍ពិតនិយាយ ហើយធ្វើអោយប្រជាជនជឿលើ ពាក្យរបស់គាត់។ (១-៤) ថ្វីត្បិតតែពួកគេពាក់អាវចៀម ប៉ុន្តែនៅខាងក្នុងគាត់គឺជាផ្តេចចក ដើម្បីលួច។ (Mt 7:15) យោងទៅ 13:11 ។

2. ព្យាករណ៍ពិតមិនប្រៀបធៀបសត្រូវរបស់គាត់ថាអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែការពារពួកគេដូចជា ភាពស្ងួតបូត។ (ខ៦)

3. ព្យាករណ៍ពិតមិនមែនជាអ្នកគិតផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីផ្តាច់ចេញពីការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រ (ការពិត ទៅជាកម្មសិទ្ធិនៃប្រព័ន្ធកិច្ចសន្យារបស់ព្រះ) ហើយក៏មិនមែនជាអ្នកគិតសេរីផងដែរ។ គាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលពឹងផ្អែកលើប្រព័ន្ធនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈអ្នកដឹកនាំពិត ប្រាកដនៅសម័យបុរាណ។ (ខ ៨)

4. ការសម្រេចនៃទំនាយជាមួយនឹងទំនាយដែលបានសម្រេចអាចត្រូវបានគេហៅថាស សរស្តម្ភពីរនៃសាសនាគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលនិយាយថាទំនាយបានសម្រេចគឺជាព្យាករណ៍ពិត ដែលព្រះបានចាត់។ ព្យាករណ៍ក្លែងក្លាយ មិនមែនឈរដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីពិត និងការពិតទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលត្រូវយកឈ្នះដោយអំពើទុច្ចរិត។ (១០, ១១)

5. ប្រសិនបើបុរសនោះជៀសផុតពីទុក្ខលំបាកដែលខ្លួនមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីទទួល។ (១៣, ១៤) អាំ ៥:១៩ ចែងថា វាដូចជាបុរសម្នាក់រត់ចេញពីសត្វតោ ហើយខ្លាឃ្មុំបានមក ជួបគាត់ ឬចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយលើកដែរបស់គាត់ទៅនឹងជញ្ជាំង ហើយពស់ចឹកគាត់។

“។

6. ហោរាក្លែងក្លាយប្រកាសរឿងផ្ទុយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (១០, ១១) គាត់ខ្ចាស់រៀនដោយសារវាមិនបានសម្រេច ហើយគាត់ផ្ទាល់ក៏ត្រូវវិនាសដែរ។ (១៦, ១៧) អ្នកដែលប្រឆាំងនឹងព្រះដោយពាក្យកុហករហូតដល់ទីបញ្ចប់ គួរតែទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌យ៉ាងប្រាកដ។ (ខ ១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ 33 សេចក្តីសង្ឃឹម (យេរេមា ២៩:៤-១០)

ពាក្យដែលព្រះបានប្រទានសេចក្តីសង្ឃឹមដល់វត្តរបស់ជនជាតិយូដាដែលជាប់គុកដោយបាប៊ីឡូនបានរៀបចំនៅក្នុងពាក្យនេះយ៉ាងល្អ។ (5-10)

1. ព្រះមានបន្ទូលថានៅបាប៊ីឡូន ពួកគេគួរតែលះបង់ខ្លួនដើម្បីសុវត្ថិភាពនៃជីវិត និងជីវិតសាធារណៈ។ (5-7)

បន្ទាប់មក ហោរាក្លែងក្លាយហោណាណាបាននិយាយថា ជនជាតិយូដាដែលជាប់គុកនៅក្រុងបាប៊ីឡូនត្រូវបានដោះលែងមុននឹងបំពេញរយៈពេល២ឆ្នាំ ហើយនឹងត្រឡប់ទៅវិញ។ (២៨:១-៣) អ្នកទោសត្រូវស្តាប់ពាក្យរបស់ហោណាណាថា បំផ្លិតគេត្រឡប់ទៅស្រុកវិញ គេប្រហែលជាគិតថាមិនត្រូវការរស់នៅទីនេះទេ™។ ប៉ុន្តែ យេរេមាបានដាស់តឿនអំពីសុវត្ថិភាពនៃជីវិតដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ ងាយដែលបុរសនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីទុក្ខ នោះក៏ក្លាយជាមនុស្សបរាជ័យ។ ឬគាត់រំពឹងថានឹងមានឱកាសល្អ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានធ្វើ ឬ គាត់ប្រហែលជាផ្តោតលើការងារមិនសុចរិតយ៉ាងងាយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានមានបន្ទូលថា ជនជាតិយូដាដែលជាប់គុកនៅបាប៊ីឡូន ហើយត្រូវគេទម្លាក់ចុះក្នុងភាពលំបាកគួរព្យាយាមរស់នៅក្នុងស្ថានភាពធម្មតា។ នោះគឺ “សង់ផ្ទះ ហើយរស់នៅ។ ដាំស្ពាន់ច្បារ និងបរិភោគផលរបស់វា។ ៦ យកប្រពន្ធកូនប្រុសស្រី។ ចូរយកប្រពន្ធឱ្យកូនប្រុសរបស់អ្នក ហើយឱ្យកូនស្រីរបស់អ្នកជាប្តីប្រពន្ធ ដើម្បីបង្កើតបានកូនប្រុសស្រី។ គុណនៅទីនោះ ហើយកុំ

ថយចុះ។ 7 ប៉ុន្តែ ចូរស្វែងរកសុខុមាលភាពនៃទីក្រុងដែលយើងបានចាត់អ្នកទៅជានិរទេស ហើយអធិស្ឋានចំពោះព្រះអម្ចាស់ជំនួសអ្នកវិញ ដ្បិតអ្នកនឹងបានសុខសប្បាយក្នុង

ទីក្រុងនេះ™។ ការដាស់តឿនរបស់ព្រះដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងពាក្យនេះហាក់ដូចជាមិន មានអ្វីក្រៅពីការរស់នៅដោយល្អនៅក្នុងពិភពលោកនេះ។ ប៉ុន្តែតាមពិតការដាស់តឿននេះ គឺមានប្រយោជន៍ក្នុងការជឿលើព្រះអម្ចាស់។

1) ព្រោះគាត់ថាគួរយកចិត្តទៅរស់នៅទីនោះឱ្យបានយូរ ព្រោះមិនអាចត្រឡប់មកវិញបាន ឈឿន។ មានន័យថាពួកគេគួរតែគោរពតាមការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ។

2) ដោយសារព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា គេគួរតែធ្វើស្រែចំការ និងបង្កើតគ្រួសារ ទើបជីវិត បែបនេះមានប្រយោជន៍សម្រាប់ជំនឿ។ ជំនឿមិនដែលសង់នៅលើផ្ទះនៅលើអាកាសទេ។ ប៉ុន្តែយកជីវិតពិតដូចជាស្លូតកុមារ។ អេណុកដែលបានដើរជាមួយព្រះអស់រយៈពេល 300 ឆ្នាំបានយកគ្រួសាររបស់គាត់ហើយបង្កើតកូនរបស់គាត់។ (លោកុប្បត្តិ ៥:២១, ២២) ប្រាកដហើយ ទោះជាទេពកោសល្យនីមួយៗខុសគ្នាដូចប៉ុលក៏ដោយ បុរសម្នាក់បម្រើព្រះ យេហូវ៉ាដោយមិនមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ (ម៉ាថាយ ១៩:១២, ១កូរិនថូស ៧:៧)

3) ពួកគេគួរតែហ្វឹកហាត់ដើម្បីរស់នៅឱ្យបានត្រឹមត្រូវបំផុតក្នុងបរិយាកាសជាក់ស្តែង ដោយត្រឹមត្រូវ។ បុរសគួរតែដឹងថាបរិយាកាសពិតរបស់គាត់គ្រាន់តែជានវត្ថុមានរបស់ព្រះ ប៉ុណ្ណោះ។ យើងដឹងពីប្រវត្តិនៃប្រទេសដាណឺម៉ាកយ៉ាងច្បាស់។ កុលសម្ព័ន្ធជាតិគឺជា មនុស្សអសីលធម៌ណាស់នៅសម័យដើមជាងជាតិសាសន៍ដទៃទាំងអស់។ អស់ជាច្រើន រយឆ្នាំ តាំងពីគ.ស ៨០០ ឆ្នាំមក ប្រជាជាតិបានបន្តរស់រានមានជីវិតពីចោរសមុទ្រ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីពួកគេបានទទួលដំណឹងល្អនៃសាសនាគ្រីស្ទ ពួកគេបានបោះចោលជីវិតចោរស មុទ្រ ហើយបានអភិវឌ្ឍជាប្រជាជាតិកសិកម្ម ហើយបន្ទាប់មកក្លាយជាប្រជាជាតិដាំដុះ

ដូចបច្ចុប្បន្ន។ សម័យមួយ ជាតិបាត់បង់ទឹកដី ដោយការណ្តានពានរបស់បរទេស តែជា
មនុស្សមានតម្លៃ

Dalgas (1824-1895) បានមក ហើយបានធ្វើបាវចនាថា "តោះស្វែងរកបញ្ជីដីនៅខាង
ក្រៅ!" ហើយបន្ទាប់មកគាត់ធ្វើស្រែចម្ការលើដីជាតិ ហើយបង្កើតផលបានច្រើន។
ប្រជាជាតិរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ មិនខកចិត្តក្នុងបរិយាកាសដែលផ្តល់ឱ្យ ហើយមានក្តី
សង្ឃឹម និងតស៊ូក្នុងការប្រឹងប្រែង។

4) ព្រះបានមានបន្ទូលថា ជនជាតិយូដាត្រូវបាបីទ្វារចាប់ខ្លួនគួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីរក្សាសន្តិ
ភាពរបស់ខ្លួន។ នៅថ្ងៃអនាគត ដោយសារការដោះលែងនោះ អាស្រ័យទៅលើព្រះចេស្តា
របស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេគួរតែជឿលើតែព្រះអម្ចាស់ ហើយព្យាយាមលះបង់ខ្លួន ដើម្បី
រក្សាសន្តិភាពសាធារណៈ (សុវត្ថិភាព និងសណ្តាប់ធ្នាប់សាធារណៈ) ពោលគឺ ប៉ុន្តែត្រូវ
ស្វែងរកសុខុមាលភាព។ ទីក្រុងដែលយើងបានចាត់អ្នកទៅជានិរទេស ហើយអធិស្ឋានដល់
ព្រះយេស៊ូវដ៏ជំនួសឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានជួបសុខុមាលភាពក្រុងនោះ™។ បន្ទាប់មក ជនជាតិ
យូដាដែលបាបីទ្វារជាប់ឃុំឃាំងនៅតែរក្សាចិត្តមិនសហការអំពើល្អដោយងាយ។ ប៉ុន្តែព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺដើម្បីរក្សាភាពសុចរិតសម្រាប់ពរជ័យដល់សង្គមទោះបីជា
អ្នកជឿទៅកន្លែងណាក៏ដោយ។ ព្រោះផ្លូវដែលមនុស្សដើរនោះ គប្បីប្រកាន់នូវសេចក្តី
សុចរិតជានិច្ច ហើយមានតែផ្លូវដ៏ចម្រើន ។ ទោះជាយូរស័យប្រាសបានគេលក់ទៅឱ្យជាតិ
សាសន៍ផ្សេងក៏ដោយ ក៏លោកបានផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ប្រទេសដែរ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១
-៤១:៥៧) អ្វីដែលបុរសព្យាយាមលះបង់ខ្លួនដើម្បីប្រយោជន៍សាធារណៈ ជារបស់សុចរិត

ដែលព្រះចង់បាន។ បុគ្គលប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ក្នុងពេល
តែមួយនេះ ប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន ៣ ។ (សុភាសិត ១១:៤)

ធ្វើប្រយោជន៍សាធារណៈ គឺធ្វើឱ្យល្អក្នុងសហគមន៍ ជាពិសេស។ លើសពីសេចក្តីសុចរិត
ធ្វើឱ្យព្រះពេញចិត្ត។ យើងតែងតែគួរប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដើម្បីជ្រើសរើសភាព
សុចរិត។

យើងមានពេលវេលាលំបាកក្នុងការដោះស្រាយខ្លះ ព្រោះយើងមិនអាចដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះ
បានទេ។ ពេលយើងឈរលើផ្លូវពីរ យើងគួរតាំងផ្លូវរបស់ព្រះអម្ចាស់ក្នុងចំណោមផ្លូវពីរ។
មាគីមួយ ផ្លូវស្រួល ផ្លូវសន្តិវិធី ហើយម្យ៉ាងទៀត ផ្លូវដែលខ្លួនបានចម្រើន តែមធ្យោបាយ
មួយទៀត មិនដូច្នោះទេ គឺផ្លូវឯកោ។ បន្ទាប់មក អ្នកជឿគ្រីស្តបរិស័ទគួរតែជ្រើសរើស
មួយទៀតនៅក្នុងពួកគេ។ ព្រះតែងតែឈរនៅខាងសុចរិត។ ទំនុកតម្កើង 11:7 មាន
ប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ទ្រង់សុចរិត! គាត់ស្រឡាញ់ការប្រព្រឹត្តសុចរិត; មនុស្ស
ទៀងត្រង់នឹងមើលមុខគេ™។ ទំនុកតម្កើង 14:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ លើទីនោះ ពួកគេ
ភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង។

ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយជំនាន់នៃមនុស្សសុចរិត។ មានរឿងជាច្រើននៅលើផែនដី
នេះ ដែលមនុស្សសុចរិតមិនបានផលដ៏គួរឱ្យរីករាយជាបណ្តោះអាសន្ន។ ដូច្នោះ ទំនុក
តម្កើង 97:11 មានបន្ទូលថា “ពន្លឺត្រូវបានគេសាបព្រោះសម្រាប់មនុស្សសុចរិត” ហើយ
មានសេចក្តីអំណរចំពោះមនុស្សទៀងត្រង់។ ត្រង់នេះពាក្យថា "ដាំ"។ ដូច្នោះ ទោះបី
មនុស្សសុចរិតងងឹតបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ក៏គេគួរតែជួបថ្ងៃដែលមានផលដែរ។ ដូច្នោះ
កាឡាទី 6:9-10 ចែងថា លើកិច្ចយើងនឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិត

ដល់ពេលកំណត់ យើងនឹងច្រូតកាត់ បើយើងមិនបោះបង់។ ១០ ដូច្នោះ កាលដែលយើង មានឱកាស ចូរយើងធ្វើល្អចំពោះអ្នករាល់គ្នា ហើយជាពិសេសចំពោះអ្នកដែលមានគ្រួសារ នៃសេចក្តីជំនឿ។ “។ ផ្លូវដែលមនុស្សសុចរិតដើរទៅរកជីវិត និងសន្តិភាព។ ទីបំផុតគាត់ គេចពីសេចក្តីស្លាប់។ សុភាសិត 11:19 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសេចក្តី សុចរិត អ្នកនោះនឹងមានជីវិត។

ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលដេញតាមអំពើអាក្រក់នឹងត្រូវស្លាប់™។ សុភាសិត 14:32 ចែងថា៖ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតត្រូវផ្តល់រំលំដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតរកទីជ្រកក្នុង សេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួនវិញ™។ ទំនុកតម្កើង 17:15 មានប្រសាសន៍ថា “សម្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹង មើលមុខអ្នកដោយសុចរិត។ ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងពេញចិត្តនឹងរូបរាងរបស់អ្នក™។ ពេលយើងមានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ នោះយើងចូលទៅក្នុងនគរព្រះ។ មិន ត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យើងធ្វើឲ្យសង្គមក្នុងលោកមានសន្តិភាពដោយសុចរិត ឧត្តមសេនីយ Macarthur មកដល់អ៊ិនឈុន ហើយបំផ្លាញយោធាកុម្មុយនិស្ត ហើយសង្គ្រោះកូរ៉េខាង ត្បូង គឺមិនអាចទទួលបានតែដោយវិវភាពផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ វាបានក្លាយទៅជាដោយ ចិត្តឆេះឆ្ងល ដើម្បីចង់បានសេចក្តីសុចរិត។ ជាការពិតណាស់វាពិបាកក្នុងការនិយាយថា រឿងរបស់គាត់ត្រូវតែជាកិច្ចការខាងវិញ្ញាណ។ ប៉ុន្តែ កិច្ចការសុចរិតដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិ របស់ព្រះគុណទូទៅ (បើពិត) អ្វីៗទាំងអស់ជាអំណោយទានរបស់ព្រះ។

ប្រជាជាតិកូរ៉េខាងត្បូងដែលមានភាពសុចរិតទន់ខ្សោយមិនប្រតិបត្តិផលប្រយោជន៍សា ធារណៈទេ ប៉ុន្តែប្រតិបត្តិដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងប្រយោជន៍ឯកជន។ ជា ឧទាហរណ៍ ស្ទើរតែគ្មានបុគ្គលណាដែលធ្វើការលះបង់ដើម្បីបានមាតិកាជាតិយើងដូចគ្នា

នោះទេ។ ដោយសារតែគ្មានការងារធ្វើស្ទើរតែលះបង់ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាជាតិ ប្រជាជននេះក្លាយជាភាពក្រីក្រយ៉ាងខ្លាំង ទីបំផុតសកម្មភាពចោរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអាជីវកម្ម។ សុភាសិត 29:2 ចែងថា៖ បំណាច់ណាមនុស្សសុចរិតកើនឡើង នោះមនុស្សអរសប្បាយ ប៉ុន្តែកាលណាមនុស្សអាក្រក់គ្រប់គ្រង នោះមនុស្សក៏យំ។ សុភាសិត ១១:១១ បានមានប្រសាសន៍ថា “ដោយព្រះពរ

ទីក្រុងមួយត្រូវបានលើកតម្កើង ប៉ុន្តែដោយមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ វាត្រូវបានផ្តល់រំលំ។ សុភាសិត 14:34 បានមានប្រសាសន៍ថា “សេចក្តីសុចរិតលើកតម្កើងប្រជាជាតិមួយ ប៉ុន្តែអំពើបាបជាការគិះដៀលដល់មនុស្សទាំងឡាយ។ “។

2. លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃក្តីសង្ឃឹម។ (8-10)

ដូចដែលយើងឃើញខ ៨-១០ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ជនជាតិយូដាដែលជាប់គុកដោយបាបីទូនគឺពឹងផ្អែកតែលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងន័យនេះ ព្រះបានប្រាប់ពួកគេកុំឱ្យស្តាប់ ហើយជឿលើពិភពនៃព្យាករីក្លែងក្លាយ។ (៨, ៩) ហោរាក្លែងក្លាយបានលើកសរសើរជនជាតិយូដា ហើយបាននិយាយដោយគំនិតរបស់ពួកគេថា ក្នុងរយៈពេល 2 ឆ្នាំ ជនជាតិយូដាគួរតែត្រូវបានដោះលែងពីបាបីទូន។ (២៨:១-៣) វាជាពាក្យល្អណាស់ដែលត្រូវស្តាប់។ ប៉ុន្តែវាជាពាក្យមិនពិត។ ព្យាករីក្លែងក្លាយមិនបានទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ហើយបានទាយដោយគំនិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងព្រះនាមនៃព្រះ។ ប៉ុន្តែ ជនជាតិយូដាបានស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកដោយមិនអាចនិយាយបាន បន្ទាប់មកកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយត្រឹមត្រូវ មានតែសេចក្តីសង្ឃឹម។ ក្នុងន័យថាដើម្បីបង្រៀនវិធីសាស្ត្រមួយគម្ពីររបស់យើងបាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ ប៉ុន្តែជា

ម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា: រំលោភ ()))) ឯវ៉ិវ៉ិ at ។

(ណាហ្គេរ៉ាដ) ផ្នែកទីមួយនៃខទី 10 បាននិយាយថា “ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល ដូច្នោះ” (កុរ៉ា ២៤ ៦) ហើយនៅដើមផ្នែកទី 11 បាននិយាយថា “ព្រះអម្ចាស់មានព្រះ បន្ទូលថា ខគម្ពីរទី 1 4 រំលោភ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកវិញថា រំលោភ (នុះអ្នកអ៊ុនហ្សឺត) ពីរដង។

មូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង គឺសម្រាប់អំណាចនៃព្រះ បន្ទូល។ តើអំណាចរបស់គាត់ជាអ្វី? ដ្បិតគឺដើម្បីជំនួសព្រះដោយខ្លួនឯង។ សិទ្ធិអំណាច គឺខ្ពស់។ វានិយាយថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (យ៉ូហាន ១:១) តាមពិត ព្រះ បានប្រទានពាក្យរបស់លោកជាជាងបង្ហាញរបស់លោកឱ្យឃើញ។ ហេតុនេះហើយបានជា Grosheide បាននិយាយថា គោលគំនិតនៃបទគម្ពីរ Canon អមជាមួយនឹងគោលគំនិត របស់ព្រះ ដូចជាពាក្យរបស់ព្រះដែលមានស្រាប់ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរគឺខ្ពស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 34 វិធីដែលព្រះជួយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ (កូនចៅរបស់ទ្រង់) (យេរេមា ២៩: ១១)

ព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់ដល់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ឱ្យជួបនឹងគ្រោះកាចថា ឯដ្បិតខ្ញុំដឹងពី ផែនការដែលខ្ញុំមានសម្រាប់អ្នក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ផែនការសម្រាប់ សុខុមាលភាព មិនមែនសម្រាប់អំពើអាក្រក់ឡើយ គឺដើម្បីផ្តល់អនាគត និងសេចក្តីសង្ឃឹម ដល់អ្នក “។ ព្រះតែងគិតដល់កូនដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ជ្រាលជ្រៅជាងសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់មាតាបិតា។ គោលការណ៍នៃសកម្មភាពទាំងអស់របស់គាត់ត្រូវបាន បង្ហាញដោយការជម្រុញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ កាលដែលទ្រង់ប្រទានគ្រោះ កាចដល់ពួកគេ ទ្រង់មិនបំផ្លាញពួកគេក្នុងគ្រោះកាចឡើយ ដើម្បីឱ្យពួកគេបាននៅក្នុង សេចក្តីសុខ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមានសេចក្តីសង្ឃឹមទៅថ្ងៃអនាគត។ សេចក្តីស្រឡាញ់ពិត នាំមកនូវសន្តិភាព ប៉ុន្តែវិធីសាស្ត្របង្ហាញជានិច្ច មិនមែនជាសន្តិភាពទេ។ នៅពេលមួយវា លេចឡើងដោយការធ្វើឱ្យកូនរបស់គាត់ឈឺចាប់។

1. ពេលខ្លះអ្នកជឿបានទទួលការប្រៀនប្រដៅដ៏ឈឺចាប់ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេជាសះស្បើយ។ ព្រះធ្វើការដែលក្នុងការគិតអំពីព្រលឹងរបស់យើង ជាចម្បង ព្រលឹងរបស់យើងបានល្អជាង រូបកាយរបស់យើង។ ដូច្នោះ យ៉ូហ 5:17, 18 បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ មើលចុះ អ្នកដែល ព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ! ដូច្នោះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូជិ្ត។ សម្រាប់រូបស ប៉ុន្តែគាត់បានខ្យល់; គាត់បាក់បែក ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ។ “។ ព្រះ យេស៊ូក៏បានគិតអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងជាចម្បង។ មថ ១០:២៨ មានប្រសាសន៍

ថា វិញ្ញាណក្រិស្ត្រាតអស់អ្នកណាដែលសម្លាប់រូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងឡើយ។ ជា
ជាងខ្លាចព្រះអង្គដែលអាចបំផ្លាញទាំងព្រលឹង និងរូបកាយនៅក្នុងនរក។ “។

2. ព្រះធ្វើឱ្យកូនរបស់គាត់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដោយជំងឺ។

ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលព្រះស្រឡាញ់ មានមនុស្សជាច្រើនកើតជំងឺ។ ព្យាការីអេលីសាក់
បានកើតជំងឺ ហើយគាត់បានចាកចេញពីពិភពលោក។ (គ. ទោះជាគាត់ដេកមិនលក់ ក៏
គាត់ធ្វើកិច្ចបម្រើផ្សាយជាមួយនឹងព្រះ។

អេប៉ាប្រាស ទីតុសក់ស្មោះត្រង់នឹងព្រះ ហើយកើតជំងឺរហូតដល់ពេលគាត់ស្លាប់ (ភីលីព
២:២៧) ហើយធ្វើម៉្លេចក៏មានជំងឺជួនកាល។ (ធីម. ៥:២៣) អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដ៏អ
ស្ចារ្យ ដែលជាប្រេនឌ័រដើម្បីលះបង់ខ្លួនសម្រាប់កុលសម្ព័ន្ធក្រហម តែងតែជាអ្នកបម្រើ
ដើម្បីទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏បានកើតជំងឺស្លូត ទីបំផុតគាត់
ត្រូវបានទុកចោលក្នុងពិភពលោកនៅអាយុ ៣០ ឆ្នាំ។

3. ព្រះអនុញ្ញាតឱ្យមានទុក្ខវេទនាទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកន្លែងស្លាប់ ដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍
ខ្លះៗដល់ពួកគេ។ សិស្សរបស់ Calvin, Bezae ត្រូវបានជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនានៃការ
ស្លាប់ចំនួន 600 ដងនៅក្នុងបដិវត្តន៍បារាំង។ គាត់មិនបានទទួលទុក្ខវេទនាបែបនេះសម្រាប់
អំពើបាបដ៏ច្រើនរបស់គាត់ទេ។ គាត់បានក្លាយជាអ្នកបម្រើដ៏សប្បុរសម្នាក់សម្រាប់ទុក្ខ
វេទនាបែបនេះ។

4. ព្រះជួយកូនរបស់គាត់ដោយធ្វើឱ្យកូនរបស់គាត់បានជួបសេចក្តីស្លាប់។

គឺ 57:1, 2 បាននិយាយថា “មនុស្សសុចរិតត្រូវវិនាស ហើយគ្មានអ្នកណាដាក់ក្នុងចិត្តឡើយ។ បុរសដែលគោរពបូជាត្រូវបានយកទៅឆ្ងាយ ខណៈដែលគ្មានអ្នកណាយល់។ ដ្បិតមនុស្សសុចរិតត្រូវដកចេញពីគ្រោះមហន្តរាយ។ គាត់ចូលទៅក្នុងសន្តិភាព; ពួកគេសម្រាកនៅលើគ្រែដែលដើរដោយភាពទៀងត្រង់™។ នេះមានអត្ថន័យដូចខាងក្រោម។ នោះគឺដូចជំពូកខាងលើ និងខគម្ពីរដែលបានចែងថា ព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធ នៅពេលជាក់លាក់មួយ ត្រូវបានរងគ្រោះថ្នាក់ សម្រាប់ការរស់នៅក្នុងពិភពលោកដ៏យូរនោះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងនាំគាត់មក។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះមានរឿងដែលព្រះដឹកនាំកូនឲ្យស្លាប់ដើម្បីភាពសុចរិតដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់កាន់តែប្រសើរ។ ដូច្នោះ ជនគណនា 23:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើអ្នកណាអាចរាប់ធ្វូលីដីរបស់យ៉ាកុប ឬរាប់ចំណែកទីបួននៃអ៊ីស្រាអែល?

សូមឲ្យទូលបង្គំស្តាប់នូវសេចក្តីស្តាប់របស់មនុស្សទៀងត្រង់ ហើយសូមឲ្យទីបញ្ចប់របស់ទូលបង្គំបានដូចព្រះអង្គចុះ!™។

5. នៅពេលដែលគាត់ជួយកូនគាត់មានរបស់ដែលគាត់រង់ចាំយូរហើយជួយពួកគេ។ វាជាប្រាជ្ញារបស់គាត់។ ក្មេងៗដែលមិនទាន់ពេញវ័យ រើសផ្លែឈើពណ៌បៃតងដែលមិនទុំហើយបរិភោគវា។ ប៉ុន្តែមនុស្សពេញវ័យមិនទទួលបានប្រយោជន៍អ្វីនោះទេ។ គឺ 30:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំរើហេតុដូច្នោះហើយបានជាព្រះអម្ចាស់រង់ចាំដើម្បីមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះអ្នកហើយដូច្នោះគាត់លើកខ្លួនគាត់ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នក។

6. ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយុត្តិធម៌; អស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់មានពរ™។ យោងទៅ Is 25:9, 26:8, 33:2, 40:31, និង 49:33 ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 35 នៃការអធិស្ឋាន (យេរេមា ២៩:១២-១៤)

1. នៅពេលយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះ គាត់ឆ្លើយ។ (ខ១២)

ព្រះត្រូវបានហៅឱ្យអ្នកដែលឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋាន™។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ឈ្មោះរបស់គាត់គឺ ឯអ្នកឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋាន™។ ទំនុកតម្កើង 65:2 មានបន្ទូលថា ឯអ្នករាល់គ្នាដែលឮសេចក្តីអធិស្ឋាន នោះគ្រប់ទាំងសាច់នឹងមកឯអ្នក™។ គាត់ពេញចិត្តដូចបុរសដឹងពីអត្ថន័យនៃឈ្មោះ។ ហេព្រើរ 11:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯបើគ្មានជំនឿ នោះមិនអាចធ្វើឱ្យគាត់ពេញចិត្តបានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែលចូលទៅជិតព្រះត្រូវ

ជឿថាគាត់មាន ហើយថាគាត់ផ្តល់រង្វាន់ដល់អ្នកដែលស្វែងរកគាត់”។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់មានឈ្មោះមិនប្រែ។ (ម៉ាល ៣:៦) ហេព្រើរ ១៣:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ ឯព្រះយេស៊ូគ្រីស្តគឺដដែលកាលពីម្សិលមិញ និងថ្ងៃនេះ និងជារៀងរហូត™។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់បានស្តាប់នៅថ្ងៃចាស់។ ថ្ងៃនេះគាត់ក៏ស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកបរិសុទ្ធដែរ។ ពេលគាត់ស្តាប់ការអធិស្ឋាន គាត់មិនរើសអើងវត្ថុនៃការអធិស្ឋាន។ ទំនុកតម្កើង 65:2 ចែងថា៖ ឯអ្នករាល់គ្នាដែលឮសេចក្តីអធិស្ឋាន នោះគ្រប់ទាំងសាច់នឹងមកឯអ្នក™។ ត្រង់នេះ ពាក្យ ឯសាច់™ ចង្អុលទៅបុរសដែលមានទុក្ខវេទនាខ្លាំងបំផុត។ ការពិតដែលថាព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋានមិនបញ្ចេញសំឡេងខ្លះចេញពីខ្យល់គឺជាច្បាប់ទូទៅ។ ទោះជាគាត់ឆ្លើយដោយអព្វតហេតុ ប៉ុន្តែជាទូទៅ គាត់ឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានដោយចិត្តស្ងប់។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាម្នាក់នៅទីបរិស្ថានព្យាយាមឆ្លងទន្លេ ហើយបន្ទាប់មកគាត់

មិនបានឆ្លងកាត់វាសម្រាប់ទឹកជំនន់ភ្លាមៗទេ។ បន្ទាប់មក គាត់បានអធិស្ឋាន ហើយ បន្ទាប់ពីអធិស្ឋាន គាត់បានមើលទៅមាត់ទន្លេ ឃើញដើមឈើធំមួយត្រូវខ្យល់បក់មក ហើយធ្វើជាស្ពានមួយនៅចន្លោះភ្នំម្ខាងនេះ និងភ្នំម្ខាងទៀត។ បន្ទាប់មក អ្នកផ្សព្វផ្សាយ សាសនាបានឆ្លងទន្លេដោយសុវត្ថិភាព។

ពេលណាមួយ យើងគួរតែដឹងថា ចម្លើយរបស់គាត់គឺការអធិស្ឋានរបស់យើង។ ដោយ សារព្រះដឹងថាអ្វីដែលទ្រង់មិនបានឆ្លើយគឺជាប្រយោជន៍សម្រាប់យើង។ ប៉ុលទទួលរងទុក្ខ វេទនាដូចបន្តាពេញមួយជីវិត។ គាត់បានអធិស្ឋានបីដងដើម្បីដកបន្តាទៅព្រះ ប៉ុន្តែព្រះមិន បានស្តាប់តាមការអធិស្ឋាននោះទេ។ (II Corn 12:7-9)

តើការអធិស្ឋានអ្វីដែលត្រូវឆ្លើយ?

1) ការអធិស្ឋានដើម្បីបញ្ជាក់និងចង់បានជាក់ស្តែងគួរតែត្រូវបានឆ្លើយតប។ ការអធិស្ឋាន ដោយមិនបានបញ្ជាក់បំណងប្រាថ្នាអាចនិយាយបានថាវាជាសិប្បនិម្មិតហើយក្នុងពេលតែ មួយវាមិនមានភាពស្មោះត្រង់ទេ។ ការអធិស្ឋានបែបនេះគ្មានការធានា មិនដូចការងារ នោះទេ។ ការអធិស្ឋានដើម្បីថ្វាយនូវបំណងប្រាថ្នាគឺជាញត្តិដែលអ្នកអធិស្ឋានគិតជាដំបូង នូវអ្វីដែលគាត់ស្នើសុំច្រើនតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរ ហើយគាត់ទទួលបានការផ្តល់ យោបល់ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីស្វែងរកមួយនេះ ហើយគាត់បានឃើញវា។ មិនតែ ប៉ុណ្ណោះ ជាដំបូងនៃការអធិស្ឋាន មនុស្សម្នាក់យកអាកប្បកិរិយានៃការសន្យាជាមួយព្រះ ជាមួយគ្នា គាត់បញ្ជាក់ពីញត្តិរបស់គាត់យ៉ាងប្រាកដ។

នោះគឺថា “ដូចជាព្រះធ្វើការនេះ ខ្ញុំនឹងធ្វើតាមការសន្យារបស់អ្នកនៅទីនោះ។ ឺ ដោយ សារអ្នកដែលមិនព្រមសន្យាជាមួយព្រះ មិនស្មោះត្រង់ នោះគាត់មិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិ

នៃការអធិស្ឋានទេ។ សហរដ្ឋអាមេរិកជាគ្រូគង្វាលជាក់លាក់មួយ ដោយសារតែតំបន់នៃ រដ្ឋតិចសាស់មិនមានភ្លៀងធ្លាក់អស់រយៈពេលជាច្រើនខែគាត់បានអធិស្ឋាននៅចំពោះព្រះ គាត់បានធ្វើឱ្យមានភ្លៀងធ្លាក់។ គាត់បានសន្យាជាមួយព្រះថា ឯ ប្រសិនបើខ្ញុំបើកការប្រជុំ ដប់ដងនៅព្រះវិហារ និងក្នុងចំណោមការអធិប្បាយជាច្រើនរបស់គាត់ ប្រសិនបើសមាជិក សាសនាចក្រប្រែចិត្ត នោះគាត់នឹងប្រកាសថា យើងនឹងអធិស្ឋានសូមឱ្យព្រះប្រទានភ្លៀង មកយើង ។ ហើយបន្ទាប់ពីការប្រកាសនៅក្នុង

24 ម៉ោងនៅពេលដែលភ្លៀងមក យើងគួរតែដឹងពីចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយបន្ទាប់ពី 24 ម៉ោងប្រសិនបើវាមកដល់យើងមិនគួរដឹងពីចម្លើយនៃការអធិស្ឋានទេ។

“។ គ្រូគង្វាលបានបើកការប្រជុំដែលបានសន្យា ហើយបានអធិស្ឋានដោយស្ថានភាពដែល សមាជិកក្រុមជំនុំមានចិត្តប្រែចិត្ត ហើយបានអធិស្ឋានឱ្យភ្លៀងធ្លាក់ក្នុងដួងចិត្ត។ ព្រះបាន ស្តាប់ការអធិស្ឋាន ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់បានភ្លៀងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងរយៈពេល 24 ម៉ោង។ ការអធិស្ឋានដោយស្មោះមិនច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែមានលក្ខណៈនៃការបញ្ជាក់ និងភាពជាក់ ស្តែងក្នុងការចង់បាន។ នៅក្នុង លូកា 11:5 នៅក្នុងការអធិស្ឋានដែលព្រះយេស៊ូវបង្រៀន ផងដែរវាគឺជាការស្នើសុំព្យាបាទ។

ស្វែងរកនំប៉័ងចំនួន 3 ដុំ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាព្យាបាទដើម្បីសុំនំប៉័ងនោះទេ។

នៅក្នុងយើង ព្យាបាទដើម្បីឱ្យមានចរិតលក្ខណៈនៃការបញ្ជាក់និងភាពជាក់ស្តែងគឺជាការ អធិស្ឋានដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់មនុស្ស។ ព្យាបាទដែលយើងប្រែចិត្តនរណាម្នាក់ ហើយជួយសង្គ្រោះគាត់គឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគួរត្រូវបានធានាដោយយើង។ ពេល មានអគ្គិភ័យកើតឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស យើងគួររាយការណ៍ទៅស្ថានីយពន្លត់អគ្គិភ័យ។

ដូច្នោះ យើងគួរតែនិយាយថា បំណងផ្ទុះខ្ញុំប្រញាប់ទៅ ព្រោះផ្ទះត្រូវរលំTM។ បើយើងមិន
និយាយដូច្នោះទេ ពោលថា បំណងនឹងមកដល់ផ្ទះអញ មកTM នោះជាអំពើល្ងង់ខ្លៅ។ យើង
មិនគួរអធិដ្ឋានដោយបញ្ជាក់ពីបំណងប្រាថ្នា ហើយគួរអធិដ្ឋានដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ។

2) ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិប្ញឡើយនៅពេលយើងស្វែងរករបស់ដ៏អស្ចារ្យ។

យេរេមា 33:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណងហោមកខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងឆ្លើយប្រាប់អ្នក ហើយនឹង
ប្រាប់អ្នករាល់គ្នានូវរឿងដ៏ធំ និងលាក់កំបាំង ដែលអ្នកមិនបានដឹងTM។ ញត្តិដើម្បីស្វែងរក
ដំណឹងល្អ ហើយចូលទៅជិតព្រះ គឺមើលងាយព្រះដ៏អស្ចារ្យ។ ដូច្នោះ ទំនុកតម្កើង 81:10
ចែងថា៖ បំណងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ដែលបាននាំអ្នកឡើងពីស្រុកអេស៊ីប។ ចូរ
បើកមាត់ឱ្យទូលាយ ខ្ញុំនឹងបំពេញវាTM។ នេះជាអ្វីដែលវាបាននិយាយ ការនាំពួកគេចេញពី
ស្រុកអេស៊ីបបង្ហាញថាអំណាចរបស់ព្រះគឺអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា។ ដ្បិតព្រះជាអ្នកអស្ចារ្យណាស់
លោកបានប្រាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលឱ្យបើកមាត់ឱ្យទូលាយ។ “បើកមាត់ឱ្យទូលាយ”
មានន័យថា ស្វែងរកអ្វីដែលអស្ចារ្យ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលក្នុងន័យថា ឱ្យរបស់ដ៏អ
ស្ចារ្យ ដូចដែលយើងអធិដ្ឋានដោយស្មោះត្រង់ថា ប្រសិនបើអ្នកមានសេចក្តីជំនឿដូចជា
ពុកមាត់ គាត់អាចរើភ្នំបាន (Mt 17:20) ហើយអ្នកដែលជឿលើអ្វីៗក៏អាចទៅរួចដែរ។
(Mk 9:23) សូមយោងទៅ Mt 21:21, 22 Mk 11:22-24, Lk 17:5, 6។

យើងអាចឃើញនៅក្នុងបទគម្ពីរថា បុរសដែលស្វែងរករបស់ដ៏អស្ចារ្យបានទទួលចម្លើយ
គ្រប់គ្រាន់នៃការអធិដ្ឋាន។ យ៉ូស្វបានអធិដ្ឋានឱ្យនៅជាព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទក្នុងស
ង្រ្គាមជាមួយកុលសម្ព័ន្ធអាម្លីរី។ (យ៉ូស ១០:១២-១៤) កាលដែលអេលីសាបានសុំការ
បំផុសគំនិតទ្វេដងជាងអំណាចរបស់អេលីយ៉ា គាត់បានទទួលវាដោយផ្ទាល់។ អេលីយ៉ា

បានប្រហារជីវិតគាត់ចំនួន ៨ ដង (ស្តេចទី ១ ១៧:១-៦, ៨-១៦, ១៧-២៣, ១៨:៣៦-៣៨, ១៩:៥-៧) ប៉ុន្តែ អេលីសាបានប្រហារជីវិតពួកគេ ១៦ ដង។ (ស្តេចទី២ ២:១៤, ៣ . ២១-២២, ២៣-២៥, ៣:១៦-២០, ៤:១-៧, ៨-១៧, ១៨-៣៧, ៣៨-៤១, ៤២-៤៤, ៥:១-១៩, ២០-២៧, ៦:៥- ៧, ១៣-១៧, ១៨-២០, ៧:១-១៦ ១៣:២០-២១) យោងទៅតាមអាមេរិក Wheaton

ប្រធានសាកលវិទ្យាល័យ C. A. Blanchard គាត់បានរាយការណ៍ពីការពិតដែលថាវិស្វករផ្លូវដែកនៃរដ្ឋ Pennsylvania បានស្លាប់ ប៉ុន្តែគាត់បានរស់ឡើងវិញដោយការអធិស្ឋានរបស់ប្រពន្ធរបស់គាត់។ (ទទួលរបស់ពីព្រះ) នៅពេលដែលវិស្វករផ្លូវដែកបានស្លាប់ វេជ្ជបណ្ឌិតម្នាក់បានដោះស្រាយការស្លាប់របស់គាត់យ៉ាងច្បាស់។ បន្ទាប់មកប្រពន្ធរបស់វិស្វករផ្លូវដែកបានជឿថា គាត់បានស្លាប់ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវតែរស់ឡើងវិញ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានអធិស្ឋានរយៈពេល 13 ម៉ោងជាប់ៗគ្នា លទ្ធផលជាក់ស្តែងបន្ទាប់ពី 13 ម៉ោង អ្នកស្លាប់បានរស់ឡើងវិញ។ បន្ទាប់មក លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលនាងទទួលបានការធានាចំពោះចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់នាងពីមុន នៅពេលនាងអធិស្ឋានសម្រាប់ព្រលឹងស្វាមីនាងបានទទួលការពិតដើម្បីទទួលបានការសន្យារបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើស្វាមីដែលមិនប្រេចិត្ត ហើយជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានស្លាប់ទាំងស្រុង នោះព្រលឹងរបស់គាត់មិនត្រូវបានបំផ្លាញឡើយ ត្បិតវាមិនមែនជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ គាត់ត្រូវតែត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញយ៉ាងប្រាកដ។

បានសង្គ្រោះដោយការជឿ នាងបានទទួលការធានាបែបនេះ។ ហើយស្ត្រីប៉ូឡូញម្នាក់ក៏រកលុយបានច្រើនសម្រាប់ការសាងសង់ទីជម្រកដោយអព្ភតហេតុ។ (Finish Gold Story

by S. D. Gordon) បណ្ឌិត Golden បានទៅលេងប្រទេសប៉ូឡូញ ដើម្បីស៊ើបអង្កេត ភាពប្រាកដនៃអព្វកហេតុ។

2. ស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ (ខ១៣)

ការស្វែងរកព្រះគឺជារឿងសំខាន់ដូចជាជីវិត។ ការស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ាគឺការរស់នៅជា មេរៀននៃបទគម្ពីរ។ អាំ 5:4 មានប្រសាសន៍ថា “ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដល់វង្ស អ៊ីស្រាអែលថា ចូរស្វែងរកខ្ញុំ ហើយរស់ឡើង! ខទី ៦ មានប្រសាសន៍ថា ឯ ចូរយកប្រពន្ធ ហើយមានកូនប្រុសកូនស្រី ។ ចូរយកប្រពន្ធឱ្យកូនប្រុសរបស់អ្នក ហើយឱ្យកូនស្រីរបស់ អ្នកជាប្តីប្រពន្ធ ដើម្បីបង្កើតបានកូនប្រុសស្រី។ គុណនៅទីនោះ ហើយកុំបន្ថយ។ ដើម្បី ស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ាជាផ្លូវរស់ យើងគួរស្វែងរកទ្រង់

អស់ពីចិត្ត។ ស្វែងរកគាត់ដោយអស់ពីចិត្ត មានន័យដូចខាងក្រោម។

1) វាមានន័យថាដើម្បីស្វែងរកដោយការអធិស្ឋានអស់ពីចិត្តដោយសេចក្តីជំនឿ; ចំពោះ ព្រះជាម្ចាស់ អ្វីដែលយើងជឿដោយអស់ពីចិត្ត គឺជឿយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ទោះបីជាបុរស នោះជឿលើព្រះតែក្នុងទិដ្ឋភាពមួយក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត (ជាពិសេសក្នុង កិច្ចការដ៏លំបាក) មានករណីជាច្រើនដែលមិនជឿលើព្រះ ប៉ុន្តែជឿលើគាត់។ វាមិនគួរឱ្យ ទុកចិត្តចំពោះព្រះទេ។ វាជាកំនិតល្ងង់ខ្លៅដែលដឹងថា កាលណាយើងជឿលើព្រះខ្លាំងពេក វាមានគ្រោះថ្នាក់។ ជាពិសេស ក្នុងការសម្រេចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ យើងមើលនៅផ្នែក មួយ វាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះចេតនានៃព្រះ នៅផ្នែកផ្សេងទៀត យើងដឹងថាវានឹង សម្រេចបានដោយអំណាចរបស់យើង។ វាជាជម្លោះដែលនៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ យើងផ្នែកខ្លះចេញមកពីបញ្ហានៃអំណាចមនុស្ស។ យើងគួរចងចាំថា សេចក្តីសង្គ្រោះ

របស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមានតែអំណាចនៃព្រះ។ ប្រសិនបើផ្នែកខ្លះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចរបស់មនុស្ស តើសេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនជារបស់មានតម្លៃទេឬ? បើអ្នកណាសង់ផ្ទះដោយថ្មម៉ាប ហើយប្រើផ្នែកនោះជាឈើរលួយ ផ្ទះនោះត្រូវកម្ទេចចោល។ ដូច្នោះ ការស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីដួងចិត្ត គឺជារឿងដែលយើងដឹងថា ភាពចាំបាច់ទាំងអស់ដែលទាក់ទងនឹងការសង្គ្រោះរបស់យើង គឺត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះ ហើយថ្វាយរបស់ទាំងអស់របស់ខ្ញុំទៅទ្រង់ ហើយប្រគល់វាទៅទ្រង់។ ជាងនេះទៅទៀត យើងគួរតែដឹងថា ជីវិតនៃការអធិស្ឋានក៏មិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចរបស់យើងដែរ ប៉ុន្តែដោយអំណាចនៃព្រះ។ វាជារឿងល្ងង់ដែលយើងគិតថា ទោះបីជាពរផ្សេងទៀតចេញពីព្រះ ប៉ុន្តែពរផ្សេងទៀតកើតចេញពីការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្ស។

2) ស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីចិត្ត មានន័យថា ស្វែងរកដោយចិត្តបរិសុទ្ធ មិនព្រមទទួលបាន។

ទំនុកតម្កើង 66:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប្រសិនបើខ្ញុំស្រឡាញ់អំពើទុច្ចរិតនៅក្នុងចិត្តនោះព្រះអម្ចាស់នឹងមិនស្តាប់ឡើយ™។ ពេលយើងចូលទៅជិតព្រះ អ្វីដែលវារាំងយើងគឺមានតែអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាការគិតអំពីអំពើបាបកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង មិនអាចហាមឃាត់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិចារណាគំនិតនៅក្នុងចិត្តរបស់យើងគឺត្រូវចាប់ដោយអំពើបាប។ ចិត្តយើងគួរស្វែងរកតែព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត ប៉ុន្តែយើងគួរស្វែងរកអ្នកដទៃដោយចិត្តតិច។ កាលណាយើងធ្វើដូច្នោះ ចិត្តបរិសុទ្ធគួររក្សា។

អ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធ ឃើញព្រះ។ (Mt 5:8) អ្នកជឿគួរយកភាពបរិសុទ្ធផ្ទៃជាជីវិត របស់គាត់។

3) ការស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីចិត្ត មានន័យថា អាកប្បកិរិយាដើម្បីជឿថា នៅពេលគាត់ ចូលទៅជិតព្រះជាម្ចាស់ គាត់មិនអាចបោះចោលបានទេ។

នៅសម័យបុរាណនៅ Athena នៅពេលដែលសភាត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ បក្សីមួយបានចូល ទៅក្នុងសុដន់របស់មនុស្សសមាជិកដោយដេញតាមបក្សីព្រៃ។ បន្ទាប់មកសមាជិកសភាបាន សម្លាប់បក្សី។ សមាជបានផ្តោលទោសសកម្មភាពដ៏ឃោរឃៅរបស់គាត់ ហើយបានកាត់ ទោសគាត់ជាដើម។ បើបុរសគិតថាត្រឹមត្រូវក្នុងការផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់សត្វស្លាប តើ ព្រះនឹងបោះមនុស្សនោះទៅរកទ្រង់ដើម្បីសង្គ្រោះយ៉ាងណា! ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ ឯអ្នកណាដែលមករកខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនដេញចេញឡើយ™។ (យ៉ូហាន ៦:៣៧ ខ) គឺ ៩:១៥ បានចែងថា ឯអ្នកចាស់ទុំ និងអ្នកដែលមានកិត្តិយសគឺជាក្បាល ហើយហោរាដែលបង្រៀន ការកុហកគឺជាកន្ទុយ™។ ទំនុកតម្កើង 27:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯដ្បិតឪពុកម្តាយខ្ញុំ បានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងយកខ្ញុំចូលឬ?™។

4) ការស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីចិត្ត មានន័យថាស្វែងរកដោយឥតលក្ខខណ្ឌ។ វាដូចជាជំនឿរបស់សាម្រាក មសាច និងអបេខនេកោ។ ពួកគេបានឆ្លើយទៅស្តេចនេប៊ូ ក្មេសាដែលជាអ្នកកាន់អំណាចថា ទោះជាព្រះជួយយើងឬមិនចេញពីគុកភ្លើងក្តី ក៏យើង បម្រើព្រះ។ ដាន 3:17, 18 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯប្រសិនបើដូច្នោះ ព្រះនៃយើងខ្ញុំដែល យើងបម្រើអាចនឹងរំដោះយើងចេញពីភ្លើងដែលកំពុងឆេះ ហើយទ្រង់នឹងរំដោះយើងចេញ ពីកណ្តាប់ដៃរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែ បើមិនដូច្នោះទេ សូមទ្រង់ជ្រាបថា យើងខ្ញុំនឹងមិនគោរព

ព្រះរបស់ទ្រង់ ឬថ្វាយបង្គំរូបមាសដែលទ្រង់បានតាំងនោះទេ™។ សាដ្រាក ម៉ែសាក់ និង អបេឌនេកោ

មិនមែនបុរសបម្រើព្រះតាមលក្ខខណ្ឌឡើយ។ ពួកគេបាននិយាយថា ទោះជាពួកគេស្លាប់ ក្នុងភ្លើងឆេះក៏ដោយ ពួកគេបានអះអាងថាបម្រើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងប្រហែលជាត្រូវ ធ្លាក់ទៅក្នុងទុក្ខវេទនាដូចជាភ្លើងឆេះ (ទុក្ខលំបាកក្នុងក្រុមគ្រួសារ ទុក្ខវេទនានៃជាតិ) ប៉ុន្តែ ច្បាប់យើងក្លាយទៅជាអ្នកជឿតាមលក្ខខណ្ឌថា ពេលគាត់ដកទុក្ខវេទនាបែបនេះ យើងបម្រើ គាត់។

ដោយសារយើងមានជំនឿដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ថាតើទ្រង់សង្គ្រោះយើងពីទុក្ខវេទនាក៏ ដោយ ទ្រង់ប្រទានអំណាចសម្រាប់យើងដើម្បីស្វិតស្វិននឹងទុក្ខវេទនាបានយ៉ាងល្អ។

5) ស្វែងរកព្រះដោយអស់ពីចិត្ត មានន័យថាមិនឈប់ទាន់ពេល ហើយស្វែងរកបន្ត។ បទគម្ពីរបានប្រាប់អ្នកជឿថា អធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ™ (ថែស្សាទី 1 5:17) ទោះបីជាវា ដូច្នោះក៏ដោយ អ្នកជឿបានអធិស្ឋានដោយខ្ជិលច្រអូស។ នេះគឺជាអំពើបាបដ៏ធំមួយ។ ទោះបីជាវាបាននិយាយថាការអធិស្ឋានជានិច្ចដើម្បីបំបែកចេញវាគឺជាការបះបោរធ្ងន់ធ្ងរ។ សាំយូអែលបានគិតថា ការផ្អាកការអធិស្ឋានជាអំពើបាបដ៏ធំ។ (១ សាំ ១២:២៣) II Chro 16:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លិតព្រះនេត្រនៃព្រះយេហូវ៉ារត់ទៅមកពាសពេញផែន ដីទាំងមូល ដើម្បីឱ្យមានកម្លាំង។

គាំទ្រដល់អ្នកដែលមានចិត្តឥតសោហ្មងចំពោះគាត់។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើដោយល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 36 នៃការស្តាប់បង្គាប់ (យេរេមា ២៩:១៥-២០)

1. មានតែការពិតដែលត្រូវស្តាប់តាមតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះជាផ្លូវនៃជីវិត។ ព្រះយេស៊ូក៏បានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការស្តាប់បង្គាប់ ហើយទ្រង់បានក្លាយជាប្រភពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ្នកដែលត្រូវស្តាប់បង្គាប់។ (ហេ. ៥:៨, ៩) វាជាណាចក្ររបស់ព្រះជាកន្លែងគ្រប់គ្រងដោយសិទ្ធិអំណាចដាច់ខាត អ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវចូលរួមនៅទីនោះ មិនរៀនស្តាប់បង្គាប់គាត់មិនអាចចូលទៅក្នុងនោះទេ។ រ៉ូម 1:5 បាននិយាយថា គាត់បានធ្វើឱ្យអ្នកមិនជឿទាំងអស់ “បានជឿ ហើយស្តាប់បង្គាប់” ហើយ កូរិនថូសទី 2 10:5 បាននិយាយថា ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ប៉ូលធ្វើឱ្យបុរស “ចាប់បានគ្រប់គំនិតធ្វើឱ្យពួកគេស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ”។

ការស្តាប់បង្គាប់គឺពិបាក ខណៈដែលបុរសនោះព្យាយាមធ្វើសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ កាលដែលបុរសនោះគោរពតាមសេចក្តីជំនឿ គាត់មិនត្រូវធ្វើតាមការចង់បានជានិច្ចឡើយ។ ដូចដែលយើងដឹងហើយ ការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿគឺងាយស្រួល។ ព្រោះវាជាផ្លូវដែលបុរសគួររស់នៅ។ ខណៈត្រីកំពុងអណ្តែតឡើងលើមេឃ មេមាន់ប្រមូលកូនមាន់នៅក្រោមសុដន់របស់នាង។ បន្ទាប់មកក្មេងៗត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅក្នុងវាដោយគោរពតាម។ ក្នុងករណីដែលត្រីចុះមកវាយប្រហារមេមាន់ កូនមាន់ត្រូវបានការពារ។ ដូចជារឿងដែលត្រូវគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជារឿងដ៏រីករាយដែលបានរួចខ្លួនក្នុងទ្រង់។ តាមពិតការបង្គាប់របស់ព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទមិនមែនជារឿងដែលសង្កត់សង្កិនជីវិតយើងឡើយ។ បញ្ហារបស់គាត់មិនមែនជាការសង្កត់សង្កិននោះទេ ប៉ុន្តែជាបញ្ហារបស់ព្រះអង្គសង្គ្រោះ។ ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់នៃជីវិត។

អ្វីដែលគាត់បានបង្ហាត់ទៅបុរសស្លូតថា ឯ លាតដៃចេញទៅ™ គាត់មិនសង្កត់សង្កិនអ្នក
ជំងឺទេ តែវំដោះជីវិតគាត់។ ពីព្រោះមនុស្សស្លាប់ដោយកំហុសនិងអំពើបាបរបស់គាត់
គាត់ដើរតាមខ្យល់នៃពិភពលោក និងអារក្ស។ ប៉ុន្តែ បង្ហាត់ដែលមេស្សីបានមក ហើយបាន
ប្រទានមក គឺជាការដោះលែងបុរសនោះចេញពីទីនោះ។

ការស្តាប់បង្ហាត់យកទិដ្ឋភាពនៃចិត្ត នោះគឺសេចក្តីជំនឿជាខ្លឹមសាររបស់វា។ ប៉ុន្តែទិដ្ឋភាព
នៃការប្រព្រឹត្តក៏សំខាន់ដែរ វាគឺជារូបរាងនៃជំនឿ។ បើជំនឿមិនបានលេចចេញមក នោះ
ជាស្ថានភាពពិការ។

2. អ្នកដែលមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបំផ្លាញចោល។

អ្នកណាដែលដឹងថាការមិនស្តាប់បង្ហាត់គឺពិបាកជាងការស្តាប់បង្ហាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់
ភាពងងឹត ហើយត្រូវបានចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ។ សកម្មភាពត្រូវធ្វើឱ្យ
បុរសក្លាយជាមនុស្ស ប៉ុន្តែសកម្មភាពខុសទាំងអស់បំបែកសកម្មភាពឱ្យក្លាយជាមនុស្ស វា
ធ្វើឱ្យបុរសរងគ្រោះហើយលែងមានសណ្តាប់ធ្នាប់។ វាមិនមែនជាជីវិតធម្មជាតិទេ។
ដូច្នោះតាមពិតការធ្វើខុសគឺត្រូវជ្រើសរើសភាពមិនអនុគ្រោះ។

ស្តាប់តែមិនស្តាប់គួរយកចិត្តទុកដាក់។ ហេប ៣:៧-៨ មានប្រសាសន៍ថា ឯខ្ញុំបានឃើញ
ត្រសាលរបស់គូសានរងទុក្ខវេទនា។ រាំងនននៃស្រុកមេខានញ័រ។ តើព្រះពិរោធរបស់ព្រះ
អង្គទាស់នឹងទន្លេឬ? តើកំហឹងរបស់អ្នកប្រឆាំងនឹងទន្លេ ឬកំហឹងរបស់អ្នកប្រឆាំងនឹងស
មុទ្រ ពេលអ្នកជិះសេះលើរទេះនៃការសង្គ្រោះរបស់អ្នកឬ?™។

ជំពូកទី 29 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. កាលណាយើងរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យើងមិនគួរមានចិត្តរហ័សរហួនទេ ហើយយើងគួររង់ចាំដោយសន្តិភាព រហូតដល់ការសន្យារបស់ព្រះនឹងបានសម្រេច។ (៤-៦) ក្នុងន័យបែបនេះ ជំនឿគឺជាសកម្មភាពនៃការចង់បានយ៉ាងខ្លាំង។ គឺ ៤០:៣១ ចែងថា “ការរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ គឺរង់ចាំព្រះអម្ចាស់។”
2. ទោះបីជាអ្នកជឿពិតរស់នៅក្នុងសង្គមនៃអ្នកមិនជឿក៏ដោយ ពួកគេបានធ្វើឱ្យវារីកចម្រើន។ (ខ៧) កាលយ៉ូសែបបានរស់នៅជាអ្នកបម្រើក្នុងផ្ទះអេស៊ីប។ ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាគង់នៅជាមួយនឹងគាត់ ផ្ទះអេស៊ីបបានទទួលពរ។ (លោកុប្បត្តិ ៣០:១-៦)
3. វិធីសាស្ត្រដែលព្រះធ្វើឱ្យយើងជឿលើទ្រង់បានល្អ គឺមិនត្រូវទទួលការណែនាំខុសទេ លើកលែងតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (៨, ៩)
4. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រៀនប្រដៅប្រជាសាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ទ្រង់កំណត់រយៈពេលនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់ (ខ១០) គោលបំណងដែលទ្រង់ប្រតិបត្តិតាមការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់គឺដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់ពួកគេ សន្តិភាព និងសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ។ (ខ ១១)
5. សម្រាប់រយៈពេលដែលអ្នកជឿបានទទួលការប្រៀនប្រដៅរបស់គាត់ គាត់គួរតែស្វែងរកព្រះ ហើយស្វែងរកគាត់ដោយទឹកចិត្ត។ នៅពេលដែលយើងស្វែងរកព្រះដោយងងឹត គាត់គួរតែត្រូវបានជួបដោយពួកយើង។ (១៣, ១៤)

6. កាលណាយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងមានវិបុលភាព នៅពេលដែលយើងមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលនោះ យើងនឹងទទួលវេទនា។ សូមយោងទៅលើសេចក្តីអធិប្បាយដែលប្រមាថនៅក្នុងការបកស្រាយនៅក្នុង ខទី ១៦-១៩។
7. អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរប្រុងប្រយ័ត្នដោយធម្មជាតិ ហើយគាត់គួរតែប្រកាសព្រះបន្ទូលដោយត្រឹមត្រូវ។ ប្រសិនបើគាត់មិនប្រតិបត្តិវាទេ គាត់អាចនឹងត្រូវស្លាប់ ឬ គាត់គួរតែទទួលទោសជាពិសេស ហើយបន្ទាប់មក គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកហោរា ក្លែងក្លាយ។ (២១-២២)

ជំពូកទី 30 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ហេតុដែលសរសេរទំនាយក្នុងសៀវភៅជាពាក្យធានាថា ទំនាយគួរសម្រេចជាក់ជាមិនខាន។ បើមិនដូច្នោះទេ តើអ្នកណាអាចនិយាយថា គេគួរសរសេរលើសៀវភៅដើម្បីទ្រទ្រង់ទំនាយរបស់ទ្រង់ជារៀងរហូត។ (ខ២)
2. ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេចងចាំពីគ្រោះកាចដ៏អាក្រក់នាពេលអនាគត ចាំបាច់ត្រូវធ្វើឱ្យបុរសនោះមានចិត្តរាបទាប និងធ្វើឱ្យគាត់ប្រែចិត្ត។ (5-7)
3. ការដោះលែងរូបកាយរបស់ពួកគេដែលព្រះប្រទានឱ្យនៅក្នុងពិភពលោកគឺជាគោលបំណងដែលពួកគេមើលទៅពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ចដើម្បីរីករាយនឹងការប្រោសលោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង។ (8-11)
4. គ្មានមនុស្សណាអាចយកឈ្នះគ្រោះកាចដែលវាយប្រហារដោយអំពើបាបសម្រាប់អំពើបាបច្រើនមិនប្រែចិត្តឡើយ។ តើនរណាអាចដកទណ្ឌកម្មដែលព្រះបានចាត់? (12-15)
5. ពួកបរិសុទ្ធដែលទទួលបានការមើលងាយនិងទុក្ខព្រួយទីបំផុតគួរតែត្រូវបានជួយដោយព្រះ។ (១៧-២០) យោងទៅមី ៧:៧-១០។
6. សកម្មភាពដែលបុរសចូលទៅជិតព្រះគឺជាពរដ៏ខ្ពស់បំផុត។ ប៉ុន្តែ នេះមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ (ខ២១)
7. ការដែលព្រះក្លាយជាព្រះរបស់យើង គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ (ខ២២) យើងអាចនិយាយថា ទស្សនៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបែបនោះគឺជាសេចក្តីពិតទាំងស្រុង។ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាពរជ័យសម្រាប់យើងទេ។ ទំនុកតម្កើង 16:2 ពោលថា៖ ឯ

ខ្ញុំប្រាប់ព្រះអម្ចាស់ថា ព្រះអង្គជាម្ចាស់របស់ទូលបង្គំ។ ខ្ញុំគ្មានអ្វីល្អក្រៅពីអ្នកទេ™។ សូម
មើល Is 12:2 ។

8. ការដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សមានបាប គឺមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញគ្រប់
ពេលដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីទ្រង់ស្វិតស្វាមនស្សរយៈពេលជា
យូរ វាមកលើពួកគេដូចជាខ្យល់ព្យុះ និងខ្យល់ក្លៀនក្លា (ខ២៣) វាកើតឡើងដូចជាចោរហួស
ពីការស្មានរបស់មនុស្សមានបាប។ (ថែស្សាទី១ ៥:២) កាលដែលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ
ត្រូវបានលាតត្រដាងម្តងហើយ ប្រសិទ្ធភាពជាក់ស្តែងក្នុងការដាក់ទោសពួកគេត្រូវបាន
លាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់។

សេចក្តីអធិប្បាយ 37 សួនទឹក (យេរេមា ៣១:១២)

នៅក្នុងពាក្យ ០ សួនដែលមានទឹកស្អាត™ យើងមានការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ ។ 1) ដូចជាទឹកនៅក្នុងសួនច្បារតែងតែហូរ, ព្រះគុណដែលយើងបានទទួលគួរតែត្រូវបានជាថ្មី។ ជីវិតមិនឈប់នៅកន្លែងចាស់ទេ។ ឈាមក្នុងខ្លួនរបស់យើងក៏បានធ្វើដំណើរដោយមិនឈប់ឈរដែរ។ 2) ដូចជាសួនច្បារដែលមានទឹកល្អត្រូវបានត្រាំក្នុងទឹក អ្នកជឿគួរតែទៅដល់កន្លែងនៃព្រះគុណដ៏ជ្រាលជ្រៅដែលអ្នកជឿត្រូវបានកាន់កាប់ដោយព្រះបន្ទូល និងព្រះវិញ្ញាណ ហើយមិនអាចមានសេរីភាពដោយគាត់ឡើយ។ 3) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចូលទៅក្នុងកន្លែងជ្រៅដូចជាទឹក។ ទឹកមានប្រតិបត្តិការដើម្បីត្រាំ។ ដូចជាវាចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដំណើរការដូច្នោះដែរ។ បទគម្ពីរប្រៀបធៀបពាក្យនេះទៅនឹងការបរិភោគអាហារ និងទឹកផឹក។ អាំ 8:11 ព្រះជាអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា “មើលចុះ ថ្ងៃនឹងមកដល់” ព្រះជាអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា “ពេលដែលអញនឹងចាត់ទ្រព្យមកលើដី មិនមែន

ទ្រព្យនៃនំប៉័ង ឬស្រែកទឹក ប៉ុន្តែដោយសារការព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់™។

មុននឹងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អចូលទៅក្នុងវេទិកាជាមុនសិន ខ្លួនឯងត្រូវត្រាំដោយព្រះបន្ទូលដូចទឹក។ គាត់គួរតែត្រាំដោយពាក្យដូចជាទឹក។ ហើយខ្ញុំត្រូវស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួរមានជ្រៅជ្រះក្នុងពួកគេ ដូចជាការបរិភោគអាហារ និងទឹកផឹក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 38 បើគ្មានការប្រែចិត្ត គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ (យេរេមា ៣១:១៨-២០)

ឥឡូវនេះ ព្រះបានពិនិត្យមើលការប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់របស់អេប្រាអ៊ីម (នោះគឺជាប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលពិត)។ តើការប្រែចិត្តជាអ្វី?

1. វាច្បាស់ណាស់ថាអេប្រាអ៊ីមខ្លួនឯងបានទូញសោកដោយខ្លួនឯង។

“ការសោកសៅ” គឺ mitnodet (מִתְנוֹדֵת) នៅក្នុងអត្ថបទហេប្រើរ ដែលមានន័យថា ទូញសោកចំពោះខ្លួនគាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ (Orelli) ទុក្ខសោកដែលបុរសយកគឺការដឹងថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបធំដើម្បីបះបោរអ្នកបង្កើត ហើយអំពើបាបដ៏ធំដែលផ្ទុយនឹងចៅក្រមដ៏បរិសុទ្ធ។ ដូចនឹងវត្ថុដែលដើមត្របែកស្លូតទាំងស្រុងផ្ទុយនឹងភ្លើង វាជាការទូញសោកដ៏ឈឺចាប់ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយគាត់បានដោះសារ និងលើកសរសើរ គាត់ត្រូវបំផ្លាញចោល។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានសង្គ្រោះអ្នកដែលយំសោកដោយការឈឺចាប់ដោយខ្លួនគាត់។ ដូច្នោះ កូរិនថូស ទី ២ ៧:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯ ចំពោះសេចក្តីសោកសង្រេងរបស់ព្រះបង្កើតឱ្យមានការប្រែចិត្ត ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសង្គ្រោះដោយគ្មានការសោកស្តាយ ចំណែកឯសេចក្តីសោកសៅខាងលោកិយនាំឱ្យមានសេចក្តីស្លាប់™។ ការដែលអ្នកដែលប្រែចិត្តសោកស្តាយដោយគាត់ដូច្នោះ មិនស្ថិតនៅក្នុងការថប់បារម្ភផ្លូវចិត្តតែមួយគត់។ ទ្រង់ចាត់ទុកខ្លួនឯងឱ្យប្រព្រឹត្តថោកទាបហើយមើលងាយខ្លួនឯង។ អាស្រ័យហេតុនេះ ព្រះអង្គបានកាត់បាបកម្មនៃលោកិយនេះ ហើយសម្រេចចិត្តថាខ្លួននឹងបាត់បង់ក្នុងលោក។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថាពួកគេត្រូវដោះស្រាយដើម្បីទទួលយកការចាញ់ប្រៀបដូច

ជាកាត់ដៃនិងជើងចោលដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប យកភ្នែកចេញដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ កូនដែលខ្លះខ្លាយបានប្រែចិត្ត ហើយសម្រេចចិត្តថា ឯ កូននឹងក្រោកឡើងទៅឯឪពុក ហើយខ្ញុំនឹងប្រាប់គាត់ថា ឯ ឱព្រះវរបិតាអើយ ទូលបង្គំបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងស្ថាន សួគ៌ និងចំពោះមុខព្រះអង្គ។ 19ខ្ញុំលែងសមនឹងហៅកូនរបស់អ្នកហើយ។ សូមចាត់ខ្ញុំជា អ្នកបម្រើម្នាក់របស់អ្នក™។ (លូកា ១៥:១៨, ១៩) គឺជាការសក្តិសមដែលរូបកាយ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាមនុស្សកខ្វក់ គាត់គួរមានអាកប្បកិរិយាដើម្បីទទួលការមើលងាយ ទុក្ខ វេទនា និងការរងទុក្ខចាប់ពីឥឡូវនេះ។ ចោរដែលនឹងត្រូវស្លាប់នៅលើឈើគ្នាង ដែលក្នុង ន័យទទួលការខាតបង់សម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង “ហើយយើង ពិតជាត្រឹមត្រូវណាស់ ត្បិតយើងកំពុងទទួលរងនូវនៃអំពើរបស់យើង។ ប៉ុន្តែបុរសនេះមិន បានធ្វើអ្វីខុសទេ™។ (លូកា ២៣:៤១)

2. នាងត្រូវបានទទួលវិន័យយ៉ាងផ្អែមល្អផង។

ខទី ១៨ ក ឯដូចជាកូនគោដែលមិនបានហ្វឹកហាត់™។ នៅពេលដែលបុរសនោះរងទុក្ខ ការពិតដែលថាគាត់គួរតែដឹងថាការរងទុក្ខគឺជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយ ជាការបន្ទាបខ្លួន និងអាកប្បកិរិយានៃការប្រែចិត្ត។ យ៉ូបដែលមិនមានកិច្ចការដែលគាត់ មិនអាចទទួលយកនូវអ្វីដែលច្បាស់ថាគាត់គួរទទួលបានទុក្ខលំបាកដ៏អាក្រក់ក៏បានបញ្ចប់ ការប្រកែកទាំងអស់ ហើយគាត់បានទទួលពរពីព្រះ។ យ៉ូប 42:5-6 មានប្រសាសន៍ថា “ខ្ញុំបានឮពីអ្នករាល់គ្នាដោយត្រចៀក ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ភ្នែកខ្ញុំឃើញអ្នក ដូច្នោះ ខ្ញុំមើលងាយ ខ្លួនឯង ហើយប្រែចិត្តដោយធ្វល់ដី និងផេះ™។ ពាក្យរបស់មិត្តបីនាក់របស់យ៉ូប អេលី បាស ប៊ីលដាត និងសូបាលបានអះអាងថាយ៉ូប។ ការរងទុក្ខគឺជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប

របស់គាត់ (យ៉ូហ 2:11) យ៉ូហមិនបានទទួលស្គាល់ពាក្យនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ពេលគាត់ស្តាប់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ ហើយនៅទីបំផុត គាត់បានប្រែចិត្ត។ (យ៉ូហ ៤២:៦)។

ការប្រែចិត្ត គឺជាអ្នកដែលទទួលវាដោយផ្អែមល្អៗ។ សុភាសិត 10:17 បានមាន ប្រសាសន៍ថា៖ បំណុលដែលស្តាប់តាមការប្រៀនប្រដៅ អ្នកនោះនៅលើផ្លូវទៅរកជីវិត តែអ្នកណាដែលបដិសេធនឹងការបន្ទោស នាំឱ្យអ្នកដទៃរង្វេង™។ សុភាសិត 13:18 ចែង ថា៖ បំណុលក្រីក្រនិងសេចក្តីអាម៉ាស់នឹងមកដល់អ្នកណាដែលមិនអើពើនឹងការប្រៀនប្រដៅ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមពាក្យប្រដៅនោះមានកិត្តិយស™។ សុភាសិត 29:1 បានមាន ប្រសាសន៍ថា៖ បំណុលដែលត្រូវបន្ទោសជាញឹកញាប់ តែរឹងក នោះនឹងត្រូវបាក់ភ្លាមៗ មិនអាចព្យាបាលបាន™។ យ៉ូហ 5:17, 18 បានមានប្រសាសន៍ថា បំណុល មើលចុះ អ្នកដែល ព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ; ដូច្នោះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិបូទ្វិ។ សម្រាប់របួស ប៉ុន្តែគាត់បានខ្យល់; គាត់បាក់ ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ™។ ការពិតមិន ព្រមទទួលយកវិន័យដោយផ្អែមល្អៗជាលក្ខណៈដែលត្រូវចូលទៅក្នុងហាដេស។ ពាក្យ នៃអត្ថន័យដែលយ៉ូណាសបានប្រែចិត្ត ហើយទទួលយកការប្រៀនប្រដៅ

ហើយនិយាយថា៖ បំប្លែងទៅក្រុងនីនីវ ជាទីក្រុងដ៏ធំនោះ ហើយស្រែកប្រឆាំង នឹងវា ដ្បិតអំពើអាក្រក់របស់គេបានមកដល់មុខយើងហើយ™។ (យ៉ូណាស ១:១២)

3. សម្លឹងមើលតែព្រះ។

ខទី ១៨ បានចែងថា អេប្រាអ៊ឹមប្រៀបដូចជាកូនគោដែលមិនត្រូវចាស់ទុំ។ កំភួនជើងមិន ចេះច្នៃនីម មិនស្តាប់តាមម្ចាស់របស់ខ្លួនបានល្អទេ។ ដូចនេះដែរ អ៊ីស្រាអែលដឹងថាអ្នកមិន ត្រូវកែប្រែយ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយអំណាចរបស់គាត់ ហើយសោកស្តាយ។ គាត់ដឹងថាការ

ប្រែចិត្តរបស់គាត់នឹងត្រូវសម្រេចដោយព្រះចេស្ដានៃព្រះ។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា
 ឯ ចូរនាំខ្ញុំមកវិញ ដើម្បីឱ្យខ្ញុំបានជាឡើងវិញ™ ។ (ក្រាម៉ុក ១៦៦:២៧)។ មានតែការពិត
 ដែលយើងជឿលើព្រះទេដែលធ្វើឱ្យយើងនាំមកនូវអ្វីដែលល្អទាំងអស់។ បុរសពិការភ្នែក
 ពីរនាក់បានមកសួរសុខទុក្ខលោកយេស៊ូ ហើយចង់ប្រោសពួកគាត់ឱ្យជា នោះលោកយេស៊ូ
 បានសួរពួកគាត់ថា៖ ឯប្រសិនបើអ្នកអាច! អ្វីៗទាំងអស់គឺអាចធ្វើទៅបានសម្រាប់អ្នក
 ដែលមានជំនឿ។ “។ បន្ទាប់មក

ពួកគេឆ្លើយថា “ខ្ញុំជឿ។ ជួយមិនជឿ! ឯ ព្រះយេស៊ូបានពាល់ភ្នែកពួកគេ ហើយមាន
 បន្ទូលថា៖ ឯអ្នកជាវិញ្ញាណគរ និងផ្តល់អើយ ខ្ញុំបង្គាប់អ្នកថា ចូរចេញពីគាត់ទៅ កុំចូលទៅ
 ក្នុងវាទៀតឡើយ™។ “។ បន្ទាប់មកភ្នែករបស់ពួកគេត្រូវបានបើកយ៉ាងច្បាស់។ (ម៉ាថា
 យ ៩:២៧-៣០)។ កិច្ចការនេះបង្រៀនថាមានតែសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលគួរនាំមកនូវ
 ពរជ័យពិតពីស្ថានសួគ៌មកកាន់យើង។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅសម្រាប់យើង ហើយ
 ពឹងផ្អែកលើយើង យើងក្លាយជាម៉ាស៊ីនរបស់អារក្ស ហើយទីបំផុតយើងគួរតែស្លាប់។
 ប៉ុន្តែ ដោយសារយើងមានជំនឿ យើងត្រូវបានដោះលែងចេញពីខ្លួនយើង ហើយគួរតែពឹង
 ផ្អែកលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ វាគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។

4. ប្រព្រឹត្តិអំពើបាបអតីតកាលដោយទុក្ខសោក មេរៀននោះហើយត្រឡប់ទៅវិញ នាង
 “ស្តាយក្រោយ” (និក្ខេប = nicety), “ខ្ញុំបានវាយឆ្ការរបស់ខ្ញុំ” (ក្រាម៉ុក ១៦៦:២៧ = ស្លៀត)
 ។ ពាក្យភាសាហេព្រើរដែលត្រូវបានបកប្រែជា ឯប្រាត™ គឺ ឯស្លា™ ដែលការវាយវា
 បង្ហាញពីការទូញយំ។ ដូចដែលពួកគេប្រែចិត្តយ៉ាងលម្អិត។ បុគ្គលមិនយល់អំពីអ្វីជាបាប

មិនយកបញ្ហាមកធ្វើបាបឡើយ។ សុភាសិត 14:9 ចែងថា៖ ឈនុស្សល្ងីល្ងីសើចចំអក
ចំពោះដង្ហាយដែលមានទោស តែមនុស្សចៀងត្រង់ចូលចិត្តទទួល™។

ប៉ុន្តែអ្នកនោះយល់ថាបាបកម្មនោះជាអ្វីដោយទទួលការប្រៀនប្រដៅដែលខ្លួនស្អប់យ៉ាងខ្លាំង។ សត្វព្រាបមិនត្រឹមតែស្អប់ប៉ុណ្ណោះទេ

ឥឡូវ ហើយគេភ្ញាក់ផ្អើលដោយឃើញតែស្លាបឥឡូវ។ (ពាក្យអ្នកប្រាជ្ញសារមន្ទីរ
Androvaldus) អ្នកដែលស្អប់ពាក្យនេះ អំពើបាបចេញពីគ្រូអធិប្បាយដោយមិនខ្វល់
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចសត្វតោក្នុងរូប។ ប៉ុន្តែតាមពិតទៅ អ្នកដែលទទួលការប្រៀនប្រដៅ
នេះ នឹងត្រូវខ្លាចជាខ្លាំង។ Calvin បាននិយាយថា "នៅពេលដែលយើងឆ្កុះបញ្ចាំងខ្លួន
យើងដោយការរងទុក្ខរបស់យើងយើងយល់ពីអំពើបាប" ។ (សេចក្តីអធិប្បាយពី Job,
Trans. ដោយ Leroy Nixon, ទំព័រ 277) សន្តិភាពគឺជាថ្នាំស្លឹកដើម្បីធ្វើឱ្យយើងគេងល
ក់។ លើកលែងតែការរងទុក្ខ គ្មានអ្វីប្រាប់ពីអំពើបាបរបស់មនុស្សឡើយ។ ហេតុនេះ
ហើយបានជាព្រះដាក់ទោសអ្នកជាទីស្រឡាញ់របស់លោកដោយរំពាត់ពួកសិស្ស។ (ហេ.
១២:៥, ៦) អ្នកដែលមានជំនឿមិនមានការប្រៀនប្រដៅ នោះគាត់ខ្លាចការពិតដែលគាត់
អាចក្លាយទៅជាមនុស្សដែលមិនត្រូវប្រៀនប្រដៅ។

ការអធិស្ឋានរបស់អេប្រាអ៊ឹមដែលបានបង្ហាញនៅខទី ១៩ គឺជាញឹកញាប់នៃការប្រែចិត្តពិត។
ជាលទ្ធផល គាត់បានទទួលការប្រៀនប្រដៅ គាត់បានយល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយ
គាត់បានអធិដ្ឋានដោយពាក្យពេចន៍ដើម្បីមើលងាយខ្លួនឯង។ នោះគឺគាត់ "ខ្ញុំបានងាក
ចេញ" "ខ្ញុំបានស្នាក់ស្នើរ" "ខ្ញុំបានវាយក្តៅរបស់ខ្ញុំ; ", " ខ្ញុំខ្មាស់អៀន ", " ខ្ញុំមានការភ័ន្ត

ច្រឡំ "។ ការអធិស្ឋាននេះគឺពិតប្រាកដ។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា “ការអធិស្ឋានដែលខូចគឺជាការអធិស្ឋានដ៏ល្អបំផុត។

5. បុរសដែលប្រែចិត្តទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ។

ខទី 20 បាននិយាយថា “ដ្បិតដរាបណាខ្ញុំនិយាយប្រឆាំងនឹងគាត់

ខ្ញុំនៅតែចងចាំគាត់។ សុភាសិត 28:13 ចែងថា៖ បំណុលដែលលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងមិនបានចម្រើនឡើងទេ តែអ្នកណាដែលលន់ត្អូហើយលះចោលនឹងបានសេចក្តីមេត្តាករុណា™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 39 សុភមង្គលក្នុងការចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ (Ish 31:31-34)

នៅពេលដែលព្រះដឹកនាំជីវិតរបស់យើង ជាពិសេសក្នុងការដឹកនាំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ប្រើរបៀបនៃកិច្ចសន្យា (ឬ សេចក្តីសញ្ញា)។ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា “ខ្ញុំនឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាថ្មី” (៣១) “នេះគឺជាសេចក្តីសញ្ញា” (ខ៣៣)។ ដូចដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូលនៃហេប្រា 8:8-13 បំពេញសេចក្តីសញ្ញាថ្មី™នេះចង្អុលទៅចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (អែលឌើរ និងពីហេព្រើរ 8:8-13 វាបង្ហាញថាសម្ព័ន្ធមេត្រីថ្មីនេះ” គឺជាទំនាក់ទំនងដែលព្រះមានចំពោះមនុស្សក្នុងយុគសម័យមេស៊ី ទៅក្នុងអំឡុងពេលនៃគម្របថ្មី- អត្ថាធិប្បាយលើគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អេសេគាល អ៊ី , ទំព័រ 279) ។ តើអ្វីទៅជាសុភមង្គលក្នុងការចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ?

1. ការពិតដែលព្រះចុះកិច្ចសន្យាជាមួយមនុស្សជាតិគឺបានពរ។

ព្រះមិនប្រើសេចក្តីសញ្ញាដូចជាអ្នកប្រតិបត្តិចំពោះពួកទេវតាឡើយ។ ទេវតាមិនបង្កើតកូនឡើយ; អាស្រ័យហេតុនេះ ទេវតាមិនយកទំនាក់ទំនងជាមួយទេវតាដទៃមកជាមួយគ្នាទេ។ ដូច្នោះ ទេវតាមួយអង្គមិនអាចបំពេញតួនាទីជាតំណាង និងជំនួសទេវតាដទៃបានឡើយ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដែលកើតចេញពីបុព្វបុរសអ័ដាម បុរសអ័ដាមអាចជំនួសមនុស្សទាំងអស់

មនុស្សជាតិ និងអនុវត្តតួនាទីជាអ្នកតំណាងទាំងអស់គ្នា។ ព្រះបានមានបន្ទូលប្រាប់អ័ដាមថា ប៉ុន្តែអ្នកមិនត្រូវបរិភោគពីដើមនៃការស្គាល់ល្អនិងអាក្រក់ឡើយ ដ្បិតនៅថ្ងៃដែល

អ្នកបរិភោគវា អ្នកនឹងត្រូវស្លាប់™។ (លោកុប្បត្តិ 2:17) គឺជាកិច្ចព្រមព្រៀងមួយ។ សម្រាប់អ័ដាមមិនបានរក្សាកិច្ចព្រមព្រៀងនេះទេ វាមិនបានបញ្ចប់ដោយការស្លាប់របស់គាត់តែមួយទេ ប៉ុន្តែមនុស្សជាតិទាំងអស់បានស្លាប់។ (រ៉ូម ៥:១២-១៤) ដូចយើងឃើញនៅក្រឡេកមើលដំបូង មនុស្សជាតិទាំងអស់ហាក់ដូចជាអយុត្តិធម៌។ ដូចដែលយើងគិតម្តងទៀតសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះបានមកនៅក្នុងពិភពលោកដោយគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញាបែបនេះនៅក្នុងការសន្និដ្ឋានវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ អ្វីដែលយើងត្រូវបានសង្គ្រោះមិនបានមកដោយគុណសម្បត្តិរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែដោយអ័ដាមទីពីរ នោះគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអ្នកជំនួស និងជាតំណាងរបស់យើង។ តើមានគុណបំណាច់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា! ទេវតាខ្លួនមិនបានទទួលព្រះគុណបែបនេះទេ។

2. ដោយសារសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះបានសន្យាថានឹងមានការបង្កើតឡើងវិញនូវវាស្រ្តរបស់ទ្រង់ នោះគឺជាពរជ័យ។

1) អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា “ខ្ញុំនឹងដាក់ច្បាប់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងពួកគេ ហើយខ្ញុំនឹងសរសេរវានៅលើបេះដូងរបស់ពួកគេ។ “។ (ខ្មោច) ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះបង្កើតវាស្រ្តរបស់ទ្រង់ឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ សាវ័កប៉ូបានចង្អុលវា ហើយនិយាយថា “ហើយអ្នកបង្ហាញថាអ្នកគឺជាសំបុត្រពីព្រះគ្រីស្ទដែលធ្វើដោយពួកយើង មិនមែនសរសេរដោយទឹកខ្មៅទេ ប៉ុន្តែដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ មិនមែននៅលើបន្ទះថ្មទេ ប៉ុន្តែនៅលើបន្ទះបេះដូងរបស់មនុស្ស” (II កូរិនថូស ៣:៣) ការបង្កើតឡើងវិញចង្អុលបង្ហាញអំពីការកើតឡើងវិញនៃចិត្តរបស់យើង។ នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀតសម្រាប់នេះមានន័យថាដោយការចូលទៅក្នុងបេះដូងហើយរស់នៅក្នុងគាត់អស់កល្បជានិច្ចហើយ

បន្ទាប់មកទិសដៅនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ នោះគឺ 1) បុរស ដើម្បីរស់នៅឆ្ពោះទៅរកអារក្ស រស់នៅចំពោះព្រះឥឡូវនេះ ដែលជាលទ្ធផលនៃការបន្ត។

2) ព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះគង់នៅជាមួយអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញជារៀងរហូត ដែល នេះក៏ជាស្ថានភាពនៃការបន្តរបស់ទ្រង់ដែរ។ ចាប់ពីពេលនេះ ព្រះជាព្រះរបស់ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់ជាវាស្ត្ររបស់ព្រះ។ (ខ.៣៣ ខ) អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថាទំនាក់ទំនងបែប នេះគឺដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ (ខ.៣៤) ដូចគ្នានឹងការដែលមនុស្សស្លាប់រស់ឡើងវិញ។ មនុស្ស ស្លាប់មានលក្ខណៈពិសេសដែលមិនស្គាល់អ្វីសោះ ដូចជាឥឡូវនេះគាត់បានស្គាល់ព្រះ វា មានន័យថាជីវិតរបស់គាត់។

3) ហេតុផលដែលអ្នកបង្កើតឡើងវិញស្គាល់ព្រះគឺសម្រាប់ការពិតដែលថាព្រះបានកត់ត្រា ពាក្យរបស់គាត់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ដូចជាអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយរួចហើយ។ (ខ ៣៣) ព្រះមានការពិតក្នុងការសរសេរព្រះបន្ទូលទ្រង់ក្នុងចិត្តពួកគេ។ នៅពេលដែលបេះ ដូងដែលបានបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានកាត់ចេញ 1) គាត់យល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ 2) គាត់មកដល់ដើម្បីស្គាល់ព្រះដោយការយល់ដឹងពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ 3) ការយល់ដឹងនេះ ចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ក្នុងន័យបែបនេះ អត្ថបទរបស់ យើងបានចែងថា ៉ូ ហើយម្នាក់ៗនឹងលែងបង្រៀនអ្នកជិតខាង និងបងប្អូនរបស់ខ្លួនដោយ និយាយថា 'ស្គាល់ព្រះអម្ចាស់'TM។ (ខ.៣៤) ៤) តើការស្គាល់ព្រះមានន័យយ៉ាងណា? គឺ ដើម្បីស្គាល់ព្រះ

វាក៏ស្គាល់ព្រះដែលប្រទានដង្ហាយធួនដល់យើងដែរ។ ពីអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញ ប្រែ ចិត្ត ហើយបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់នៃដង្ហាយធួន ចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះត្រូវបាន

ចាប់ផ្ដើម នៅពេលដែលគាត់បើកម្ដងទៀត គាត់ស្គាល់ព្រះកាន់តែច្បាស់។ ការស្គាល់ព្រះ
នៃការប្រោសឱ្យកាន់តែច្រើន គឺជាចំណេះពិតដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ ដោយសារមនុស្សនោះ
ត្រូវតែជាមនុស្សមានបាប នោះព្រះគឺបរិសុទ្ធជាដាច់ខាត។ ទំនាក់ទំនងដោយគ្មានការ
លើកលែងទោស មិនមានវិធីដើម្បីស្គាល់ព្រះឡើយ។ ដូច្នោះ ដូចដែលអត្ថបទរបស់យើង
បាននិយាយថា

ឯដ្បិតយើងនឹងអត់ទោសអំពីទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយខ្ញុំនឹងមិនចាំពីអំពីបាបរបស់គេទៀត
ទេ™។ “។ (ខ៣៤)

អ្នកដែលបានស្គាល់ព្រះសប្បាយចិត្តប៉ុណ្ណា! ពួកគេទទួលបានការលើកលែងទោស ហើយក៏
ស្គាល់ព្រះដែរ។ ការពិតទាំងពីរនេះមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូលទៅទៀត។

សេចក្តីអធិប្បាយ 40 អំពីការទទួលការលើកលែងទោស (យេស៊ូ ៣១:៣៣-៣៤)

1. តើមនុស្សមានគោលបំណងអ្វី?

គោលបំណងដែលមនុស្សរស់នៅក្នុងលោកនេះ មិនមែនរីករាយនឹងការសប្បាយខាងសាច់ ឈាមនោះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីស្គាល់ព្រះ រីករាយនឹងទ្រង់។ គ្រាន់តែបានការសប្បាយខាងផ្លូវ កាយក៏មិនខុសពីជីវិតសត្វដែរ។ ចុះតើជីវិតដែលត្រូវស្គាល់ព្រះនិងរីករាយនឹងព្រះជាអ្វី? វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទយ៉ាងច្បាស់។ នោះគឺជាពាក្យថា “យើងនឹងធ្វើជាព្រះ របស់គេ ហើយគេនឹងធ្វើជាស្រូវរបស់យើង។”។ វាគ្រាន់តែថាបុរសនោះស្គាល់ព្រះ ហើយរីករាយនឹងគាត់។ ហើយក៏មានពាក្យថា “គេទាំងអស់គ្នានឹងស្គាល់ខ្ញុំ

ពីតិចបំផុតទៅអ្នកធំបំផុត “ជាពាក្យដែលទាក់ទងនឹងការស្គាល់ព្រះ។ ការស្គាល់ព្រះ ដោយស្មោះ គឺគ្រាន់តែជាសេចក្តីសង្រ្គោះប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែការដែលបុរសស្គាល់ព្រះមិន មែនដោយគាត់ទេ។ ទំនុកតម្លើង ១៤:២, ៣ មានប្រសាសន៍ថា បុរសអម្បាស់ទតចុះពី ស្ថានសួគ៌មកលើកូនមនុស្ស ដើម្បីមើលថា តើមានអ្នកណាដែលយល់ ហើយដែលស្វែងរក ព្រះ។ ពួកគេទាំងអស់បានងាកទៅម្ខាង; រួមគ្នាពួកគេបានក្លាយទៅជាពុករលួយ។ គ្មានអ្នក ណាធ្វើបានល្អ សូម្បីតែម្នាក់™។ ដូចមនុស្សដែលស្គាល់ព្រះគឺកម្រណាស់។ ដូច្នេះ សុភាសិត 1:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណែកកោតខ្លាចដល់ព្រះយេស៊ូវាជាការចាប់ផ្តើមនៃ ចំណេះដឹង។ មនុស្សល្ងីល្ងើមើលងាយប្រាជ្ញានិងការណែនាំ។ បុរសព្យាយាមទទួលបាន នូវភាពគ្រប់គ្រាន់ លើកលែងតែចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះ។

ព្រះទាំងអស់គ្នាតែបរាជ័យ។ ក្នុងលោកនេះ មានបាបកម្មច្រើន ហើយគ្មានសង្ឃឹម តើ យើងនឹងមានអ្វីគ្រប់គ្រាន់? គ្រប់ពេលដែលយើងកាន់ដៃគ្នា យើងដឹងថាទាំងអស់គ្រាន់តែ

ជាបញ្ហាសោកស្តាយប៉ុណ្ណោះ។ កាលដែលបុរសមួយចំនួនបានធ្វើដំណើរទៅក្នុងវាល
រហោស្ថាន ហើយត្រូវបានស្រែកឃ្លានស្ទើរតែ។ ពួកគេទទួលបានថង់ធំមួយនៅវាលខ្សាច់
ពួកគេបានពិនិត្យមើលអាហារមួយចំនួននៅក្នុងនោះ ហើយបន្ទាប់មកមានគុជខ្យងពេញ
នៅក្នុងនោះ។ ប៉ុន្តែនៅវាលរហោស្ថាន គុជមិនជួយអ្នកអត់ឃ្លានទេ។ ដូចជាវរបស់ដែល
ត្រូវផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់បុរសនោះគឺគ្មានអ្វីនៅក្នុងលោកនេះទេ។ វត្ថុដែលផ្តល់ឱ្យពួក
គេនូវភាពគ្រប់គ្រាន់ដ៏អស់កល្បជានិច្ចគឺមានតែ

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នោះ អាំ 8:11 ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា “មើលចុះ ថ្ងៃ
នឹងមកដល់” ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា “ពេលដែលយើងនឹងចាត់ទុក្ខិក្សមកលើដី
មិនមែនជាទុក្ខិក្សនៃនំប៉័ង ឬស្រែកទឹកឡើយ គឺដោយការព្រាញ របស់ព្រះអម្ចាស់™។

តើអ្នកដែលស្គាល់ព្រះបានកើតឡើងក្នុងករណីអ្វី?

នៅទីនេះ ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទ មានថ្ងៃដែលមនុស្សស្គាល់ព្រះរស់។ នោះគឺវាបាន
និយាយថា “ពួកគេទាំងអស់គ្នានឹងស្គាល់ខ្ញុំ ចាប់តាំងពីតិចជាងគេរហូតដល់ធំបំផុត”។
ចុះតើស្ថានភាពល្អបែបនេះនឹងកើតឡើងដោយរបៀបណា? វាត្រូវបានគេនិយាយនៅក្នុង
ពាក្យខាងក្រោម នោះគឺថា "ដោយសារតែ (៦i = នៅក្នុងអត្ថបទហេព្រើរមានពាក្យនេះ)"
។ វាចង្អុលទៅថា ខ្ញុំនឹងមិនចាំពីអំពើបាបរបស់គេទៀតទេ។ នៅទីនេះនៅពេលដែលយើង
ឃើញពាក្យ “Ki (៦ = ព្រោះ)” ហើយពាក្យដែលមកខាងក្រោមនោះគឺ ការលើកលែង
ទោសត្រូវបានបង្កើតឡើងជាមូលហេតុដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ អំពើបាបធ្វើឱ្យយើងចាកចេញពី
យើង

ចេញពីព្រះហើយឯងឆឺត។ លើកលែងតែការលើកលែងទោសអ្វីមួយមិនអាចធ្វើឱ្យបុរស បានមកដល់សុភមង្គលដើម្បីស្គាល់ព្រះបានឡើយ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណានឹងទទួលបានការលើក លែងទោស? វាគឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយជឿលើ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ព្រោះវាមានប្រយោជន៍ក្នុងការជឿលើគាត់ ដូច្នេះមនុស្សជាច្រើនបាន ស្គាល់ព្រះ។ ហេតុអ្វីបានយើងអាចមើលឃើញថា ការជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមាន ប្រយោជន៍ ?

1) ដោយសារការលើកលែងទោសរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបើកសម្តែងនៅទីនេះត្រូវ បានសន្យាដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ខទី 33 បាននិយាយថានេះគឺជាកិច្ចព្រមព្រៀង ដែលព្រះបានបង្កើត។ នៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 34 បាននិយាយថា "ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា" ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនិងភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលទ្រង់មានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំង មូល។ ដូចពាក្យសម្តីរបស់អ្នកដទៃស្មោះត្រង់ យើងអាចជឿលើវាបាន។ ដូច្នេះ អ្នកណា ដែលប្រែចិត្ត ហើយជឿលើការសន្យារបស់ព្រះ ហើយគួរតែទទួលបានការលើកលែងទោ ស។ ផលនៃបាបកម្ម ធ្វើឱ្យរាងកាយយើងរងទុក្ខ ធ្វើឱ្យបរិយាកាសរបស់យើងមិនរីករាយ ផ្តល់ទុក្ខដល់មនសិការរបស់យើង និង

ធ្វើឱ្យយើងនៅក្នុងភាពសោកសៅជាអ្នកដែលត្រូវចាកចេញពីព្រះ។ តើអ្វីសំខាន់ក្រៅពី ការលើកលែងទោសនៅចំពោះព្រះ?

2) ដោយសារការផ្តាច់បាបត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីមេត្តា ករុណាដ៏មានកំណត់របស់ព្រះ ហើយត្រូវបានសម្រេច បុរសត្រូវបានចូលរួមក្នុងពួកគេ យ៉ាងងាយ ហើយមានមនុស្សជាច្រើនអាចចូលរួមក្នុងវាបាន។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បាន

សន្យានឹងលោកអំប្រាហាំ ចំនួនដែលចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះដោយការលើកលែងទោស គឺ មានចំនួនច្រើនដូចជាផ្កាយនៅលើមេឃ និងខ្សាច់នៅឆ្នេរសមុទ្រ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:៥, ២២:១៧) ចំពោះសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះគ្រីស្ទនីមួយៗ គ្រាន់តែផ្លូវនៃការផ្តាច់បាប ត្រូវបានបើកយ៉ាងទូលំទូលាយ។ បើអ្នកណាម្នាក់ជឿលើតែព្រះយេស៊ូវ គាត់គួរតែចូលរួម ក្នុងសុភមង្គលនេះ។ ការពិតដែលថាមានតែគាត់ទេដែលគួរចងចាំគួរតែរក្សាភាពស្មោះត្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ ដែលតែងតែយើងមិនអាចដកវាចេញបាន ឡើយ។ ព្រោះអ្វីដែលមិនមានភាពស្មោះត្រង់គឺមិនមានជំនឿ។ ដូចយើងដែរ។

ទទួលបានការលើកលែងទោសដោយសេចក្តីជំនឿ យើងស្គាល់ព្រះ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យ ចូលទៅក្នុងសុភមង្គលដើម្បីរីករាយនឹងទ្រង់។

ជំពូកទី 31 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប្រសិនបើអ្នកណាដែលទទួលយកព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះរបស់ខ្លួន ហើយក្លាយជាស្រ្តី របស់ខ្លួន នោះគ្មានសុភមង្គលអ្វីធំជាងអ្នកខាងលើឡើយ។ វាគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ជា មរតកដ៏អស់កល្បជានិច្ចដើម្បីផ្តល់នូវសុភមង្គលដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (ខ១)
2. កាលដែលព្រះស្រឡាញ់ស្រ្តីទ្រង់ ទ្រង់ប្រតិបត្តិដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានទីបញ្ចប់។ ដូច្នោះ អ្នកដែលទទួលបានការបោះឆ្នោត ហើយក្លាយជាប្រជានិស្សរបស់ខ្លួន តែងតែ មានសេចក្តីសុខក្នុងពេលតែមួយ គាត់មិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការអរព្រះគុណបានឡើយ។ (ខ ៣) យោងទៅទំនុកទី ១៣៦៖
3. អ្នកដែលរីករាយនឹងព្រះ រីករាយដូចជាគាត់វា។ ជាពិសេសពួកបរិសុទ្ធជួបបញ្ហាមួយ ចំនួនដែលគាត់ទទួលបានព្រះគុណដើម្បីបង្កើតគាត់។ វាធ្វើដូច្នោះ។ បើព្រះប្រទានឱ្យអ្នក ណាផ្ទុយពីគាត់! (ខ ៤) សូមយោងទៅ រ៉ូម ៨:៣១-៣៩។
4. នៅពេលដែលព្រះជួយយើង ភាពខ្លី កំហុស និងស្ថានភាពមិនសមរម្យដែលយើងមិន អាចធ្វើបានមិនមែនជាបញ្ហារបស់យើងទេ។ ពេលដែលគាត់ធ្វើឱ្យមនុស្សខ្លាំងៗខ្លះវាយ ប្រហារជារឿងអាម៉ាស់។ គាត់បង្កើតបុរសខ្សោយបំផុត។ (ខ៨) យោងទៅ១កូរិនថូស ១: ២៦-២៩។
5. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមានទំនុកចិត្តទន់ខ្សោយទេ ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលដែលត្រូវ ប្រកាសដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ និងដើម្បីសម្រេចបាននូវសមិទ្ធិផលរបស់វា។ (ខ១០)
6. អ្នកដែលទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះជានិច្ច ចិត្តរបស់គាត់ប្រៀបបាននឹងសួនអណ្ណងទឹក។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១២ ។

7. ទោះបីជាបុរសមិនមានស្ថានភាពល្អក៏ដោយក៏គាត់គួរតែជ្រើសរើសអ្វីដែលល្អនាពេលអនាគត។ វាក៏ជាសេចក្តីប្រាថ្នាចំពោះបុរសដែលព្រះមាន។ គាត់រៀបចំរបស់ល្អសម្រាប់អ្នកជឿនាពេលអនាគត ហើយធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបានសេដ្ឋកិច្ចដើម្បីមានសង្ឃឹមចំពោះព្រះ។ (ខ ១៧) សូមយោងទៅទំនុកតម្កើង ៣១:១៩, ៣៩:៧, រ៉ូម ៨:២៤, ២៥។
8. ទោះបីជាបុរសនោះប្រែចិត្តក៏ដោយ គាត់គួរតែដឹងដូចកូនគោដែលមិនចេះនឹម ហើយតែងតែមើលទៅព្រះជាម្ចាស់ ហើយជឿលើគាត់។ (ខ ១៨) ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿតែងតែមិនគួរគិតថាគាត់អាចសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ ប៉ុន្តែគួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះដោយញាប់ញ័រយ៉ាងខ្លាំង។ (សូមមើល ភីលីពី ២:១២, ១៣)
9. អ្នកដែលចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ មិនគួរភ្លេចវិលមករកព្រះអង្គទៀតឡើយ។ (២១, ២២)
10. ការគេងដែលព្រះគង់នៅជាមួយគាត់គឺផ្អែម។ (ខទី ២៦) (សូមមើលទំនុកដំកើង ២:៥, ១២៧:២)
11. ព្រះគឺពិតប្រាកដដើម្បីសម្រេចនូវអ្វីដែលគាត់បាននិយាយដោយផ្ទាល់។ គាត់មិនងងុយដេកទេ (ទំនុកតម្កើង 121:4) ហើយសម្រេចនូវខ្លឹមសារដែលគាត់បាននិយាយដោយមិនបានលុបចោលសូម្បីតែសក់ដោយផ្ទាល់។ (ខ ២៨)
12. បុរសមិនគួរត្អូញត្អែរដល់អ្នកដទៃ ហើយគួរទទួលរងការរើសអើងពីបាបរបស់ខ្លួនដោយខ្លួនឯង ។ (២៩, ៣០)
13. ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជាម្ចាស់ទ្រង់យាងមករកយើង បុរសដូចជាផ្លូវដី ហើយចុះកិច្ចសន្យា គឺជាព្រះគុណដែលមិនអាចនិយាយបាន។ សូមយោងទៅសេចក្តីអធិប្បាយ

(សុភមង្គលដែលត្រូវបានចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ) ដែលបានបញ្ចូលក្នុងការបកស្រាយនៃ ខទី ៣១-៣៤។

14. យើងគួរតែឃើញការពិតខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីទាក់ទងជាមួយព្រះដោយមើលឃើញពិភពលោកធម្មជាតិ។ ពួកបរិសុទ្ធបានឃើញសិរីល្អរបស់ព្រះនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិផងដែរសូមផ្តាច់ចិត្តពួកគេ ហើយគួរជឿលើព្រះបន្ថែមទៀត។ (35-37)

15. មុនពេលចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទបុរសអាក្រក់ចូលចិត្ត "" អាចត្រូវបានគេរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ (ខ ៤០) ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ គឺជាដំណើរដ៏ប្រសើរបំផុត អាស្រ័យដោយសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ អស់កល្បជានិច្ច។ វាចាប់ផ្តើមដោយព្រលឹងមនុស្សដូចជាប្រសព្វ។ នោះគឺថា បុរសនោះទទួលបានព្រះគុណដែលបានបង្កើតឡើងវិញ ហើយជាចលនានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ដោយគ្មានការបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច។ សូមយោងទៅ យ៉ូហាន ៦:៣៧, ៤០, ៤៤, ១០:២៨, ២៩ ដូច្នោះហើយ អត្ថបទនោះបាននិយាយថា ប៉ វានឹងមិនត្រូវបានដកហូត ឬផ្តល់រំលំទៀតឡើយ™។ នេះគឺស្រដៀងនឹងពាក្យរបស់សេក ១៤:២០, ២១ វាបាននិយាយនៅទីនោះថា ប៉ហើយនៅថ្ងៃនោះនឹងត្រូវចាវីកនៅលើកណ្តឹងសេះថា ប៉បរិសុទ្ធចំពោះព្រះយេហូវ៉ា™។ ហើយជើងនៅក្នុងព្រះវិហាររបស់ព្រះអម្ចាស់ នឹងដូចបាននៅមុខអាសនៈ។ 21 ហើយគ្រប់ទាំងឆ្នាំងនៅក្រុងយេរូសាឡឹម និងស្រុកយូដានឹងបានបរិសុទ្ធដល់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល ដូច្នោះ

អស់អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញាឬជាអាចមកយកសាច់នៃយញ្ញាឬជានោះផ្តុំន។ ហើយថ្ងៃនោះនឹងលែងមានឈ្លាញនៅក្នុងដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលទៀតហើយ។

**សេចក្តីអធិប្បាយ 41 ពួកបរិសុទ្ធស៊ើបអង្កេតការពិត ដើម្បីទៅដល់គោលបំណងដើម្បីជឿ
លើព្រះ និងច្រើនទៀត។ (យេរេមា ៣២:១៦-២៥)**

ពួកបរិសុទ្ធមិនដែលសង្ស័យដោយចិត្តមិនជឿចំពោះព្រះ យេរេមាបានចាប់ផ្តើមដោយការ
អធិស្ឋាននេះដោយសេចក្តីជំនឿ។ ជំនឿរបស់គាត់ដូចការលើកឡើងខាងលើ គឺការជឿលើ
អំណាចរបស់ព្រះ ព្រះគុណ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ មូលហេតុដែលយើងនិយាយ
ថាជំនឿគាត់ស្មោះត្រង់គឺដោយសារគាត់ជឿលើគាត់ពេលរងទុក្ខក្នុងគុក។ ទោះបីជាគាត់
ជាប់គុកក៏ដោយ ក៏ព្រះមិនបានបើកសម្តែងនូវអំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដើម្បីសង្គ្រោះ
គាត់នៅឡើយទេ។ ប៉ុន្តែគាត់បានជឿលើគាត់។ ពិតហើយ ជំនឿទទួលបានឱកាសដើម្បី
បង្កើតឡើងជាក់ស្តែងដោយស្រ្តីមនៃទុក្ខលំបាកជាចុងក្រោយ។ អ្នកជឿនិយាយថា ពេល
គាត់ទទួលបានសន្តិភាព គាត់ជឿលើ ហើយពេលគាត់ព្យាយាមលះបង់ខ្លួនដើម្បីជឿលើវា។
ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលទទួលស្គាល់ជំនឿបែបនេះគឺជាកំនិតដូចគាត់គួរវាជារូប។ (ជាការពិត
ណាស់ ទោះបីជាទាំងអស់មិនដូច្នោះក៏ដោយ។) ដូចដែលអ្នកជឿខ្លួនឯងមានអារម្មណ៍ថា
មានរសជាតិនៃសេចក្តីជំនឿ សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿជាក់ស្តែងមានផ្ទៃខាងក្រោយនៃទុក្ខ
វេទនា។ អក្សរសត្រូវបានសរសេរនៅលើក្តារខៀន ហើយអក្សរខ្មៅត្រូវបានសរសេរលើ
ក្រដាសសជាទូទៅ។ ដូចដែលការលេចចេញជាទូទៅនៃសេចក្តីជំនឿមានឱកាសល្អជាង
ជាពេលនៃទុក្ខលំបាកជាពេលនៃសន្តិភាព។ ពាក្យខ្ញុំមិនមែនមានន័យថា នៅពេលសន្តិ
ភាព យើងមិនអាចមានជំនឿទេ។

នៅពេលមានទុក្ខលំបាកបែបនេះ តើអ្វីជាមូលហេតុដែលយេអេមាជឿលើបុទ្ធានុភាពនៃ ព្រះ ព្រះគុណនិងសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់កាន់តែច្រើន? ដោយមិនស្នាក់ស្មើរដូចការ ប្រាប់ខាងលើដល់យើង (ខទី ៨) សេចក្តីជំនឿចេញមកពីភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ។ ដូចដែលបានសរសេរខាងលើ ឃ្លាថា “ស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់” (ភ្នំ ១៧១) និងពាក្យថា “ ខ្ញុំបានដឹងថានេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ការជម្រុញនៃ ជំនឿរបស់យេអេមាបានយ៉ាងល្អ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ាកាន់កាប់ ចិត្តគាត់ ហើយមានអារម្មណ៍ផ្អែមល្អមកក្នុងចិត្ត ហើយធ្វើឲ្យគាត់ជឿលើគាត់ (ព្រះយេហូ វ៉ា)។ បទចម្រៀងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺផ្អែមជាងក្រេបទឹកឃ្នុំ (ទំនុកតម្កើង ១៩: ១០) សម្រាប់បទនេះ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងរសជាតិដ៏ផ្អែមល្អម និងភាពស្រស់ស្អាតត្រូវបានរលាយនៅក្នុងរបស់យើង។

បេះដូងយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ហើយជឿលើវាដោយអំណរ។

1. ជំនឿលើអំណាចរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ ខគម្ពីរ ១៧ របស់យើងបាននិយាយថា ប៉ូ ឱព្រះ អម្ចាស់អើយ! គឺអ្នកហើយដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី ដោយបុទ្ធានុភាពដ៏អស្ចារ្យ របស់អ្នក និងដោយដៃដែលលាតចេញ! គ្មានអ្វីពិបាកពេកសម្រាប់អ្នកទេ។ “, នេះជា ពាក្យថា “Ah” គឺជាពាក្យសម្រាប់បង្ហាញពីការសោកសៅយ៉ាងប្រាកដក្នុងអត្ថបទភាសា ហេព្រើរ (ភ្នំ ១៧១) ប៉ុន្តែវាអាចជាពាក្យសម្រាប់បង្ហាញការទូញសោកទូទៅ។ ពេលដែលអ្នក ជឿបង្ហាញពីអំណាចនៃព្រះ វាពិបាកណាស់ដែលគាត់គិតអំពីអ្វីដែលអស្ចារ្យជាងការ បង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីរបស់គាត់។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 121:1 មានបន្ទូលថា “ខ្ញុំងើប មុខមើលភ្នំ តើជំនួយមកពីណា?”

2. ជឿលើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខទី ១៨ របស់យើងបាននិយាយថា ប៉ូ អ្នក
បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្លាំងខ្លាចខ្លួនដល់មនុស្សរាប់ពាន់នាក់ TM ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "រាប់
ពាន់" (០៦៧៥) ចង្អុលបង្ហាញចំនួនមនុស្សជាច្រើន។ សម្រាប់ព្រះគុណគឺព្រះគុណវាមិន
ត្រូវបានកំណត់ទេប៉ុន្តែវាមានឥទ្ធិពលលើមនុស្សជាច្រើន។ ប្រសិនបើយើងគិតថាព្រះ
គុណជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សតិចតួចដូចជាប៉ាតង់ផ្តាច់មុខ គាត់យល់ខុសអំពីសេដ្ឋកិច្ចដ៏អ
ស្ចារ្យរបស់ព្រះ។

3. ជឿលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ខទី ១៨ បានចែងថា ប៉ូ អ្នករាល់គ្នាសងគុណឪពុក
ចំពោះកូនបន្ទាប់ពីពួកគេTM។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ យើងមិនគួរយល់ខុសថាព្រះ
ជាម្ចាស់បង្កើតសូម្បីតែ

ជនស្លូតត្រង់ដាក់ទោសលើប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបក្នុងបុព្វបុរសរបស់ខ្លួន។ រឿងបែប
នេះគឺជាធម្មជាតិនៅក្នុងព្រះ។ ពីព្រោះ ១) បិតា និងបុព្វការីជនជារូបកាយតែមួយតាម
គោលការណ៍នៃរូបកាយ បាបកម្មអាចផ្ទេរទៅកូនចៅបាន។ ២) ព្រះគឺបរិសុទ្ធទាំងស្រុង
ហើយជាប្រភពនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធទាំងអស់។ ភាពបរិសុទ្ធមានចរិតមិនទទួលយកអំពើបាប
ហើយដាក់ទណ្ឌកម្មនោះ ព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសបាបជាធម្មជាតិ ប៉ុន្តែមិនដែលទេ។ នេះ
ប្រៀបដូចជាទឹកហូរចូលទៅខាងក្រោម ហើយដូចជាការដុតសក់ស្លូត។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ
អ្វីដែលយើងចង់ចាំ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទាន នូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ នៅក្នុងសេ
ចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់។ (ហាប ៣:២) នៅទីនេះ យេស៊ូគិតតែពីទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីក្រោធរ
របស់ទ្រង់ ហើយបាននិយាយ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានទាក់ទងផ្នែកនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះតែ
ប៉ុណ្ណោះទេ។ វាពិបាកណាស់ដែលវិធីសាស្ត្រដែលព្រះដាក់ទោសមនុស្សមានបាបត្រូវបាន

វាស់វែងដោយបេះដូងតូចចង្អៀតរបស់មនុស្សយើង។ Calvin បាននិយាយថាជាអត្ថន័យ
ថាសកម្មភាពនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មបែបនេះជា "អាថ៌កំបាំង" ហើយនៅពេលដែលគាត់គិត
ពីរឿងនេះយើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីបន្ទាបខ្លួន។ ដោយសារសកម្មភាពនៃការដាក់
ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះគឺជារឿងអាថ៌កំបាំង ដូច្នេះ យេរេមាបាននិយាយថា៖ បំណងទូន្មានដ៏អ
ស្ចារ្យនិងការប្រព្រឹត្តដ៏ខ្លាំងក្លាដែលភ្នែករបស់គាត់បើកចំហចំពោះគ្រប់មធ្យោបាយនៃព្រះ។

កូនមនុស្សឱ្យរងនូវម្នាក់ៗ តាមមាតិករបស់ខ្លួន និងតាមផលនៃការប្រព្រឹត្ត។ “។

ដូចដែលយេរេមាបានសារភាពថាគាត់មានជំនឿលើគុកជាថ្មីម្តងទៀត។ គាត់បាននិយាយ
ថា ជឿលើអំណាច ព្រះគុណ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះ គាត់បានបង្ហាញថា
គុណធម៌ទាំងបីនេះបានសម្រេចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលផងដែរ។ គាត់បានបង្ហាញពី
ទីសំគាល់ និងការអស្ចារ្យដែលព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងទឹកដីអេស៊ីប និងប្រវត្តិសាស្ត្រ
របស់អ៊ីស្រាអែល ហើយបានបង្ហាញពីអ្វីដែលជាអំណាចនៃព្រះ និងព្រះគុណរបស់ព្រះក្នុង
ការធ្វើឱ្យអ៊ីស្រាអែលកាន់កាប់ទឹកដីអ៊ីស្រាអែល (21, 22) ។ ហើយកាលដែលប្រជាជន
អ៊ីស្រាអែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ នោះទ័ពបាប៊ីឡូនបានកាន់កាប់ទឹកដីយូដា គាត់បានបង្ហាញ
ពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ (២៣, ២៤)

1) ក្នុងការលាតត្រដាងពីគុណធម៌របស់ព្រះ និងសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ ការនិយាយថា
ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រាអែលគឺសក្តិសម។ ដោយសារតែជាពិសេសព្រះបានប្រតិបត្តិ
ចលនានៃវិវរណៈសម្រាប់មនុស្សជាតិនៃពិភពលោកតាមរយៈប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល។ នៅ
ក្នុងថ្ងៃនៃសញ្ញាចាស់ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែល តាមរយៈចលនានៃវិវរណៈ
របស់ព្រះ គឺដូចជាចង្អៀតដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។

2) ចលនានៃវិវរណៈរបស់ព្រះចំពោះវត្ថុរបស់អ៊ីស្រាអែលធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិទាំងអស់ជឿលើវា។ នោះគឺថា ចលនាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសញ្ញា បន្ទាប់ពីព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់សម្រេចវាដោយផ្ទាល់។ ខគម្ពីរ ២២ របស់យើងបាននិយាយថា៖ បើហើយអ្នកបានផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវទឹកដីនេះដែលអ្នកបានស្ងៀមនឹងបុព្វបុរសរបស់ពួកគេថានឹងផ្តល់ឱ្យពួកគេគឺជាទឹកដីដែលហូរដោយទឹកដោះគោនិងទឹកឃ្មុំ។TM ហើយ ខទី 24 បាននិយាយថា បើហើយចុះ ភ្នំឡោមព័ទ្ធជានឡើងមកទីក្រុងដើម្បីយកវា ហើយដោយសារតែដាវ និងទ្វារក្ស និងជំងឺរាតត្បាត ទីក្រុងត្រូវបានប្រគល់ទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ជនជាតិខាល់ដដែលកំពុងតែប្រយុទ្ធ។

ប្រឆាំងនឹងវា។ អ្វីដែលអ្នកបាននិយាយបានកើតឡើង ហើយមើលចុះ អ្នកឃើញវាហើយ។
“។

4. ហោរានិយាយការសង្ស័យរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ (ខ២៥) សំណួររបស់ព្យាករីគឺថាហេតុអ្វីបានជាព្រះបញ្ជាឱ្យទិញដីនោះ ទោះជាពួកខាល់ដេបានកាន់កាប់យូរដាក់ដោយ។ ពោលគឺថ្វីជ្រិតតែដីជាតិត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងដៃរបស់អ្នកមិនជឿក៏ដោយ វាជាសំណួររបស់គាត់ថា តើគាត់ត្រូវធ្វើយ៉ាងណាក្នុងការទិញដីនោះ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងបាននិយាយខាងលើ យេរេមាមិនបានសង្ស័យថាគាត់ធ្វើមិនត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែគាត់មានបេះដូងតែមួយគត់ដើម្បីដឹងពីសកម្មភាពរបស់ព្រះដោយជំនឿកាន់តែច្បាស់។

ធម្មទេសនា ៤២ ព្រះដ៏មានប្បទិ និងបរិបូណ៌។ (យេរេមា ៣២:២៦-៤៤)

5. ក្នុងការដាក់ទណ្ឌកម្មលើជនជាតិអ៊ីស្រាអែល គាត់មានអំណាចពេញលេញ (28-35)

ការពិតដែលថាគាត់បានភ្ជាប់អ៊ីស្រាអែលទៅនឹងដែររបស់ខាងដេត្រូវបានសម្រេចដោយ
អំណាចរបស់គាត់។ គាត់ប្រើជាតិសាសន៍ខ្លាំងក្លា គឺបាប៊ីឡូន (ខាងដេ) ជាឧបករណ៍
របស់គាត់។ មូលហេតុដែលជនជាតិយូដាត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម គឺដោយសារពួកគេបាន
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំងនៅចំពោះព្រះ។ ដូចជាអត្ថន័យដែលគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាង
ខ្លាំង អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា “កូនចៅអ៊ីស្រាអែល និងកូនចៅយូដាមិនបានប្រព្រឹត្ត
អ្វីក្រៅតែពីអំពើអាក្រក់ឡើយ” (១៧៧ ០១២៦ ៧៤) ហើយ “មិនបានធ្វើអ្វីក្រៅពីធ្វើឲ្យខ្ញុំខឹង” (៧ ៧៤) (ខ១៣០) ត្រង់នេះ ពាក្យថា ណិត™ (អាបស្យាន) ធ្វើឱ្យយើងគិតថា ការពិតដែល
ពួកគេទំនោរទៅរកអំពើអាក្រក់ ច្រើនជាងសេចក្តីល្អ។ ពួកគេរហ័សដើម្បីប្រហារជីវិត
អាក្រក់ ដូច្នោះមានអំណាចហើយ

តាមពិតពួកគេពោរពេញទៅដោយអំពើអាក្រក់។ ចុះតើពាក្យណិត™មានន័យដូចម្តេច
? វាដូចជាខទី ៣០ បាននិយាយថា វាមានន័យថា ណិត™ កិច្ចការនៃដែររបស់គេ™ នោះគឺជា
អំពើបាបក្នុងការថ្វាយបង្គំប្រះ។ (៣៤, ៣៥) យើងមានសំណួរមួយក្នុងចំណុចនេះ។
ក្នុងចំណោមគ្រប់ជាតិសាសន៍ សាសន៍យូដាបានទទួលវិវរណៈពីព្រះ ជាពិសេស ហេតុអ្វី
បានជាគេបម្រើប្រះជាច្រើនដោយល្ងង់ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ? នេះត្រូវបានដោះស្រាយដូច
ខាងក្រោម។ ១) សាសនាថ្វាយបង្គំព្រះមានអមដោយមន្តអាគម អាបធ្មប់ និងប្រព័ន្ធ
ហោរាក្លែងក្លាយ។ នៅពេលដែលមនុស្សជួបបញ្ហាខ្លះ ពួកគេមានចរិតសំខាន់ក្នុងការដោះ
ស្រាយបញ្ហាដោយការលោភលន់ផ្តាច់ខ្លួនរបស់ពួកគេយ៉ាងងាយស្រួល។ អ្វីដែលវា
សន្យាចំពោះធម្មជាតិដ៏សំខាន់នោះគឺ វេទមន្ត អាបធ្មប់ និងទំនាយវាសនាជាដើម ដូចបាន
និយាយខាងលើ។ ដូច្នោះ ជនជាតិយូដាក៏តែងតែមានទំនោរចូលទៅក្នុងសាសនានៃការ

ថ្វាយបង្គំរូបព្រះសម្រាប់ការលោភលន់។ (យេ. ២៧:៩) ២) បន្ទាប់មក សាសនាដែល ថ្វាយបង្គំរូបព្រះបានរួមដំណើរដោយប្រព័ន្ធស្រីពេស្យា។ ដូច្នោះ មនុស្សជាច្រើនត្រូវបាន ទាញដោយអំពើសហាយស្តន់ ហើយបន្ទាប់មកយើងចូលទៅក្នុងសាសនាខុសដឹកខ្វាក់។ 3) ជាទូទៅ មនុស្សជាតិត្រូវបានបន្ទុកដោយអំពើបាបរបស់អ័ដាមនិងអេវ៉ាចេញពីព្រះ យេហូវ៉ា។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដោយសារពួកគេងងឹតងងុលក្នុងសាសនា ជាពិសេសជាលទ្ធ ផលដែលបុព្វការីជនរបស់ពួកគេត្រូវបានទទួលទោស វាគឺជាបាតុភូតដ៏សោកសៅដ៏អស្ចារ្យ ដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។ (កូរិនថូសទី១ ១:២១) ចំណេះដឹងអំពីពិភពធម្មជាតិត្រូវ បានអភិវឌ្ឍពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ សាសនារបស់ពួកគេមានលក្ខណៈក្មេងពីសម័យ បុរាណ ហើយសព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេក៏ជាសាសនាក្មេងដែរ លើកលែងតែសាសនានៃវិវរណៈ។ នៅតែយករូបព្រះ និងទេវកថា។ ដូចយើងឃើញមួយនេះ ការដែលពាក្យនៃគម្ពីរ នេះត្រូវបានលាតត្រដាង។ យោងតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ពិភពលោកនេះមិនស្គាល់ព្រះ ដោយប្រាជ្ញារបស់ពួកគេទេ។ (១កូរិនថូស ១:២១)

ទោះបីជាបុរសនោះបានទទួលមេរៀននៃវិវរណៈដើម្បីស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដក៏ដោយ ចាប់ពីពេលនៃការមិនស្គាល់បង្គាប់រហូតដល់វិវរណៈ ពួកគេក្លាយជាងងឹត ហើយបន្ទាប់ មកពួកគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីបម្រើរូបព្រះ។ ដោយសារវិវរណៈដ៏ពិតនោះ ការពិតនៃ ដំណឹងល្អដើម្បីស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះមានតែមួយ អ្នកដែលមិនជឿ ហើយស្តាប់តាមវា មិនអាចជួយបានក្រៅពីបម្រើរូបព្រះនោះទេ។ តើអ្នកដែលត្រូវចាកចេញពីដំណឹងល្អអាច ជឿសរាងពិភពងងឹតយ៉ាងដូចម្តេច? បុរសបដិសេធអយ្យកោ ពោលគឺការរំពឹងអាស្រ័យ នឹងវិវរណៈ តែស្រឡាញ់ស្វ័យភាព នេះជាចរិតរបស់មនុស្សខូច។ ពួកគេតាំងសត្វជាព្រះ

របស់ខ្លួន ហើយបម្រើវា ហើយចុងក្រោយគេបម្រើខ្លួនឯង នេះជាទេវកថាដែលជាការ
ថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ បុរសសម័យក៏ដូចគ្នាដែរ។ ទស្សនវិជ្ជាដែលនៅ
សម័យនេះហៅថា

សម្រាប់ការស្ថានដ៏អស្ចារ្យបំផុតគឺមានតែទេវកថា ០ ធ្វើឱ្យការគិតដែលបុរសធ្វើឱ្យជាស្ត
ង់ដារចុងក្រោយ (ធ្វើឱ្យព្រះ) ទេវកថានេះមានការចូលរួមដោយបុរសចាស់និងបុរស
សម័យទំនើបរួមគ្នា, មួយដែលបំបែកចេញមួយនេះគឺគ្រាន់តែជាពាក្យរបស់ ព្រះបានបើក
សម្តែងចេញពីតែខាងលើប៉ុណ្ណោះ។

ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទនោះ យើងអាចដឹងពីរបៀបដែលជនជាតិយូដាស្រឡាញ់
ស្វ័យភាព ប៉ុន្តែស្តាប់ក្នុងការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អំពីការពិតនេះ ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់
ជានិច្ចថាបច្ចុប្បន្នដែលបានសង្កត់ធ្ងន់យ៉ាងខ្លាំងក្លា នោះគឺ ខទី 31, 32 មកពីរដងនៃពាក្យដើម្បី
ជំរុញកំហឹងរបស់ខ្ញុំ ខទី 33 បាននិយាយបីដងនៃពាក្យ ពួកគេមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះជាទម្រង់គ្នាទៅវិញទៅមក ថា គឺ "បានបែរមករកខ្ញុំវិញ" "មិនមែនមុខរបស់ពួក
គេ" "ពួកគេមិនបានស្តាប់ដើម្បីទទួលបានការណែនាំ" ។ ល. និង ខ ៣៤, ៣៥ បានចង្អុល
បង្ហាញថាតើពួកគេបានបម្រើរូបព្រះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរប៉ុណ្ណា ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់បានស្តី
បន្ទោសភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេដែលថាពួកគេមិនបានបម្រើព្រះដោយការបើកសម្តែង
របស់ព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេបានបម្រើអ្វីដែលមនុស្សបង្កើតដោយស្វ័យភាព។ ព្រះធ្វើ

កុំនិយាយអត្ថន័យដែលថាសកម្មភាពរបស់ពួកគេតែងតែជាស្វ័យភាព ប៉ុន្តែមិនបានចូល
ក្នុងគំនិតរបស់ខ្ញុំដែរថាពួកគេគួរប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្តាប់ខ្លឹមនេះ ដើម្បីធ្វើឱ្យយូដាប្រព្រឹត្តអំពើ
បាប™។

6. ព្រះនៃគ្រប់អំណាចទ្រង់មានបន្ទូលថា ទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យជនជាតិយូដាជាប់គុកនៅក្នុងជាតិសាសន៍ផ្សេង ត្រឡប់មកវិញ។ (៣៦-៤៤)

ជាការពិតណាស់ ចំណុចនេះដែលថាជនជាតិយូដាត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយបាប៊ីឡូន ហើយបន្ទាប់មកពួកគេនឹងត្រឡប់មកវិញបន្ទាប់ពី 70 ឆ្នាំដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែដូចជាសៀវភៅរបស់ព្យាករវិទូទៅនៅទីនេះ ការពិតនៃការត្រឡប់មកវិញនេះ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះវាបានព្យាករណ៍ពីចលនានៃពិភពលោកដោយព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងថ្ងៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ការបញ្ចេញមតិដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងផ្នែកនេះបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈ eschatological ទាំងនោះគឺជាកន្សោមទាំងអស់ "ពួកគេនឹងក្លាយជាស្រូវរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងក្លាយជាព្រះរបស់ពួកគេ" (១៥: ២៦-២៩ វង្សា ១៧: ៦ វិញ្ញា ខទី ៣៨) ប៉ុន្តែម្សិញពួកគេអាចធ្វើបាន។ ចូរកោតខ្លាចខ្ញុំជារៀងរហូត" (២៧: ២៦ ២៧: ២៦-២៧ ២៧: ២៧-២៨ ២៧: ២៩) (ខទី ៣៩) "នឹងធ្វើសេចក្តីសញ្ញាដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចជាមួយគេ" (4 , ៧: ១៤ ១៥: ១៦ ១៦: ១៧ ១៧: ១៨ ១៨: ១៩ ១៩: ២០ ២០: ២១ ២១: ២២ ២២: ២៣ ២៣: ២៤ ២៤: ២៥ ២៥: ២៦ ២៦: ២៧ ២៧: ២៨ ២៨: ២៩ ២៩: ៣០ ៣០: ៣១ ៣១: ៣២ ៣២: ៣៣ ៣៣: ៣៤ ៣៤: ៣៥ ៣៥: ៣៦ ៣៦: ៣៧ ៣៧: ៣៨ ៣៨: ៣៩ ៣៩: ៤០ ៤០: ៤១ ៤១: ៤២ ៤២: ៤៣ ៤៣: ៤៤ ៤៤: ៤៥ ៤៥: ៤៦ ៤៦: ៤៧ ៤៧: ៤៨ ៤៨: ៤៩ ៤៩: ៥០ ៥០: ៥១ ៥១: ៥២ ៥២: ៥៣ ៥៣: ៥៤ ៥៤: ៥៥ ៥៥: ៥៦ ៥៦: ៥៧ ៥៧: ៥៨ ៥៨: ៥៩ ៥៩: ៦០ ៦០: ៦១ ៦១: ៦២ ៦២: ៦៣ ៦៣: ៦៤ ៦៤: ៦៥ ៦៥: ៦៦ ៦៦: ៦៧ ៦៧: ៦៨ ៦៨: ៦៩ ៦៩: ៧០ ៧០: ៧១ ៧១: ៧២ ៧២: ៧៣ ៧៣: ៧៤ ៧៤: ៧៥ ៧៥: ៧៦ ៧៦: ៧៧ ៧៧: ៧៨ ៧៨: ៧៩ ៧៩: ៨០ ៨០: ៨១ ៨១: ៨២ ៨២: ៨៣ ៨៣: ៨៤ ៨៤: ៨៥ ៨៥: ៨៦ ៨៦: ៨៧ ៨៧: ៨៨ ៨៨: ៨៩ ៨៩: ៩០ ៩០: ៩១ ៩១: ៩២ ៩២: ៩៣ ៩៣: ៩៤ ៩៤: ៩៥ ៩៥: ៩៦ ៩៦: ៩៧ ៩៧: ៩៨ ៩៨: ៩៩ ៩៩: ១០០) ការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំនៅក្នុង ចិត្តរបស់គេ" (១៥: ២៦-២៩ វង្សា ១៧: ៦ វិញ្ញា ខទី ៣៨) (ខទី ៤០)

ល គឺជាទំនាយដែលទាក់ទងនឹងពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ សូមមើលការបកស្រាយ ១២:១៤-១៧ អំពីលក្ខណៈនៃទំនាយបែបនេះ។

ពាក្យ ខទី ៤៣, ៤៤ បង្រៀនពីអត្ថន័យនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានធ្វើឱ្យយេរេមាបានទិញរាល។ នោះគឺថា ជនជាតិយូដាដែលត្រូវបាប៊ីឡូនចាប់ខ្លួនត្រូវបានត្រឡប់មកវិញនៅពេលអនាគត បន្ទាប់មកពួកគេរស់នៅដោយសុខសាន្ត ហើយគេនឹងលក់និងទិញដី។

ជំពូកទី 32 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បុរសដែលស្តាប់ពាក្យត្រឹមត្រូវ ហើយមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ រីឯរូសជាទីបំផុត ទោះបីជាពួកគេឃើញការសម្រេចនៃទំនាយរបស់ព្រះក៏ដោយ ពួកគេមិនប្រែចិត្តទេ ជា ជាងបៀតបៀនព្យាករណ៍។ មនុស្សរីឯរូសត្រូវទម្លាក់ចុះក្នុងអំពើបាបដ៏អាក្រក់មិនខ្លាចសូម្បី តែព្រះ។ (1-5)

2. សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿពិតបានកើតឡើងនៅពេលដែលគាត់មានអារម្មណ៍ថាព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាពាក្យពិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ខ ៨ ឃ្លា ០ ស្របតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ អម្ចាស់™ ០ ខ្ញុំបានដឹងថា នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ "បង្ហាញអត្ថន័យ។

3. ជំនឿមិនត្រូវបានរំដើបរំជួលនៅក្នុងខត្តមគតិមួយចំនួនដែលមិនមែនជារបស់ពិតនោះ ទេ វាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដោយជីវិតទូទៅរបស់បុរស។ ម្យ៉ាងទៀត វាទាក់ទងទៅនឹង ព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ដូចជាទំនាក់ទំនងនៃការដោះស្រាយ។ (៩-១២)

4. ការមិនជឿលើការពិតដែលថាស្ថានសួគ៌ និងផែនដីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃ ព្រះ មានន័យថា ការអះអាងថាស្ថានសួគ៌ និងផែនដីបានក្លាយជាចៃដន្យ ដែលវាពិបាកជាង ការជឿថា ស្ថានសួគ៌ និងផែនដីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចរបស់ព្រះ។ ព្រោះគ្មានអ្វី ចេញមកដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ ការពិតដែលព្រះបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដីដោយ ប្រធានភាពរបស់ទ្រង់ គឺជាសេចក្តីពិតដែលអ្នកណាមិនអាចសង្ស័យបាន (ខ ១៧)។

5. សម្រាប់ព្រះគុណ និងភាពសុចរិត គឺជាច្បាប់ដែលស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃសកលលោក ទាំងអស់ យើងមិនអាចបដិសេធបានទេថាវត្ថុទាំងពីរនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកបង្កើត ដែល ជាគ្រឹះនៃសត្វទាំងអស់។ (ខ១៨)

6. កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ និងការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដែលបើកសម្តែងក្នុងប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល ប្រៀបបាននឹងដំបងចង្កៀងដើម្បីបង្ហាញការពិតនៃការរស់នៅរបស់ទ្រង់ដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។ (20-24)

7. ទោះបីជាអ្នកជឿមានការសង្ស័យក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើដូច្នោះ ព្រោះគាត់ដឹងថាវាអាចដោះស្រាយបាននៅក្នុងព្រះអម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់។ វាមិនមែនជាការសង្ស័យសម្រាប់ការសង្ស័យនោះទេ ប៉ុន្តែការស៊ើបអង្កេតដើម្បីជឿលើវាកាន់តែប្រសើរ។ (ខ ២៥)

8. ពេលណាដែលព្រះប្រកាសការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសាសន៍យូដា នោះទ្រង់បានបន្ទោសអំពីបាបរបស់គេ។ ទោះជាគាត់ដឹងពីអំពើបាបរបស់ពួកគេក៏ដោយ ការពិតដែលព្រះបានជ្រើសរើសពួកគេចេញមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ (30-33)

9. ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលមានរឿងជាច្រើនដើម្បីបម្រើព្រះ។ ដូចយើងឃើញតែប៉ុណ្ណឹង មនុស្សជាតិត្រូវបានគេបង្កតសាសនាជាពិសេស។ (កូរិនថូសទី១ ១:២១) ពួកគេអាចកាន់សាសនាពិតបាន ដោយសារពួកគេគោរពតាមវិវរណៈប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកណាដែលចាកចេញពីវិវរណៈ នោះមិនអាចជួយអ្វីបានឡើយ ក្រៅពីត្រូវគេទម្លាក់ទៅក្នុងផ្លូវនៃការថ្វាយបង្គំរបស់ព្រះ។ (៣៤, ៣៥)

10. វិធីសាស្ត្រដែលព្រះប្រតិបត្តិដើម្បីបម្រើព្រះដោយសក្តិសមបំផុតគឺការផ្តល់បេះដូងតែមួយដល់ពួកគេ។ (ខ ៣៩) បេះដូងមួយចង្អុលបេះដូងសាមញ្ញមិនដាច់ពីគ្នា។ ចិត្តនៃអំពើបាបតែងតែជាចិត្តដែលបែកបាក់។ ចិត្តដែលទាស់ទែងគ្នាដោយចិត្តដែលមានអំពើបាបទាំងអស់ មិនបម្រើព្រះឡើយ។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់មិនអាចបម្រើព្រះអម្ចាស់ពីរអង្គបានទេ អ្នកជឿគួរតែបម្រើព្រះដោយធម្មជាតិ។ (ម៉ាថាយ ៦:២៤)

**សេចក្តីអធិប្បាយ 43 អំណោយចុងក្រោយដែលគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផ្តល់ឱ្យ
មនុស្សជាតិគឺរីករាយ (យេស៊ូ 33:8-11)**

សម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដោះស្រាយបញ្ហារបស់មនុស្សជាតិដោយស្មោះអស់ពី
ចិត្ត អ្នកដែលជឿលើវាដោយស្មោះនឹងរីករាយនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ កាលដែលព្រះ
យេស៊ូវគ្រីស្ទបានគង់នៅក្នុងពិភពលោក ជួនកាលទ្រង់មានបន្ទូលថា អរសប្បាយ 1) ទ្រង់
បានរំសាយអំពើបាបពីអតីតកាលរបស់យើង ហើយមានបន្ទូលថានឹងអរសប្បាយ។ (មថ.
៩:២) ២) កាលដែលលោកដើរជាមួយយើងក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន លោកមានន័យថាអរ
សប្បាយ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែទូកនៅឆ្ងាយពីដី ខ្យល់បក់បោកនឹងខ្យល់។ ពួក
គេ។” (ម៉ាថាយ ១៤:២៧) ៣) ក្នុងន័យថា ទ្រង់នឹងសង្គ្រោះនៅថ្ងៃអនាគត ទ្រង់មាន
បន្ទូលថា ប៉ុន្តែបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះទៅកាន់អ្នក ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីសុខ
ក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងពិភពលោក

អ្នកនឹងមានទុក្ខលំបាក។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំបានយកឈ្នះលើពិភពលោកហើយ™។ (យ៉ូ
ហាន ១៦:៣៣) សេចក្តីរីករាយទាំងបីខាងលើ (ឬភាពក្លាហាន) តាមពិតគឺទាក់ទងនឹង
អ្វីៗទាំងអស់នៃជីវិតមនុស្ស ពោលគឺមានទំនាក់ទំនងជាមួយអតីតកាល បច្ចុប្បន្នកាល និង
អនាគតកាល។ ដោយសារដំណឹងល្អធានានូវសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យដល់អ្នកជឿ នោះពួក
គេរីករាយនឹងសេចក្តីទុក្ខព្រួយ។ (រ៉ូម ៥:៣, ៤)

- 1) ការមិនជឿមិនមានសេចក្តីរីករាយទេ។ លោក Voltaire ជាអ្នកមិនជឿព្រះបាន
និយាយដោយមិនរីករាយថា “ខ្ញុំប្រហែលជាល្អប្រសិនបើគាត់គ្មានកំណើតពីខ្លួនគាត់។ ២)
បុរសមិនទទួលបានប្រាក់ទេ។ អាមេរិចជាមហាសេដ្ឋីម្នាក់ លោក Gould បាននិយាយ

នៅក្នុងការស្តាប់របស់គាត់ថា "ខ្ញុំជាអារក្សដែលវេទនាបំផុតនៅក្នុងពិភពលោក" ។ 3) សាសនាហិណ្ឌូនិយមមិនមានសេចក្តីរីករាយពិតប្រាកដទេ។ Lord Byron រីករាយពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ហើយគាត់បានសរសេរនៅថ្ងៃខួបកំណើតចុងក្រោយរបស់គាត់ថា "ផ្កា និងផ្លែឈើ និងជីវិតបានបាត់ទៅហើយ។ ដង្កូវ ខ្យង និងទុក្ខត្រូវបានដឹកយកតែម្នាក់ឯង។ " ។

គ្រូគង្វាល ចន ញូតុន បានទៅលេងផ្ទះអ្នកជឿ ហើយប្រាប់ពួកគេថា អ័រសប្បាយ™ ម្ចាស់ផ្ទះសួរថា "ខ្ញុំបាត់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ តើខ្ញុំនឹងសប្បាយចិត្តអី? គាត់បានឆ្លើយថា "ដោយសារតែអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិដែលភ្លើងមិនអាចឆេះបាន អ្នកត្រូវតែត្រេកអរ" Adoniram Judson ដែលបានធ្វើការនៅ Myanmar តែងតែរីករាយ គាត់បានទទួលរហស្សនាមថា "ទេវតា" នៅពេលដែលគាត់បានដើរលើផ្លូវនៃ New England ។ ក្មេងប្រុសម្នាក់បានឃើញពន្លឺនៅលើមុខរបស់គាត់ ហើយគាត់មានការចាប់អារម្មណ៍ គាត់ត្រូវបានគេលង់ទឹក បន្ទាប់មកគាត់បានក្លាយជាគ្រូគង្វាលដ៏អស្ចារ្យម្នាក់។ គាត់គឺជាគ្រូគង្វាល H C Trumbull ។

ជំពូកទី 33 ធម្មទេសនា

1. នៅពេលដែលអ្នកបំរើដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះត្រូវបានជាប់គុកនៅក្នុងគុក ទោះជាគ្រប់ ទិសទីត្រូវបានរារាំងក៏ដោយ ស្ថានសួគ៌ត្រូវបានបើកឱ្យគាត់។ (ខ ១)

2. យើងគួរជឿថាអ្នកដែលសម្រេចបានជានិច្ចគឺព្រះយេស៊ូវ។ ទោះបីជាការងាររបស់ គាត់ត្រូវបានបុរសនោះប្រតិបត្តិតាមពិតគាត់ផ្ទាល់ក៏ប្រតិបត្តិវាដែរ។ អ្នកដែលបំផ្លាញ អំណាចទុច្ចរិត គឺព្រះយេស៊ូវ (ខ៥) មានតែព្រះទេដែលជួយសង្គ្រោះអ្នកដែលត្រូវបាន តែងតាំងសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះក៏ប្រហារជីវិតវាដែរ។ (៦, ៧)

គោលបំណងចុងក្រោយដែលព្រះយេស៊ូវសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់គឺដើម្បីទទួលបានភាព រីករាយតាមរយៈពួកគេ។ (8-11)

3. ព្រះបានបើកសម្តែងក្តីសង្ឃឹមក្នុងការវិលត្រឡប់ចេញពីបាបីទ្វារនៅពេលអនាគត ក្នុង ពេលជាមួយគ្នានោះ ទ្រង់បានបើកសម្តែងនូវសេចក្តីសង្គ្រោះចុងក្រោយនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ដែលនឹងមកក្នុងពេលអនាគត នោះគឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះខាងវិញ្ញាណ។ (14-18) ព្រោះ ដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចពីអំពើបាបរបស់ពួកគេតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទគឺសំខាន់ ជាងការចេញពីរដ្ឋជាប់ឃុំយ៉ាងនៅបាបីទ្វារទៅទៀត។ វាស្រដៀងគ្នាដែរដែលអំប្រាហាំ ប្រាថ្នាចង់បានស្រុកកំណើតនៅស្ថានសួគ៌ជាជាងរស់នៅស្រុកកាណានក្នុងនាមជាជន ចម្លែក ហើយប្រាថ្នាចង់បានក្រុងខាល់ខានអ៊ែរ។ (ហេព្រើរ ១១:១៣-១៦)

4. ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានសង្គ្រោះពួកគេ គឺពឹងផ្អែកលើគោលការណ៍នៃ សេចក្តីសញ្ញា។ (19-26) ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មដ៏ស្មោះត្រង់ ទ្រង់បានចុះកិច្ចសន្យា ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល ហើយបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ធ្វើឱ្យប្រជាជន

របស់ទ្រង់ពីងផ្អែកលើទ្រង់ជាដាច់ខាត។ ទំនាក់ទំនងដែលមនុស្សបានយកទៅគាត់តែងតែ
យកជំនឿជាមធ្យោបាយ។ សេចក្តីជំនឿត្រូវបានបង្ហាញដោយវត្ថុនៃកិច្ចសន្យា (សេចក្តី
សញ្ញា) ។ សូមមើល រ៉ូម ១០:១៧។

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 អំពីបាបដែលបំពុលព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់។ (យេរេមា ៣៤:១១)

មូលហេតុដែលសកម្មភាពរបស់សេដេគាបំពុលព្រះនាមរបស់ព្រះមានដូចតទៅ។

1. ដោយធម្មជាតិសេដេគាបានសន្យាថានឹងដោះលែងខ្ញុំបម្រើ គាត់បានយកភាពលាក់ពុត នៅចំពោះព្រះដើម្បីគេចចេញពីគ្រោះថ្នាក់ខាងរាងកាយ។ ដើម្បីបំពេញអត្ថប្រយោជន៍ខាង រូបកាយរបស់គាត់ដើម្បីទទួលយកតួរលេខនៃការប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះ (គាត់បានចុះកិច្ច សន្យាដើម្បីដោះលែងអ្នកបម្រើ) គឺជាអំពើបាបដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ សកម្មភាពបែបនេះ មិនមែនជាការលះបង់ដ៏សក្តិសមចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះទេ ហើយវាក៏ចំអកដល់ព្រះដែ រ។

2. បន្ទាប់មក ខ្ញុំបម្រើគឺជាមនុស្សវេទនាបំផុតក្នុងសង្គមរបស់ជនជាតិយូដា ព្រោះគេបាន ដោះលែងពួកគេ នាមរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើង។ ប៉ុន្តែ សេដេគាបានសន្យាថានឹង ដោះលែងមនុស្សដែលវេទនាបែបនេះ ប៉ុន្តែបានលាក់ទុក។ នេះជាការពិតជាអំពើឃោរ ឃៅ។ សុភាសិត 14:31 ចែងថា៖ អ្នកណាដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថ អ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុក្ខិត នោះនឹងលើកតម្កើង អ្នកនោះវិញ™។

សេចក្តីអធិប្បាយ 44 អំពីបាបដែលបំពុលព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់។ (យេរេមា ៣៤:១១)

មូលហេតុដែលសកម្មភាពរបស់សេដេគាបំពុលព្រះនាមរបស់ព្រះមានដូចតទៅ។

1. ដោយធម្មជាតិសេដេគាបានសន្យាថានឹងដោះលែងខ្ញុំបម្រើ គាត់បានយកភាពលាក់ពុតនៅចំពោះព្រះដើម្បីគេចចេញពីគ្រោះថ្នាក់ខាងរាងកាយ។ ដើម្បីបំពេញអត្ថប្រយោជន៍ខាងរូបកាយរបស់គាត់ដើម្បីទទួលយកតួរលេខនៃការប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះ (គាត់បានចុះកិច្ចសន្យាដើម្បីដោះលែងអ្នកបម្រើ) គឺជាអំពើបាបដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ សកម្មភាពបែបនេះមិនមែនជាការលះបង់ដ៏សក្តិសមចំពោះព្រះនាមរបស់ព្រះទេ ហើយវាក៏ចំអកដល់ព្រះដែរ។

2. បន្ទាប់មក ខ្ញុំបម្រើគឺជាមនុស្សវេទនាបំផុតក្នុងសង្គមរបស់ជនជាតិយូដា ព្រោះគេបានដោះលែងពួកគេ នាមរបស់ព្រះត្រូវបានលើកឡើង។ ប៉ុន្តែ សេដេគាបានសន្យាថានឹងដោះលែងមនុស្សដែលវេទនាបែបនេះ ប៉ុន្តែបានលាក់ទុក។ នេះជាការពិតជាអំពើឃោរឃៅ។ សូភាសិត 14:31 ចែងថា៖ ឯអ្នកណាដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុក្ខិត នោះនឹងលើកតម្កើងអ្នកនោះវិញ™។

ជំពូកទី 34 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះបីជាគាត់ជួបគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងសម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលមិនត្រូវប្រែចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់បានធ្វើឱ្យបេះដូងវិង។ (ខ១) សេដេគាមិនបានប្រែចិត្តក្នុងចិត្តរបស់គាត់នៅពេលមានវិបត្តិបែបនេះទេ។ (ខ ១១)
2. ព្រះមិនបោះចោលអ្នកដែលធ្លាក់ចូលទៅក្នុងវិបត្តិធ្ងន់ធ្ងរដែលទ្រង់ប្រទានពាក្យសម្រាប់ការប្រែចិត្តរបស់គាត់។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ២-៥ ។
3. ព្រះបានទាមទារថា មុនពេលដែលទ្រង់បន្តការពិតដែលថាជនជាតិយូដាធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពទាសករដ៏វេទនានៃបាបីឡូន នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ព្រះជាម្ចាស់បានទាមទារឱ្យពួកគេផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ខ្ញុំបម្រើដែលត្រូវបានជិះជាន់ដោយពួកគេនៅក្នុងសង្គមរបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើប្រជាជាតិយូដាបានទទួលស្គាល់ជីវិតទាសកររបស់បាបីឡូនថាជាបញ្ហាដ៏សោកសៅ នោះពួកគេគួរតែយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហានៃភាពអយុត្តិធម៌នៃទាសករដែលស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់ពួកគេ។ ដូច្នោះ សេដេគា និងស្តេច និងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់គួរតែត្រូវការការងារល្អដើម្បីដោះលែងអ្នកបម្រើតាមច្បាប់ដែលព្រះបានប្រទាន។ ប្រសិនបើពួកគេបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេមិនដោះលែងប្រឆាំងនឹងច្បាប់រហូតមកដល់ពេលនេះចលនា ការប្រែចិត្តអាចជួយសង្គ្រោះពួកគេពីការល្អានពានរបស់បាបីឡូន។ ម៉ាថាយ 7:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ ម៉ែត្តិ អ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាចង់ឱ្យអ្នកដទៃធ្វើចំពោះអ្នក ចូរធ្វើចំពោះគេផង ដ្បិតនេះជាក្រឹត្យវិន័យ និងជាហោរា។ “។

4. នៅពេលដែលពួកគេបានជួបបញ្ហាដ៏គ្រោះថ្នាក់ ពួកគេបានធ្វើឱ្យមានអាកប្បកិរិយានៃ ការប្រែចិត្ត បន្ទាប់ពីវិបត្តិនេះត្រូវបានកន្លងផុតទៅ អ្វីដែលពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងចិត្ត របស់ពួកគេ គឺជាអំពើបាបដ៏ធំដើម្បីចំអកដល់ព្រះ។ (6-11)

5. ចំពោះអំពើបាបរបស់បុព្វបុរស ការដាក់ទណ្ឌកម្មអាចចាក់ទៅលើកូនចៅរបស់ពួកគេ។ វាជាករណីដែលមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាប ដែលបុព្វបុរសរបស់ពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើ បាបម្តងហើយម្តងទៀត ហើយមិនបានប្រែចិត្ត។ សូមមើល ខ ១២-១៦ ។

6. អ្វីដែលបុរសតាំងចិត្តគោរពតាមព្រះ ប៉ុន្តែគាត់បានផ្លាស់ប្តូរក្នុងចិត្តគឺអំពើបាបដែលបាន ប្រព្រឹត្តដើម្បីធ្វើឱ្យព្រះខឹង។ (១៦, ១៧) ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តកំហុសដូចគ្នានៅ ទីរហោស្ថាន។ កំហុសដូចជាអំពើបាបដែលលើកសរសើរព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 78:36, 37 មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែគេលើកសរសើរគាត់ដោយមាត់។ ពួកគេបានកុហកគាត់ដោយ អណ្តាតរបស់ពួកគេ។ ចិត្តរបស់គេមិនខ្ជាប់ខ្ជួនចំពោះព្រះអង្គទេ។ ពួកគេមិនស្មោះត្រង់នឹង សេចក្តីសញ្ញារបស់លោកឡើយ™។

7. នៅពេលដែលអ្នកជឿធ្វើកិច្ចសន្យានៅចំពោះព្រះ (ដូចដែលពួកគេសារភាពជំនឿ សារភាពនៅពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ពួកគេ។ (១៨, ១៩) ដូច្នោះ ទំនុកតម្កើង ១៥:៤ មានប្រសាសន៍ថា៖ ប៉ុន្តែនៅក្នុងភ្នែកអ្នកណាក៏ត្រូវគេមើលងាយដែរ តែអ្នកណាដែលគោរព កោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ សូមនឹងការឃើញរបស់ខ្លួន ហើយមិនប្រែប្រួលឡើយ។ “។

8. បុរសប្រតិបត្តិ ប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីល្អ ហើយលុប ចោលនូវឆន្ទៈដែលព្រះជាម្ចាស់ដកនូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលគាត់ព្យាយាមផ្តល់ដល់គា ត់។ (២០-២២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 45 ការទាស់ទែងគ្នារបស់បុរស (យេរេមា 35:12-16)

បុរសមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ចិត្តទុកចិត្ត និងចិត្តគោរពប្រតិបត្តិ។ ប៉ុន្តែពួកគេផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ ការទុកចិត្ត និងការគោរពចំពោះវត្ថុមិនប្រក្រតី ប៉ុន្តែពួកគេមិនថ្វាយវាដល់ព្រះទេ។

1. បុរសស្រឡាញ់អ្នកដទៃដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្រឡាញ់ព្រះ។ តើពួកគេផ្តល់ក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅក្រហាយដល់ប្តី ប្រពន្ធ កូន និងឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណា? ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះមិនហូរទៅព្រះទេ។ យើងគួរស្រឡាញ់ព្រះខ្លាំងជាងឪពុកម្តាយប្តី ប្រពន្ធ និងកូនរបស់យើង។ (ម៉ាថាយ ១៩:២៩, លូកា ១៤:២៦)

2. បុរសទុកចិត្តអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែពួកគេមិនទុកចិត្តព្រះដូច្នោះ។ នៅពេលដែលបុរសនោះស្តាប់ពាក្យរបស់អ្នកដទៃជាញឹកញាប់ គាត់មានករណីជាច្រើនដើម្បីជឿលើពួកគេដោយមិនពិនិត្យមើលដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេស្នាក់នៅក្នុងការជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ហើយទោះបីជាមនុស្សជឿលើរបស់ដែលមើលមិនឃើញមិនមែនជារបស់ពិភពលោកនេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្តាប់រឿងស្ថានសួគ៌ដោយចម្លែកឡើយ។

3. ទោះបីជាមនុស្សគោរពតាមអំណាចរបស់មនុស្សក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនគោរពតាមអំណាចរបស់ព្រះដែរ។ ដូចគ្នានឹងការពិតដែលថា ទោះបីគាត់មិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះក៏ដោយ ក៏គាត់បង្ហាញការស្តាប់បង្គាប់បុរសនោះដែរ អូស្ទ័នបាននិយាយថាវាជាអំពើអាក្រក់ដ៏ធំ (គុណដ៏អស្ចារ្យ)។ ជាការពិតណាស់ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលពួកគេគួរតែស្តាប់បង្គាប់បុរសដោយធម្មជាតិ ប៉ុន្តែវាជារឿងខុសឆ្គងដែលពួកគេបានថ្វាយអ្វីដែលពួកគេគួរស្តាប់បង្គាប់ដល់ព្រះ ដល់បុរសនោះ។ ពាក្យរបស់ Augustine មានន័យយ៉ាងនេះ។

4. ថ្វីត្បិតតែបុរសធ្វើតាមទំនៀមទំលាប់នៃការស្លាប់យ៉ាងល្អក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនស្គាល់ ព្រះបន្ទូលនៃជីវិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ជាការពិតណាស់ យើងគួរយករឿងល្អពីអតីត កាលមកធ្វើជាកញ្ចក់របស់យើង។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងផ្ដោតលើវា ប្រសិនបើយើង មិនទទួលការងារបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីមានជីវិតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះគឺជាកំហុសដ៏ធំ មួយ។ យើងគួររស់នៅជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយព្រះបន្ទូលនៃជីវិត ដែលជាបទគម្ពីរខាង វិញ្ញាណ។ នៅពេលយើងរស់នៅខាងវិញ្ញាណ យើងមានភាពចាស់ទុំ និងរីកចម្រើន ហើយត្រូវសម្រាយ និងកាន់កាប់។ បើវាមិនមាន ហើយធ្វើតាមតែទំនៀមទំលាប់ដែល ស្លាប់ទេ នោះយើងគួរតែដើរថយក្រោយ ហើយមិនអាចកាន់កាប់បច្ចុប្បន្នដើម្បីមកលើ យើងជាថ្មីបានទេ។

ជំពូកទី 35 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ត្បិតព្រះមានព្រះហឫទ័យស្មោះស្ម័គ្រដើម្បីដាស់មនុស្សឯងដ៏តឱ្យភ្ញាក់ពីអំពើបាបរបស់ ពួកគេ វិធីសាស្ត្របង្រៀនវាក៏ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនូវវិធីសាស្ត្រជាច្រើន។ គាត់ប្រើ សាស្ត្រាចារ្យជាច្រើននៃការពិត។ បុរសដែលមានភ្នែកខាងវិញ្ញាណភ្លឺតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធទទួលបទពិសោធន៍ការបង្រៀនពិតរបស់ព្រះ។ (១, ២)

2. ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់តែងតែមានចរិតលក្ខណៈប្រវត្តិសាស្ត្រជំរើរវិច។ ថ្វីត្បិតតែ វាជាពាក្យដែលចេញពីស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ ក៏វាកើតឡើងតាមរយៈការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលនឹងត្រូវរំលាយដោយបុរស។ នៅក្នុងវិវរណៈនៃសកម្មភាពដែលព្រះបានលើក Legabite ដើម្បីបង្រៀនជនជាតិយូដា គាត់មានសេចក្តីថ្លែងការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រលម្អិត។ កាលដែលគាត់ណែនាំអ្នកពាក់ព័ន្ធ គាត់មិននិយាយតែឈ្មោះទេ តែនិយាយសូម្បីតែឈ្មោះ ដូនតារបស់គាត់ ហើយក្នុងការចង្អុលបន្តប្រាប់ប្រាសាទ គាត់ពន្យល់ពីទីតាំងយ៉ាងលម្អិត ត។ (៣, ៤)

3. ប្រការប្រាំយ៉ាងដែលបុគ្គល Recab បន្តមានចំណុចល្អក្នុងចំណុចដើម្បីលើកទឹកចិត្ត ដល់ភាពសាមញ្ញនៃជីវិត និងភាពក្រីក្រសុទ្ធសាធ។ (៦, ៧) កាលដែលបុរសមានជម្លោះ ក្នុងជីវិត នោះគឺជាការបោកបញ្ឆោតនិងខូចខាតជាង។ ប៉ុន្តែ 1) ទោះបីជាគាត់មាន រចនាប័ទ្មនៃជីវិតដូចជាកូនចៅរបស់ Recap ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះកុលសម្ព័ន្ធពនេចរ។ កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតដែលរស់នៅបរិស្ថានផ្សេងទៀតគឺមិនត្រឹមត្រូវនៅទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត ។ ចំពោះបរិយាកាសនៃកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀតក៏បានបង្កើតព្រះដែរ ពួកគេក៏មិនត្រូវគេ

មើលងាយដែរ។ ព្រោះព្រះបានបង្គាប់ឱ្យគោរពមាតាបិតា។ (និក្ខមនំ ២០:១២) សូម
យោងទៅអេភេសូរ ៦:១

ដូចដែលព្រះបង្រៀនរាស្ត្រទ្រង់ ប្រតិបត្តិដោយស្មោះជាងមាតាបិតាបង្រៀនកូន។ ទំនុក
តម្កើង 27:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ ជំនឿគឺជំពូកម្តាយបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ!

ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់នឹងនាំខ្ញុំចូល™។ ដូច្នោះនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងឃ្លាថា “ខ្ញុំបាននិយាយ
ទៅកាន់អ្នកដោយខ្ជាប់ខ្ជួន” (ព្រះគម្ពីរ ១១:១៧) ខ្ញុំបានចាត់អ្នកបំរើរបស់ខ្ញុំ និង
អ្នកបម្រើទាំងអស់ទៅ ts, បញ្ជូនពួកគេដោយខ្ជាប់ខ្ជួន “(ព្រះគម្ពីរ ១៤, ១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ 46 លក្ខណៈនៃការសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (យេរេមា ៣៦:២៧-៣២)

ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទនេះ ព្រះជាម្ចាស់តែងតែគាំទ្រលើបទគម្ពីរជាលាយលក្ខណ៍ អក្សរ ហើយបង្ហាញការពិតថា ទ្រង់ចាត់ទុកវាយ៉ាងមានតម្លៃ។ ស្តេចយ៉ូអាគីមត្រូវបានផ្តន្ទាទោសចំពោះការដុតព្រះគម្ពីរ (៣៦:២៩-៤១) ហើយព្រះយេហូវ៉ាបានធ្វើឱ្យបារុកសរ សេរវាម្តងទៀត។ គាត់បានសរសេរគាត់តាមទំនៀមទម្លាប់ផ្ទាល់មាត់របស់យេរេមា។ (ខ៣២) ដូចយើងឃើញហើយ គម្ពីរត្រូវបានសរសេរដោយអ្នកណាម្នាក់ដើម្បីទទួលព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះ។

1. អំពើបាបដែលស្តេចយ៉ូអាគីមដុតគម្ពីរគឺជាអំពើបាបដែលត្រូវទទួលទោស។

តើអ្វីជាហេតុផលនៃការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលគាត់គួរទទួល? ព្រោះពាក្យដែលសរសេរនោះក៏ ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ។ ការពិតដែលថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ គឺជាអ្វីដែលបទគម្ពីរផ្ទាល់បង្ហាញឱ្យឃើញ។ សូមមើល រ៉ូម ៣:២, កិច្ចការ ៤:២៤, ២៥, ១៣:៣៤, ៣៥ ហេប ១:៦។

K. Barth បានបដិសេធការពិតដែលថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែមានតែគាត់ទេដែលចាត់ទុកវាជាសាក្សី (Zeugnis) ចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វា មានន័យថា កាលដែលយើងប្រព្រឹត្តតាមបទគម្ពីរ យើងមិនត្រូវការអត្ថបទនោះរាល់ថ្ងៃ ទេ។ ដូច្នោះហើយពេលដែលគាត់បកស្រាយបទគម្ពីរប្រឆាំងនឹងលទ្ធិប្រវត្តិសាស្ត្រ។ គាត់ មិនបានដឹងថា ព្រះបន្ទូលដ៏សប្បុរសរបស់ព្រះត្រូវបានដំឡើងនោះទេ។

នៅក្នុងការសរសេរជាមួយនឹងលក្ខណៈនៃស្ថានភាព។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ដូចដែលយើងនិយាយថាខគម្ពីរនេះមិនខុសនោះទេ វាមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ អ្នកទ្រឹស្តីគ្រិស្តរូស្ស្យដក់ លោក Herman Bavinck បានមានប្រសាសន៍ថា កាលដែលព្រះគ្រីស្ទគឺជាមនុស្សអចេតនា នោះបទគម្ពីរក៏ខុសដែរ។ គាត់បានអះអាងថាបទគម្ពីរនេះគ្មានកំហុសនិងកំហុសអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែ លោក Barth បាននិយាយថា ប្រសិនបើយើងនិយាយថាបទគម្ពីរគឺមិនត្រឹមត្រូវ នោះគឺជា Docetism (ទ្រឹស្តីនៃលក្ខណៈបុគ្គលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ) ។ (C. D. I, 2, 509/10) ។ គាត់មិនបាននិយាយថាបទគម្ពីរមិនរួមបញ្ចូលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ តែងតែមានតែក្នុងកម្រិតដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យវាក្លាយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ លោកបានសង្កត់ធ្ងន់លើទស្សនៈបែបនេះអំពីលទ្ធិទ្វេនិយមនៅក្នុងការបង្រៀនរបស់លោក ០ ការយល់ដឹងរបស់គ្រីស្ទបរិសុទ្ធនៃព្រះគម្ពីរ ឆ្នាំ ១៩៤៨)។ នេះគឺជាទ្រឹស្តីប្រតិកម្មប្រឆាំងនឹងទ្រឹស្តីធម្មជាតិ។ គាត់បាននិយាយថា កាណុងបាញ់មិនត្រូវបានបញ្ចប់ទេ ការបញ្ចប់កាណុងគឺជាកំហុសសម្រាប់សកម្មភាពបិទព្រះ ហើយវាជាកំហុសសម្រាប់បុរសដោះស្រាយវិវរណៈ។ (C.D.I2, P 476)

ដូចពាក្យខាងលើ អាកប្បកិរិយានៃការគិតរបស់ Barth មានកំហុសសម្រាប់តែសៀវភៅចំនួន 66 នៃព្រះគម្ពីរមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាជាពាក្យរបស់

ព្រះ។ បែបនេះធ្វើឱ្យយើងធ្វេសប្រហែសក្នុងការសិក្សាព្រះគម្ពីរជាវិធីសាស្ត្រវេយ្យាករណ៍-ប្រវត្តិសាស្ត្រ (វេយ្យាករណ៍-ប្រវត្តិសាស្ត្រ) ។

2. គោលបំណងនៃកំណត់ត្រានៃបទគម្ពីរ។

1) ដើម្បីផ្ទេរវាទៅជំនាន់ក្រោយ។ សម្រាប់វិវរណៈគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រ ប្រវត្តិសាស្ត្រមិនមែនជាធម្មជាតិដ៏អស្ចារ្យនៃពេលវេលា និងលំហទេ។ វាគួរតែត្រូវបានប្រកាសតាមរយៈដែនកំណត់ប្រវត្តិសាស្ត្រ។ នេះគឺជាគោលបំណងនៃការសរសេរ។ (រ៉ូម ១៥:៤)

2) ដើម្បីផ្ទេរវាជាក់ស្តែង។ ប្រសិនបើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសតាមប្រពៃណីផ្ទាល់មាត់ នោះវាងាយស្រួលក្នុងការផ្ទេរខុស។ ដោយសារតែបុរសនោះមិនពិត។ កាលដែលបុរសប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់គួរនិយាយដោយស្មោះត្រង់។ វាជាជីវិតរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ។ អំណាចនៃការនិយាយដោយស្មោះត្រង់ចេញមកពីការសិក្សាបទគម្ពីរយ៉ាងស៊ីជម្រៅ គម្ពីរគឺសម្រាប់ភាពត្រឹមត្រូវក្នុងការផ្ទេរសេចក្តីពិត។

3) ធ្វើឱ្យបុរសស្តាប់ដំណឹងល្អ រ៉ូម 10:17 ចែងថា៖ បំប្លែង៖ សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការឮ ហើយការឮតាមរយៈការស្តាប់

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ “។ ការស្តាប់គឺខុសពីការអានសំណេរ។ ការស្តាប់កើតចេញពីភស្តុតាងតាមរយៈបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានបង្កើតមនុស្សតាមរូបព្រះ នោះមនុស្សបានស្គាល់ព្រះតាមរយៈការប្រកាសអំពីមនុស្ស។ វាជារឿងចាំបាច់បំផុតដែលបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលកំពុងរស់រវើកប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ សាក្សីគួរតែស្រដៀងនឹងព្រះក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ពេលដែលគាត់ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គាត់គួរអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ហើយសិក្សាពាក្យទាំងនោះ។ គាត់មិនអាចរក្សាការធានាដោយការស្តាប់មួយ ឬពីរនោះទេ។

4) ដើម្បីបង្ហាញពីសមិទ្ធផលនៃទំនាយនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍។

ទំនាយចំពោះប្រជាជាតិបុរាណ និងអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានសរសេរមិនត្រឹមតែតាមទំនៀម
ទម្លាប់ផ្ទាល់មាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែច្បាស់ជាសរសេរដោយពាក្យ sorrel។ ការដែល
ទំនាយត្រូវបានផ្ទេរមកដូច្នោះ គឺដូចជាឯកសារភស្តុតាង។ ឯកសារភស្តុតាងនេះគឺដូចជា
បញ្ហាប្រឈមដើម្បីបង្ហាញភាពស្មោះត្រង់នៅចំពោះមុខប្រជាជាតិទាំងអស់នៃពិភពលោ
ក។

ជំពូកទី 36 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ គឺបង្ហាញឱ្យឃើញប្រសិទ្ធភាពជាងការនិយាយតាមមាត់។ ការផ្សាយដំណឹងល្អតាមរយៈការសរសេរជាពិសេសអាចមានប្រសិទ្ធភាពជាងរហូតដល់ផ្នែកដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមិនអាចទាក់ទងបាន។ (1-3)
2. បុរសដែលមិនមានតំណែងរបស់ហោរា ប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្យាការី តាមរយៈព្រះគម្ពីរដោយផ្ទាល់ គាត់អាចបំពេញបេសកកម្មរបស់ហោរា។ (5-10)
3. ការពិតដែលថាព្រះព្រមានជាមួយនឹងគ្រោះកាចដែលត្រូវចាក់ទៅលើមនុស្សមានបាបគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យដែលធ្វើឱ្យពួកគេប្រែចិត្តហើយជួយសង្គ្រោះពួកគេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនយល់ខុសការព្រមានបែបនេះចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ ប៉ុន្តែដូចជាបណ្តាសាដ៏អាក្រក់ និងការបដិសេធចំពោះគ្រោះថ្នាក់របស់វា។ (១១-២៥)
4. នៅពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបៀតបៀន នោះត្រូវបានប្រកាសកាន់តែខ្លាំង។ (27 -32, យោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី 32) ។

ជំពូកទី 37 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះជាទំនាយរបស់ព្យាករវិយោមអាចបានសម្រេចក៏ដោយ ក៏កូនីយ៉ា (យ៉ូអាគីន) និង ហ្វូងមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានចាប់ខ្លួនទៅក្រុងបាប៊ីឡូន ស្តេចសេដេគា និងមន្ត្រីរបស់ទ្រង់ ហើយប្រជាជននៅតែមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ យេអេមាបានប្រកាស (១, ២) ការពិតដែលថា ពួកគេរឹងមាំខ្លាំងណាស់ត្រូវបានគេបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់។ អ្នកដែលស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តែមិនប្រែចិត្ត គឺមិនត្រឹមតែងងឹតបន្តិចម្តងៗប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំង ឆាប់ងើបខ្លួនឡើង ហើយបន្ទាប់មកគាត់ស្តាប់ការសារភាពចំពោះមុខព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដោយស្មោះត្រង់ ហើយគោរពតាមវា។
2. អ្នកណាដែលមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែចង់ទទួលជំនួយពី ព្រះ នោះមានកំហុសក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាអបិយជំនឿ។ (ខ៣)
3. ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ទ្រង់មិនបោះចោលហ្វូងមនុស្សឱ្យ ជឿលើព្រះដ៏ទៃ ជាងព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់ភ្លាមៗនោះទេ។ ប៉ុន្តែលោកបានផ្តល់សេចក្តីពិត ដើម្បីប្រែចិត្តពួកគេ ។ (5-10)
4. ពួកបរិសុទ្ធទទួលនូវភាពអយុត្តិធម៌នៃការមិនពិតចេញពីហ្វូងមនុស្សក្លែងក្លាយ ហើយ ទទួលការបៀតបៀនដ៏អាក្រក់។ (11-15) ទោះបីជា ពួកបរិសុទ្ធត្រូវគេបៀតបៀន ទ្រង់មិនបៀតបៀនអ្នកដទៃឡើយ។

5. ដោយមិនលះបង់ខ្លួនយើងចូលទៅក្នុងការពិត ប្រសិនបើគាត់ច្រៀងក្នុងកម្រិតណាមួយ គាត់មិនអាចគេចផុតពីអាកប្បកិរិយាដើម្បីប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់បានទេ។ សូមយោងទៅ លើការបកស្រាយនៃ ខទី ១១ ។

6. បុរសនៃព្រះអាចតវិខ្លួនឯងដើម្បីផលប្រយោជន៍ដែលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ប្រកាសការពិត។

(8-19)

សេចក្តីអធិប្បាយ 47 អំពីសេចក្តីល្អរបស់ពួកគុស អេវេតមេលេក (យេរេ ៣៨:៧-១៣)

1. ទោះជាជនជាតិយូដានៅពេលនោះបានខូចខាងសាសនាក៏ដោយ បុរសបរទេសម្នាក់ ស្មោះត្រង់នឹងសាសនាពិតរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ (៧, ៨) ជាទូទៅ បុរសនោះងាយនឹងពុករលួយដោយសារអំពើពុករលួយនៃបរិស្ថាន គាត់មិនដូច្នោះទេ។

2. ទោះជាមន្ត្រីអាក្រក់ទាំងអស់បានបៀតបៀនយេរេមាដែលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាជនបរទេសក៏ដោយ គាត់បានផ្តោលទោសពួកគេយ៉ាងក្លាហាន ហើយបានសង្គ្រោះយេរេមា។ (ខ១៩)។ ការដែលគាត់ប្រាប់ទៅមន្ត្រីនោះជាមនុស្សទុច្ចរិត មិនមែនជាអ្នកក្លាហានទេ។

3. ពេលគាត់បានសង្គ្រោះយេរេមា គាត់បានប្រហារជីវិតដោយងែរបស់គាត់ដោយបន្ទាបខ្លួន និងការប្រុងប្រយ័ត្នយ៉ាងខ្លាំងរបស់គាត់។ (11-13) ការពិតដែលគាត់បាននិយាយថា ឱ្យភ្ជាប់ “ក្រណាត់ចាស់ និងសម្លៀកបំពាក់ដែលចាស់” ទៅ “ដាក់កន្ទក់ និងសម្លៀកបំពាក់នៅចន្លោះភ្នែក និងខ្សែពួរ” មានន័យថា គាត់

សកម្មភាពប្រុងប្រយ័ត្នដើម្បីយេរេមាកុំឱ្យមានគ្រោះថ្នាក់។ ទាក់ទងនឹងសាសនាពិតរបស់ព្រះយេហូវ៉ាក្នុងបទគម្ពីរ។ ពេលខ្លះយើងឃើញសកម្មភាពជំនឿរបស់សាសន៍ដទៃ។ សកម្មភាពនៃការថ្វាយទានរបស់ជនជាតិសាម៉ារីដ៏ល្អម្នាក់ (លូកា ១០:៣០-៣៧) ក្នុងចំណោមមនុស្សឃ្នងដប់នាក់ សកម្មភាពនៃការអរព្រះគុណដោយបុរសសាសន៍សាម៉ារីម្នាក់ (លូកា ១៧:១១-១៩) ជំនឿដ៏ងងឹតរបស់គូស អេណុក (កិច្ចការ ៨:២៦-៤០)។ ជំនឿរបស់កូនេណាសលើសេសាវា (កិច្ចការ ១០:១-៣០) ជំនឿរបស់មេទ័ព (Mt 8:5-13) ជំនឿរបស់ស្រ្តីសាសន៍សាម៉ារី (យ៉ូហាន ៤:១-២៩) ជំនឿរបស់ស្រ្តីស្ទីវ៉ូហ្វីលីពី (Mt 15:21- ២៨) ជាដើម។

ការពិតដែលថាមនុស្សស្លូតបូតដើម្បីដើរតាមផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿតែមួយគត់ត្រូវបានបង្ហាញ នៅលើក្តារនៃការមិនជឿរបស់ជនជាតិយូដាយ៉ាងចម្លែក។ ១) វាធ្វើឱ្យជនជាតិយូដាមាន សាសនារបស់ព្រះយេហូវ៉ាតាំងពីដូនតារបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែមិនជឿលើសាសនានោះ ខ្មាស់ អៀនដោយផ្ទាល់។ 2) វាបានទាយការពិតដែលថាសាសនាជីវិតដ៏មានតម្លៃមានឥទ្ធិពល លើសាសន៍ដទៃច្រើនជាងសាសន៍យូដាសម្រាប់ជាប្រយោជន៍នៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ទោះបី គាត់ទទួលបានច្រើន ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់នៅទីបំផុតគួរតែត្រូវគេដកហូត អ្នក ផ្សេងទៀតកាន់កាប់គឺជាគោលការណ៍នៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ មថ ២០:១៦ មាន ប្រសាសន៍ថា ប៉ូ ប៉ូ TM ។ យោងទៅ Mt 21: 43 ។

ជំពូកទី 38 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការមិនជឿរបស់ស្តេចសេដេការអំពីទំនាយរបស់យេសេមា កើតចេញពីឥទ្ធិពលដែលត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយពួកមន្ត្រីដើម្បីឡោមព័ទ្ធទ្រង់។ ទោះបីកងទ័ពបាប៊ីឡូនឡោមព័ទ្ធក្រុងយេរូសាឡឹមតាមការព្យាករណ៍របស់យេសេមា (៣២:១, ២ = ទោះជាទំនាយរបស់យេសេមាត្រូវក៏ដោយ) ស្តេចសេដេការហូតដល់មានអាកប្បកិរិយាមិនជឿ។ (ចុងបញ្ចប់នៃ ៣២:៥) និយាយឱ្យខ្លី ទោះជាពួកគេនៅក្នុងគ្រាមានវិបត្តិដើម្បីបដិសេធការចុះចាញ់បាប៊ីឡូនក៏ដោយ ក៏គេគិតថាមើលទៅមើលទៅជារឿងពិបាកយល់។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងនិយាយខ្លីមសារខាងក្នុង វាគឺជាការពិតដែលហោរារក្លែងក្លាយធំៗ (មានហោរារក្លែងក្លាយនៅក្នុងពួកមន្ត្រី។) បានល្បួងស្តេចសេដេការ។ (1-5)

2. ហ្វូងមនុស្សអាក្រក់បានអះអាងមិនពិត ហើយបិទបាំងការពិត។ ក្នុងចលនាដ៏អាក្រក់បែបនេះបានកើតឡើងដែលពួកគេបានព្យាយាមដើម្បីរក្សាការសម្ងាត់។ ពួកគេបោះឆ្នាំងជ្រៅដល់គាត់ ដើម្បីប្រតិបត្តិផែនការសិប្បកម្មដើម្បីដកចលនារបស់យេសេមា។ (ខ១៦) ការមិនពិតតែងតែមិនមែនជាសន្ទុះ និងយុត្តិធម៌ទេ ហើយយកវិធីដ៏អាក្រក់មកប្រើ។

3. Ebimeleck បុរស Kush គឺដូចជាជនជាតិសាម៉ារីដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (7-13) នៅពេលដែលគាត់បានជួយសង្គ្រោះយេសេមាទូរអាកប្បកិរិយាដែលគាត់បានយកគឺលម្អិតណាស់។ ជាឧទាហរណ៍នៃសកម្មភាពលម្អិតរបស់គាត់ គាត់បានដាក់ក្រណាត់កន្ទុប និងសម្លៀកបំពាក់ចាស់ៗនៅភ្នែករបស់យេសេមា ហើយសកម្មភាពមួយត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងខ្សែ។ ដូចដែលយើងឃើញ លូកា 10:30-37 នៅពេលដែលជនជាតិ

សម័យវិល្លបានជួយសង្គ្រោះបុរសម្នាក់នៅក្នុងដៃចោរ គាត់បានចាត់វិធានការយ៉ាងលម្អិត។ វានិយាយថា "គាត់បានទៅគាត់ហើយចង់របួសរបស់គាត់ដោយចាក់ប្រេងនិងស្រា ... សកម្មភាពទាំងប្រាំបួនគឺជាសញ្ញាដើម្បីជួយដល់សកម្មភាពដ៏ល្អបំផុតរបស់គាត់សម្រាប់ មនុស្សដែលមានទុក្ខ។ ក្នុងសកម្មភាពដែលគាត់ស្រឡាញ់ គាត់បានបន្ថែមសកម្មភាព ពេញលេញដើម្បីបង្កើតផល។ នេះបានលាតត្រដាងពីអ្នកចុងក្រោយក្នុងការសម្រេចក្តី ស្រឡាញ់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ សេចក្តីស្រឡាញ់ពិតជាគួររឹងមាំដូចជាសេចក្តីស្លាប់ (បទ ចម្រៀង ៨:៦) ហើយភាពស្មោះត្រង់ជាជីវិតរបស់វា។

4. ស្តេចសេដេគាមិនបានដោះស្រាយយ៉ាងក្តៅកកទេ ហើយបានត្រឹមតែសួរអំពីការពិត ដែលជាសកម្មភាពដែលប្រធានបំផុតទទួលយក។ ព្រះចង់ឱ្យបុរសត្រជាក់ឬក្តៅមុនពេល ការពិត។ អាកប្បកិរិយាស្នូតបូតជាមនុស្សដែលព្រះអម្ចាស់ស្តាប់ដល់ថ្នាក់ចងក្រង (វិវរ ណៈ ៣:១៤-១៦)

5. ដោយសារប្រទេសមួយមានគ្រោះថ្នាក់ដោយការគំរាមកំហែងពីសត្រូវខាងក្រៅ អ្នក ស្នេហាជាតិមិនពិតជាច្រើនត្រូវបានអះអាងថាដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយសត្រូវរួមគ្នា អាកប្ប កិរិយារបស់យេរេមាដើម្បីដាស់តឿនការចុះចាញ់គឺឯកោណាស់។ ប៉ុន្តែ គាត់បានអះអាង ដោយប្រថុយនឹងការពិតដែលស្តេចសេដេគាគួរចុះចាញ់បាបីទ្វារបន្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (យេ. ៣៨:១៧-២៣) មូលហេតុដែលគាត់និយាយពាក្យគ្រោះថ្នាក់ដដែលរហូតដល់ទី បញ្ចប់ ប៉ុន្តែគាត់មិនដកថយសូម្បីតែបន្តិចក៏ដោយ ព្រោះវាមិនមែនជាពាក្យរបស់គាត់ទេ តែជាពាក្យដែលព្រះបានប្រទាន។ វាច្បាស់ណាស់ថាអ្នកដែលមានការធានាចំពោះព្រះ បន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ាដ៏រឹងមាំ នឹងមិនរង្គោះរង្គើក្នុងគ្រាលំបាក និងទុក្ខវេទនាឡើយ។ ភាព

ភ្នាក់ងារចំពោះចិត្តស្មោះត្រង់របស់យើងមិនមែនចេញពីគាត់ទេ គឺចេញមកពីព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះ។

6. បុគ្គលដែលមិនព្រមធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ តែងតែរងការរង្កើដោយងាយ។ នៅ
ពេលដែលគាត់ទទួលការប្រឆាំងទៅនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់ប្រតិបត្តិដោយសម្ងាត់
រហូតដល់គាត់បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់គាត់ (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ)។ ស្តេចសេដេកាគឺជា
មនុស្សបែបនេះ។ (២៤-២៨) ត្រង់ចំណុចនេះសេដេកាច្បាស់ជាផ្ទុយពីយើងមែន។

ជំពូកទី 39 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ដោយសារតែទំនាយរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ ការពិតដូចគ្នាជាមួយ នឹងខ្លឹមសារគួរតែត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ (1-10) ដូច្នោះ បុរសដែលស្តាប់ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គួរតែចាត់ទុកវាដូចជាខ្លឹមសារដូចគ្នា។ ហេព្រើរ ១១:១, ២ បានមានប្រសាសន៍ថា ឯកទ្បនេះ សេចក្តីជំនឿគឺជាការធានានៃអ្វីដែលបានសង្ឃឹម ហើយ ជាការជឿជាក់លើអ្វីដែលមើលមិនឃើញ។ 2 ដោយសារវា មនុស្សចាស់បានទទួលការ សរសើរពីគេ™។

2. យេរេមាអាចនឹងត្រូវបានជូនដំណឹងសម្រាប់ទំនាយដ៏ខ្លាំងរបស់គាត់ទៅកាន់ស្តេចបាប៊ី ឡូន។ ប៉ុន្តែ ដោយសារសង្គ្រាមបែបនេះ ការដែលស្តេចមិនស្គាល់ព្រះបានបញ្ជូនសេចក្តី ប្រកាសដើម្បីការពារយេរេមា ជាពិសេស មិនមែនជាសេចក្តីសប្បុរសសាមញ្ញរបស់ មនុស្សឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលព្រះបានស្ញើចំពោះចិត្តរបស់នេប៊ូ កេសាដូច្នោះ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ព្រះបានសង្គ្រោះយេរេមាឱ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃអ្នក បៀតបៀនជាច្រើននាក់នៅស្រុកយូដា។

ប្រសិនបើយេរេមាមិនត្រូវបានសង្គ្រោះឱ្យរួចផុតពីមហន្តរាយនៃសង្គ្រាមដោយការលុក លុយរបស់បាប៊ីឡូនសម្រាប់គាត់ត្រូវបានធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពរបស់ព្យាការីក្លែងក្លាយ (២៣:១២) ព្រះមិនគួរមានអាកប្បកិរិយាបែបនេះឡើយ។ ជាពិសេសការពិតដែលនេប៊ូ កេសាបានបង្គាប់ថា៖ ឯចាប់គាត់មើលថែគាត់ឱ្យបានល្អ ហើយកុំធ្វើគាត់អី

គ្រោះថ្នាក់ ប៉ុន្តែត្រូវដោះស្រាយជាមួយគាត់ ដូចដែលគាត់ប្រាប់អ្នក™។ ជាសេចក្តី សប្បុរសដ៏ល្អបំផុតក្នុងការការពារយេរេមាទាំងស្រុង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការពិតដែល

មេបញ្ជាការកងទ័ពបានធ្វើឱ្យយេរេមាត្រូវការពារដោយកេដាលា ជាកូនរបស់អហ៊ីខេម នោះយើងក៏អាចនិយាយបានថា វាជាការណែនាំឱ្យមានការពិចារណាយ៉ាងហ្មត់ចត់។ បន្ទាប់មក កេដាលាដឹងច្បាស់អំពីស្ថានភាពរបស់ជនជាតិយូដាដើម្បីប្រឆាំងនឹងយេរេមា អាចការពារយេរេមាបានយ៉ាងល្អក្នុងគ្រាច្របូកច្របល់។ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពី និយាយថារឿងបែបនេះចេញមកពីការដឹកនាំរបស់ព្រះ។ (១១-១៤)

3. អ្នកដែលធ្វើការកម្សាន្តដល់អ្នកដែលព្រះបានតែងតាំងមិនបាត់បង់រង្វាន់ឡើយ។ ព្រះ យេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ បំណងណាឱ្យក្មេងតូចនេះសូម្បីតែមួយពែងទឹកត្រជាក់ ដោយសារ គាត់ជាសិស្ស ខ្ញុំប្រាប់អ្នកតាមពិតថា អ្នកនោះនឹងមិនបាត់រង្វាន់ឡើយ™។ (Mt 10:42) សម្រាប់ព្យាការី Ebethmeleth បានរំដោះយេរេមាចេញពីកន្លែងអង្គុយដើម្បីសម្លាប់គាត់ ដែលព្រះបានសន្យាថានឹងរំដោះជីវិតរបស់គាត់ចេញពីគ្រោះមហន្តរាយសង្គ្រាម។ អ្នក ជួយជនមានទុក្ខបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាជាទីបំផុត។ សុភាសិត 14:31 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ បំណងណាដែលជិះជាន់អ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតខ្លួន

4. ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកខ្វះខាតនោះ តែងលើកតម្កើងគាត់។ សុភាសិត 21:13 ចែងថា៖ បំណងណាដែលបិទត្រចៀកចំពោះការស្រែករបស់អ្នកក្រ អ្នក នោះនឹងស្រែកហៅខ្លួនឯងមិនបានឆ្លើយតបឡើយ™។

ជំពូកទី 40 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះបីជាពួកបរិសុទ្ធដែលព្រះបានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីសង្គ្រោះពីទុក្ខវេទនាត្រូវបាន ទម្លាក់ចូលទៅក្នុងបញ្ហាជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ប៉ុន្តែទីបំផុតព្រះគួរតែជួយសង្គ្រោះគា ត់។ (ខ ១)
2. អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ ដើម្បី មនុស្សទាំងអស់អាចចងចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានពេញលេញ។ ដូច្នោះ ដូចជា ការពិតដែលព្រះបានមានបន្ទូលនឹងត្រូវបានសម្រេច សូម្បីតែអ្នកមិនជឿក៏ទទួលស្គាល់ការ ពិត ហើយលើកតម្កើងព្រះ។ (២, ៣)
3. ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ការពារពួកបរិសុទ្ធ ដូចដែលទ្រង់បានសន្យា ទ្រង់បានថែរក្សា ពួកគេទាំងស្រុងដោយមិនមានការលេចធ្លាយទឹក។ គាត់ប្រតិបត្តិក្រសួងការពារយ៉ាងដូច្នោះ តាមរយៈប្រជាពលរដ្ឋ។ (4-6)
4. ព្រះជាម្ចាស់ចង់ចាំសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងព្រះពិរោធនេះហើយផ្តល់ ផ្លូវជីវិតដល់ប្រជាជនរបស់ទ្រង់ដូចជាដើមឈើដែលឆេះ (មនុស្សដែលនៅសល់ក្នុងសេចក្តី ស្លាប់) ដែលត្រូវបានដកចេញពីភ្លើង។ (សេក ៣:២)។ លោកបានតែងតាំងលោកកេដារី យ៉ាជាអភិបាលសម្រាប់កិច្ចការនេះ។ (7-12)
5. យើងគួរតែជឿលើព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ប៉ុន្តែទោះបីយើងស្រលាញ់បុរសដោយ គ្មានលក្ខខណ្ឌក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរជឿលើពួកគេដែរ ប៉ុន្តែយើងគួរតែប្រកាន់យកអាកប្ប កិរិយាដ៏ល្អសរសើរនៅក្នុងពួកគេ។ ទោះបីជា Gedaliah យក

កុំសង្ស័យម្នាក់ទៀតចេញពីចិត្តល្អ
ប៉ុន្តែមិនបានត្រៀមខ្លួនការពារទេ
(១៣-១៦)

ក្រោយគេរាយការណ៍រឿងសម្ងាត់សម្លាប់ម្នាក់ទៀត
តែជឿបុរសដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌជាក់ហុសដូចមន្ត្រី។

ជំពូកទី 41 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បន្ទាប់ពីសាសន៍យូដាត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយបាប៊ីឡូន ជីវិតដ៏សុខសាន្តរបស់ប្រជាជន ដែលនៅសេសសល់ហាក់ដូចជាត្រូវបានធានាជាបណ្តោះអាសន្ន (7-12) ដោយសារស ណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមហាក់ដូចជាត្រូវបានរក្សាយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ប៉ុន្តែចលនានៃការសម្លាប់បាន កើតឡើង។ (9-10) ប៉ុន្តែ នេះបានក្លាយទៅជាអ្វីដែលនៅដើមដំបូងដែលយេរេមាបាន ទាយ (ជំពូកទី ២៤) យើងគួរចាំថា ទុក្ខលំបាកដែលមានការច្របូកច្របល់ក៏មិនមែនជាអ្វី ដែលព្រះមិនបានដឹងជានិច្ចដែរ។ ដូច្នោះ ក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ យើងគួរជឿលើព្រះ អម្ចាស់ ហើយដើរតាមទ្រង់។

2. ថ្វីត្បិតតែអារម្មណ៍នៃសេចក្តីសុចរិតជាអ្នកដឹកនាំដ៏រឹងមាំ និងក្លាហានក៏ដោយ ព្រោះ គាត់មិនបានដឹកនាំមនុស្សដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ គាត់ក៏ធ្វើឱ្យមនុស្សក្លាយ ជាទុក្ខដូចមនុស្សអាក្រក់ដែរ។ (11-18) ទោះបីអ្នកដឹកនាំដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ ព្រះត្រូវបានស្តីបន្ទោសថាជាអ្នកបះបោរក៏ដោយ។ តាមពិតគាត់គឺជាអ្នកដឹកនាំពិតប្រាក ដ។ ការពិតដើម្បីចុះចាញ់បាប៊ីឡូន ទោះជាវាហាក់បីដូចជាត្រូវបានស្តីបន្ទោសពីជាតិក៏ ដោយ គឺជាវិធីដ៏ចម្រុះចម្រើនជាការរត់គេចទៅស្រុកអេស៊ីប ព្រោះវាជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ មេដឹកនាំពិតប្រាកដរបស់ជាតិ គឺស្របនឹងព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់តែមួយគត់ ដោយឆ្លងប្រទេស ឆ្លង ជាតិ និងឆ្លងឈាម។ អ្វីដែលគេប្រគល់បាប៊ីឡូន ហើយបម្រើគាត់ គឺជាបញ្ហារបស់ព្រះ ហេតុអ្វីបានជាយ៉ូហានណានបោះបង់ចោលបញ្ហានោះ ប៉ុន្តែបានគេចខ្លួនទៅស្រុកអេស៊ីប? ទោះបីជាគាត់បានយកបុរសនោះមកទទួលយកភាពសុចរិតនិងបេះដូងក្លាហានក៏ដោយក៏ គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការដឹកនាំមនុស្សខុស។ (៤៣:៧)

ជំពូកទី 42 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. បន្ទាប់ពីបុរសនោះដោះស្រាយដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា អ្វីដែលខ្លួនសុំវិធីណាមួយចំពោះព្រះ គឺអាកប្បកិរិយាបញ្ឆោតចិត្តដោយមិនស្គាល់ចិត្តដោយខ្លួនឯង ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ គឺជាអំពើបាបដែលចំអកព្រះ។ (១-៣) សូមមើល ខ ២០-២១។ បាទ្យាមក៏បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះដែរ។ (ជន. ២២:២-៣៥) មិនងាយស្រួលទេក្នុងការស្វែងរកអ្នកដែលអធិដ្ឋានទៅព្រះដោយចិត្តតាំងចិត្ត ដើម្បីធ្វើតាមតែព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ក្នុងចំណោមការអធិដ្ឋានដល់ព្រះ។ សុភាសិត 16:2 ចែងថា៖ ឯការប្រព្រឹត្តអាក្រក់របស់ស្តេចជាទីស្អប់ខ្ពើមណាស់ ដ្បិតបល្ល័ង្កត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីសុចរិត™។

2. ក្នុងនាមជាអ្នកស្ស័យខ្លួននៅចំពោះព្រះ គាត់គួរមានអាកប្បកិរិយាស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់បានយកត្រឡប់ទៅស្រុកអេស៊ីបរិហូក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេបានប្រកាន់យកគំនិតដើម្បីទទួលបានការណែនាំពីព្រះក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ហើយបានសុំថាតើឆន្ទៈរបស់ព្រះល្អឬអាក្រក់ចំពោះពួកគេពួកគេនឹងគោរពតាមវា។ (៥, ៦) វាគឺជាអំពើបាបដែលពួកគេបាននិយាយយ៉ាងងាយនៅចំពោះព្រះ។ Ecc 5:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ ឯកុំឱ្យចិត្តឯងប្រញាប់និយាយនៅចំពោះព្រះឡើយ ដ្បិតព្រះទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ហើយអ្នកនៅផែនដី។ ដូច្នោះ ចូរឱ្យពាក្យរបស់អ្នកមានតិចទៅ™។

3. ដូចជាបុរសនោះមិនស្គាល់អាកប្បកិរិយាច្បាស់លាស់របស់គាត់ ឬនៅក្នុងការតាំងទីលំនៅមួយចំនួនដែលឆន្ទៈរបស់ព្រះត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងប្រាកដ។ វាគឺជាវិធីល្អបំផុតដើម្បីរង់ចាំរហូតដល់ដឹងពីឆន្ទៈរបស់គាត់។ អាកប្បកិរិយារង់ចាំរហូតដល់គាត់ដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះគ្រាន់តែជាអាកប្បកិរិយានៃជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ (សូមមើលទំនុកតម្កើង ២៥:៣,

៣៣:២០, ៣៧:៩, ៦២:១, ៥, ៦៩:៣, ៦ គឺ ៨:១៧ ៤៩:២៣, ៤០:៣១, ទូរំ ៣:២៥, ហាប ២:៣ សេធាន ៣ :៨ មីក ៧:៧)។ ខ្ញុំជំពូកនិងខទាំងនេះដើម្បីមើលទៅមានន័យថាត្រូវរង់ចាំសម្រាប់. ជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់ដើម្បីដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីការរង់ចាំដប់ថ្ងៃ។ (ខ៧)

4. ទោះបីជាកងទ័ពបាប៊ីឡូនមានការភ័យខ្លាចក៏ដោយ ក៏ការធានាសុវត្ថិភាពរបស់ជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជាមួយផ្សេងទៀតបានទេ។ ពាក្យមួយដែលព្រះបានសន្យាថាពួកគេ (ជនជាតិយូដាដែលនៅសេសសល់) នឹងរស់នៅក្នុងទឹកដីយូដាដោយសុខសាន្ត គឺជាការបំបាត់ការភ័យខ្លាច និងការថប់បារម្ភទាំងអស់។ ដូច្នោះ នៅពេលនោះ ពួកគេគួរតែទទួលបានសេចក្តីសុខក្នុងចិត្ត ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ (10-12)

5. ឥរិយាបថមិនស្តាប់ពាក្យសន្យារបស់ព្រះដោយប្រុងប្រយ័ត្ន ការគិតចង់ឃើញពិភពលោក (ប្រទេសអេហ្ស៊ីប) ជាទឹកដីដ៏សុខសាន្ត ជាបាបកម្មដ៏ក្រៃលែង នាំឱ្យវិនាស។ (១៣-១៩)

ជំពូកទី 43 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកដែលធ្វើតាមអំពើបាប បដិសេធព្រះជាម្ចាស់ និងព្រះបន្ទូលរបស់គាត់។ (ទំនុក. ១៤:១, ២) មូលហេតុដែលពួកគេធ្វើដូច្នោះ គឺដោយសារពួកគេមិនបង្កើតភាពងងឹតក្នុងពន្លឺ។ (ខ ២) យោងទៅឃ្លីហាន ៣:២០។
2. បុរសប្រឆាំងនឹងមនុស្សសុចរិតព្យាយាមយកឈ្នះគាត់ដោយការប្រមាថ។ (ខ ៣)
3. បទបញ្ជារបស់ព្រះដែលហាក់ដូចជាមានអារម្មណ៍ថាមានគ្រោះថ្នាក់នៃយោធាបាបីទ្វីន ឥឡូវនេះពួកគេគួរតែស្នាក់នៅក្នុងទឹកដីយូដាអាចត្រូវគោរពតាមព្រះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មានឥទ្ធិពលជាងអំណាចយោធា។ (ខ ៤)
4. ព្យាការីដើរតាមផ្លូវដែលពួកគេមិនចង់ទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះប្រើអ្នកបម្រើ របស់លោកនៅកន្លែងណាក៏ដោយក្នុងស្ថានភាពណាក៏ដោយ។ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះមិនគួរ ត្រូវបានគេបញ្ឈប់កិច្ចបម្រើរបស់ខ្លួនសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ព្រះឡើយ។ (ខ ៨)
5. ព្រះបង្កើតសូម្បីតែរឿងដែលបុរសមើលឃើញគឺមិនអាចទៅរួចទេ។ ការដែលទាហាន បាបីទ្វីនចូលកាន់កាប់អេហ្ស៊ីប ប្រជាជនយូដាដើម្បីរត់គេចទៅអេហ្ស៊ីបមិនអាចគិតបាន ទេ។ (9-13) ប៉ុន្តែនៅកន្លែងដែលមច្ចុរាជស្ថិតនៅ ដូចគាត់បាននិយាយថា ឥន្ទ្រីត្រូវបាន ប្រមូលផ្តុំ។ (ម៉ាថាយ ២៤:២៨) នៅកន្លែងដែលមានអំពើបាប ការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះ បានមកដូចជាពន្លឺ។

ជំពូកទី 44 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះតាមរកសូម្បីតែមនុស្សប្រែចិត្តរបស់អង្គការសហប្រជាជាតិរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ហើយដាស់តឿនគាត់ឱ្យប្រែចិត្ត។ (១១)
2. ការទទួលទោស និងប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ អំពើបាបកាន់តែធំ ហើយទីបំផុត សេចក្តីវិនាសក៏ត្រូវមកទស្សនា។ (២-១៤)
3. បុរសមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយបុរសត្រូវរស់នៅជាមួយភាពរឹងចចេស របស់គាត់ ទីបំផុតក្លាយជាងងឹត ហើយពង្រឹងកាន់តែខ្លាំង បន្ទាប់មកឈានដល់ការប្រឆាំង ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងច្បាស់ ហើយតវ៉ានឹងអំពើបាប។ (15-19)
4. អ្នកជឿគួរចងចាំការពិត ដើម្បីទទួលបានការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះកំហុសរបស់គាត់កាលពី អតីតកាល ហើយគួរតែប្រែចិត្ត។ ពួកគេបោះបង់ទ្រឹស្តីនៃមនុស្សងងឹត ហើយគួរធ្វើការ សម្រេចចិត្តតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតរបស់ព្រះ (ការពិតដែលព្រះដាក់ទោសបាប) (20, 23)
5. ព្រះប្រទានព្រះបន្ទូលដើម្បីចង្អុលភាពរឹងប៉ឹងរបស់ពួកគេទៅកាន់មនុស្សមានបាប រឹងរូសកុំប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យដែលមនុស្សមានបាបត្រូវ ស្តាប់ក្នុងនិក្ខេបបទរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (អេសេក ១៨:៣២) យោងទៅអេសេក ៣:១៧- ២០។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាទ្រង់ព្រមានគាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ក៏ដោយ ព្រោះមនុស្សមានបាបត្រ ឡប់ចូលទៅក្នុងវត្តខាងឆ្វេងក្នុងខ្លួនវិញ គឺមានតែសេចក្តីវិនាសប៉ុណ្ណោះ។ (២៤-៣០)
6. បុរសមិនស្គាល់អំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមើលងាយវា ហើយប្រព្រឹត្តអំពើ បាប។ កាលដែលគេធ្វើអស់ជាយូរមកហើយ ទីបំផុតគេមិនដឹងពីការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គេ

ហើយបន្ទាប់មកគេត្រូវបំផ្លាញ។ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញដោយប្រាក់
ឈ្នួលនៃអំពើបាបដែលពួកគេបំបែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺត្រូវបានយល់ដោយមនុស្ស
ជំនាន់ក្រោយ។ (២៧, ២៨)

7. ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងនាមជាព្រះស្រីរបស់ទ្រង់ មិនត្រឹមតែដាក់ទោសប៉ុណ្ណោះទេ ទ្រង់ក៏ដាក់
ទោស រហូតដល់វត្ថុដែលគេពឹងពាក់ជំនួសព្រះ។ លោកមានប្រសាសន៍ថានឹងដាក់ទោសសូ
ម្បីតែស្តេចអេស៊ីប គឺផារ៉ោ និងហាប្រា ដែលជនជាតិយូដាពឹងផ្អែក។ (ខ ៣៩) យោង
ទៅអ៊ីស ៣:១-៣។

សេចក្តីអធិប្បាយ 48 ពាក្យដែលគួរសមចំនួនបួនដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានដល់បាវូក។ (យេសាយ ៤៥:១-៥)

1. ជាពាក្យដែលបាវូកគួរនឹកឃើញនូវអធិបតេយ្យរបស់ព្រះហើយគិតពិចារណា។ (ខ ៤ ខ)

សិរីដែលខ្ញុំបានសាង ខ្ញុំកំពុងតែរលំ ហើយអ្វីដែលខ្ញុំបានដាំ ខ្ញុំកំពុងតែដកចេញនោះគឺដីទាំងមូល™។ នេះជាពាក្យដែលព្រះមិនត្រឹមតែអាចបង្កើតប្រជាជាតិប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏អាចបំផ្លាញបានដែរ។ បុគ្គលនោះមិនបំផ្លាញនូវអ្វីដែលអ្នកដទៃបង្កើតឡើយ ហើយក៏មិនបំផ្លាញនូវអ្វីដែលអ្នកដទៃបង្កើតដែរ។ គាត់គ្រាន់តែប្រព្រឹត្តចំពោះអ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ មិនមែនដោយឆន្ទៈរបស់គាត់ទេ (មិនមែនដោយកំហឹងរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែដោយប្រាជ្ញាអាថ៌កំបាំងរបស់គាត់ និងបំណងប្រាថ្នាដ៏បរិសុទ្ធរបស់គាត់) សូម្បីតែអ្នកជឿក៏មិននឹកឃើញដល់ភាពជាម្ចាស់នៃព្រះដែរ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងគិតគ្រប់រឿង គាត់ធ្វើឱ្យមានការថប់បារម្ភដូច្នោះ។ ច្រើន ពេលយ៉ូបបានរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង គាត់បានយកឈ្នះការរងទុក្ខដោយជំនឿ ដើម្បីចងចាំគាត់

ភាពជាអធិបតេយ្យភាព។ នៅពេលគាត់ដឹងការពិតថាកូនរបស់គាត់និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់បានបាត់ភ្លាមៗគាត់បាននិយាយថា "ហើយគាត់បាននិយាយថាអាក្រាតខ្ញុំបានមកពីផ្ទៃម្តាយរបស់ខ្ញុំហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឱ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមថ្វាយព្រះពរដល់ព្រះនាមព្រះអម្ចាស់™។ (យ៉ូប ១:២១)។

នៅក្នុងអត្ថបទជាភាសាហេព្រើរ ពាក្យថា "ខ្ញុំ" (អាណែ= អានី) មិនមែនមកត្រឹមតែខតម្ភីខាងលើនោះទេ ហើយវាត្រូវបានបើកបង្ហាញនៅខាងក្រោមផងដែរ ដូចជា "ខ្ញុំ (អាណែ = អានី) កំពុងដកខ្លួនចេញ" ។ ដូចពាក្យថា "ខ្ញុំ" ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ 2 ដង អធិបតេយ្យភាព ភាពជាម្ចាស់ត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់។

2. គឺត្រូវចងចាំការពិតថាពិភពលោកទាំងអស់គួរតែជួបទុក្ខវេទនាសម្រាប់អំពើបាប។

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា "គឺដីទាំងមូល។" (នៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 4) និងពាក្យថា "ខ្ញុំកំពុងនាំគ្រោះមហន្តរាយមកលើមនុស្សទាំងអស់" (ខទី 5) វាមានន័យថា ព្រះបានបញ្ជូនគ្រោះកាចទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូលសម្រាប់អំពើបាបរបស់មនុស្ស ហើយនឹងវិនិច្ឆ័យពួកគេ។ និយាយដោយសង្ខេប អ្នកជឿមិនគួរស្វែងរកសុភមង្គលក្នុងលោកនេះសម្រាប់អំពើបាបរបស់ពួកគេឡើយ។ ដោយសារតែពិភពលោកនេះត្រូវបានបំបែកចេញហើយគួរតែទទួលបានតែ

ការវិនិច្ឆ័យ។ តាមពិតវាជាទីក្រុងនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ពេលព្រះសម្រាលទុក្ខដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលរងទុក្ខ នោះទ្រង់បានប្រាប់ពួកគេក្នុងអត្ថន័យនៃការស្និទ្ធនាំពិតនៅក្នុង ពេត្រុសទី ១ ៥:៩ ។ វាបាននិយាយថា ឯ ចូរទប់ទល់នឹងទ្រង់ ចូរតាំងចិត្តក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបែបនេះកំពុងត្រូវបានជួបប្រទះដោយភាគរភាពរបស់អ្នកទូទាំងពិភពលោក TM ។ ទោះបីជាពិភពលោកទាំងមូលរងទុក្ខក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនអាចនិយាយបានថាត្រូវចូលរួមនៅទីនោះដែរ។

3. វាមិនមែនដើម្បីប្រតិបត្តិការងារដ៏អស្ចារ្យនោះទេ។

នៅទីនេះ “រឿងដ៏អស្ចារ្យ” គឺ Kedolot (gh7lon) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលមានន័យថា របស់ដ៏អស្ចារ្យ។ ចំណុចទាំងនេះនៅលើសន្តិភាពផ្លូវកាយ សុភមង្គល សិរីរុងរឿង អំណាច និងការអភិវឌ្ឍន៍ដូចនោះ។ ក្នុងការព្យាបាលមនុស្សគាត់មិនគួរស្វែងរករឿងបែបនេះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់គួរតែទទួលយកការរងទុក្ខដោយអំណរ ហើយគួរមានអារម្មណ៍ថាវាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។ វាសមនឹងចំណែករបស់គាត់នៅក្នុងពិភពលោក។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបាទដាវីឌទូលថា៖ ឋបពិត្រព្រះអម្ចាស់! ភ្នែករបស់ខ្ញុំមិនខ្ពស់ពេកទេ។ ខ្ញុំមិនកាន់កាប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងអ្វីដែលអស្ចារ្យពេក និងអស្ចារ្យពេកសម្រាប់ខ្ញុំទេ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំបានស្ងប់ស្ងាត់ ហើយធ្វើឱ្យព្រលឹងខ្ញុំស្ងប់ ដូចកូនដែលបានផ្តាច់ដោះជាមួយនឹងម្តាយ។ ដូចកូនក្មេងដែលផ្តាច់ដោះ គឺជាព្រលឹងរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងខ្ញុំ។ ឱអីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមដល់ព្រះអម្ចាស់ ចាប់ពីពេលនេះតទៅមុខជារៀងរហូត™។ (ទំនុកដំកើង ១៣១:១-៣)

4. វាជាការសន្យាថានឹងជួយសង្គ្រោះជីវិតរបស់បារូក។

ខទី 5 បាននិយាយថា “ហើយតើអ្នកស្វែងរករបស់ដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ខ្លួនអ្នកទេ? កុំស្វែងរកពួកគេឡើយ ដ្បិតមើលចុះ យើងកំពុងតែនាំគ្រោះមហន្តរាយមកលើមនុស្សទាំងអស់នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ប៉ុន្តែយើងនឹងឱ្យជីវិតអ្នកជារង្វាន់នៃសង្គ្រាមនៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលអ្នកអាចទៅបាន™។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា “ដើម្បីទទួលបានរង្វាន់នៃសង្គ្រាម” មានន័យថា ព្រះបានសង្គ្រោះជីវិតនៃព្រលឹងអ្នកជឿ និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ក៏ដោយ។ ពាក្យនេះបារូកគួរតែទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ជីវិតនៃព្រលឹងខ្លួននឹងបានសង្គ្រោះដោយព្រះ។ នៅក្នុងការពិតដែលថាព្រះបាន

បញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់សម្រាប់ចលនានៃការសង្គ្រោះគាត់មិនបានធ្វើតាមគោលការណ៍នៃលទ្ធិផ្តាច់ការ។ នោះគឺគាត់មិនយកចលនានៃការសង្គ្រោះដោយមិនអើពើនឹងការសង្គ្រោះផ្ទាល់ខ្លួននៅកណ្តាលនៃការសង្គ្រោះនៃសង្គម។ គាត់បានបង្កើតសហគមន៍នៃវាស្ត្ររបស់ព្រះ ដោយការសង្គ្រោះមនុស្សម្នាក់ៗក្នុងពិភពលោកដែលបំផ្លិចបំផ្លាញ។ គាត់ចាត់ទុកព្រលឹងតែមួយជានគ្រូមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងអស់ ហើយស្វែងរកគាត់។ ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកគង្វាលដែលដាក់ចៀមប្រាំបួននៅលើវាលមួយយប់ ដើម្បីស្វែងរកចៀមមួយ។ ទោះជាគាត់បានស្លាប់សម្រាប់វាស្ត្ររបស់ព្រះទាំងមូលក៏ដោយ ក៏គាត់បានស្លាប់ជំនួសមនុស្សតែម្នាក់នៃវាស្ត្ររបស់គាត់ដែរ។ ១ កូរិនថូស ៨:១១ ចង្អុលទៅអ្នកជឿម្នាក់ហើយមានប្រសាសន៍ថា បង្ហាញឲ្យឃើញ ដោយសារអ្នករាល់គ្នាដឹងថា មនុស្សទន់ខ្សោយនេះត្រូវបានបំផ្លាញ ជាបងប្អូនដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគត។ “។

ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាវាសក្តិសមនឹងការរស់នៅផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ។ នេះមានន័យថា យើងគួរតែគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការសង្គ្រោះព្រលឹងរបស់យើង។ នៅពេលដែលយើងព្យាយាមធ្វើសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងដោយលះបង់ នោះវាមានប្រយោជន៍ដល់ការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងផ្សេងទៀត។ ដោយសារបុរសនោះមិនដឹងពីស្ថានភាពនៃព្រលឹងខ្លួន ប៉ុន្តែបានម្តីព្រលឹងម្ខាងទៀត ព្រលឹងក៏មិនបានសង្គ្រោះដែរ ហើយក៏មិនបានសង្គ្រោះព្រលឹងម្ខាងទៀតដែរ។ ដូច្នេះ គ្រូគង្វាលពិតប្រាកដប្រតិបត្តិវិធីនៃវិប្បដិសន្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងព្រលឹងរបស់គាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ហេព្រើរ 13:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ បង្ហាញស្តាប់បង្គាប់ពួកមេដឹកនាំរបស់អ្នក ហើយចុះចូលនឹងពួកគេចុះ ដ្បិតពួកគេកំពុងមើលថែព្រលឹងអ្នករាល់គ្នា ដូចជាអ្នកដែលត្រូវប្រាប់រឿងនោះ។ ចូរឲ្យពួកគេធ្វើការនេះដោយ

អំណរ ហើយមិនមែនដោយការថ្ងូរឡើយ ដ្បិតនោះនឹងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នកឡើយ™។
ហេតុផលដែលប៉ុលប្រកាសដំណឹងល្អគឺជាការពិតដែលថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ចូលរួមក្នុងដំណឹង
ល្អ។ ១ កូរិនថូស ៩:២៣-២៧ មានប្រសាសន៍ថា ប៉ ខ្ញុំធ្វើវាទាំងអស់សម្រាប់ជា
ប្រយោជន៍នៃដំណឹងល្អ ដើម្បីខ្ញុំអាចចែកចាយជាមួយពួកគេក្នុងពរជ័យរបស់វា ។ ដឹងអត់
ថានៅក្នុងការប្រណាំងអ្នករត់ទាំងអស់រត់តែម្នាក់គត់ដែលទទួលបានរង្វាន់? ដូច្នេះរត់ដើម្បី
ឱ្យអ្នកអាចទទួលបានវា។ អត្តពលិកគ្រប់រូបអនុវត្តការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងក្នុងគ្រប់កិច្ចការ
ទាំងអស់។ ពួកគេធ្វើដើម្បីទទួលសេចក្តីក្រោធដែលអាចវិនាសបាន ប៉ុន្តែយើងមិនអាច
វិនាសឡើយ។ ដូច្នេះខ្ញុំមិនរត់ដោយគ្មានគោលដៅទេ។ ខ្ញុំមិនវាយដួចខ្យល់ទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំ
ប្រៀនប្រដៅរាងកាយរបស់ខ្ញុំ ហើយរក្សាវាឱ្យស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង ក្រែងលោខ្ញុំ
បានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកឯទៀតហើយខ្ញុំផ្ទាល់នឹងត្រូវដកសិទ្ធិ។ “។

ជំពូកទី 45 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្យាករណ៍ចាស់ដែលព្រះបង្កើតមិនមែនសម្រាប់តែមនុស្សក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សនៅថ្ងៃនៃថ្ងៃខាងមុខ។

ហេតុផលគឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមកតាមរយៈពួកគេតែងតែមានតួអក្សរអស់កល្បជា និច្ចដើម្បីកើតឡើងកិច្ចការនៃជីវិត។ ដូច្នោះ ពាក្យដែលគេប្រកាសត្រូវសរសេរក្នុងសៀវភៅ ជាចាំបាច់។ (ខ១) យេរេមាជាអ្នកបម្រើដែលព្រះបានតែងតាំង ហើយបារូកក៏ជាអ្នក បម្រើរបស់ព្រះដើម្បីសរសេរទំនាយ។ ដូច្នោះ យើងមិនគួរទាមទារវិវរណៈដើម្បីទទួល ដោយផ្ទាល់ឡើយ; ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែស្រឡាញ់ពាក្យដែលបានសរសេរសម្រាប់ យើងបន្ថែមទៀត។ រ៉ូម ១៥:៤ មានប្រសាសន៍ថា បំរើអ្វីៗដែលមានចែងទុកនៅជំនាន់ មុន គឺត្រូវបានសរសេរទុកសម្រាប់ការណែនាំរបស់យើង ដើម្បីឱ្យយើងមានសេចក្តី សង្ឃឹម ដោយការស្និទ្ធិ និងតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តពីបទគម្ពីរ។

2. ព្រះមិនព្រងើយកន្តើយនឹងគំនិតផ្ទាល់ខ្លួននៅក្នុងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រុងប្រយ ត្តិវា ហើយបន្ទាប់មកនាំគាត់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (២, ៣) សូមមើលសុភាសិត ១៦:២, ៩ ជាពិសេសលោកដឹកនាំទៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីពិត ជាបេះដូងនៃអ្នកជឿ ហើយ ដឹកនាំទៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការទទួលបានព្រះគុណបែបនេះ គឺអាច និយាយបានថាជាសញ្ញានៃកូនចៅរបស់ព្រះ។ រ៉ូម 8:14 បានមានប្រសាសន៍ថា បំរើអ្នកណាដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ នោះជាកូនរបស់ព្រះ™។

3. អ្នកជឿគួរដឹងថារបស់ធំ និងរបស់តូចជារបស់ព្រះ។ ពួកគេមិនគួរបង្កើតដោយ អំណាចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេ។ (ខ៥) អ្នកជឿគួរប្រកាន់យកចិត្តស្មោះត្រង់ចំពោះរឿង

តូចតាច។ (មថ ២៥:២១) មូលហេតុដែលរឿងតូចតាចគឺសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ្វាផ្តល់ការ
ទទួលខុសត្រូវដល់យើង ពេលយើងយកចិត្តសក្តិសមនឹងរឿងនេះ ទ្រង់អាចធ្វើការសម្រាប់
រឿងនេះ។ ចិត្តសក្តិសមគឺសេចក្តីជំនឿ ការបន្ទាបខ្លួន និងការគោរពប្រតិបត្តិ។ ព្រះ
អម្ចាស់តែងតែធ្វើកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ ហើយយើងប្រតិបត្តិកិច្ចការតូចតាច។ (សូមមើល មថ
២៥:២១)

ជំពូកទី 46 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មិនត្រឹមតែក្រុមជំនុំរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងដែនរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មាន ព្រឹត្តិការណ៍ទាំងអស់បានកើតឡើងនៅក្នុងគ្រប់ជាតិសាសន៍នៅក្នុងដែនរបស់គាត់ផងដែរ។ (ខ១)

2. ដូចជាភាពក្រអឺតក្រទមជាអ្នកដឹកនាំនៃសេចក្តីវិនាស (សុភាសិត 16:18) ដូចជា មនុស្សនិងជាតិសាសន៍ត្រូវបានបំផ្លាញ។ (យេ. ១៣:៩, ៤៨:២៩, ហូ ៥:៥, ៧:១០ សេក ៩:៦, ១០:១១) ការពិតដែលអេហ្ស៊ីបត្រូវបានបំផ្លាញចេញមកពីភាព ក្រអឺតក្រទមរបស់នាង។ ដោយសារអត្ថបទចង្អុលបង្ហាញថា ប្រជាជាតិមានភាព ក្រអឺតក្រទមដោយការជឿលើអំណាចយោធាត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទរបស់ យើង សកម្មភាពនៃយោធាដែលបានបង្ហាញនៅក្នុង ខទី 3, 4, និង 7-9 ក្នុងអត្ថបទ បង្ហាញការពិតនេះ។

3. ទោះបីជាប្រទេសជាតិមានអំណាចយោធាច្រើនក៏ដោយ នៅពេលដែលការដាក់ ទណ្ឌកម្មមកលើពួកគេ ដូចជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគេមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីបំផ្លាញចោល។ (៥, ៦, ១០-១២, ១៥)

4. គ្មាននរណាម្នាក់អាចធ្វើផ្ទុយពីការសម្រេចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាត្រូវបានពង្រឹង ហើយមិនគួររង្គោះរង្គើដូចភ្នំថាបូ និងភ្នំអូដូឡើយ (ខ១១៨)។

5. ប្រសិនបើបុរសនោះស៊ីដោយសន្តិវិធី ហើយលេងដោយរីករាយដូចគោក្របីដ៏ស្អាត ហើយកូនគោមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ដល់ពេលកំណត់នៃទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់

នោះគេនឹងរត់គេចខ្លួនដូចសត្វពស់ នៅមុខអ្នកកាប់ដើមឈើ ហើយក៏ជា បំផ្លាញ។ (២១, ២២)

6. វាស្រួលរបស់ព្រះក៏ត្រូវរងទុក្ខវេទនានៅពេលណាមួយ ហើយអាចទាប។ ប៉ុន្តែ នៅទី បំផុត ព្រះបានសម្រាលទុក្ខពួកគេ ហើយលើកពួកគេឡើង។ (២៧, ២៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ 49 ដានៃព្រះយេស៊ូវ (យេអេមា ៤៧:៦)

ពាក្យ ខ៦ ហាក់ដូចជាពាក្យរបស់ប្រជាជាតិប៉ាឡេស្ទីន។ អ្វីដែលយើងអាចមើលឃើញ នៅទីនេះគឺជាការពិតដែលថាមនុស្សមិនអាចមើលឃើញការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ។

ដ្បិតពួកគេមានចិត្តក្តៅក្រហាយ ពួកគេមិនអាចទ្រាំទ្រនឹងការប្រៀនប្រដៅដ៏សុចរិតរបស់ ព្រះបានឡើយ។ S ពួកគេមិនបានទទួលផលពីទុក្ខទេ។ ជាពិសេសមនុស្សសម័យទំនើប សង្កត់ធ្ងន់លើសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយធ្វើឱ្យសេចក្តីពិតនៃការសងសឹករបស់ព្រះមិនច្បាស់ លាស់។ ពួកគេសន្មតថាការមិនសប្បាយចិត្តដែលកើតចេញពីអំពើបាបចំពោះហ្សែន និងប រិស្ថាន ហើយពួកគេក៏ទទួលបានការល្អឯមួយដោយខ្លួនឯងដោយទទួលស្គាល់ពួកគេថា ជាដំណាក់កាលចាំបាច់នៃការអភិវឌ្ឍន៍ធម្មជាតិ។ ដូចនេះដែរ ពួកគេមិនបានមើលឃើញ ពួកគេថាជាសកម្មភាពនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះទេ ហើយការគិតនោះដោយធ្វើឱ្យពួកគេ កាត់បន្ថយ។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលយើងឃើញតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ការជំនុំ ជំរះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានលាតសន្ធឹង ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានរីកចម្រើន។ ដ្បិត ចរិតរបស់ព្រះគឺសុចរិត វាបង្ហាញពីសិរិល្អរបស់ព្រះ។ ព្រះជាព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអារក្ស ដែលមានប្បទានភាពទេ ដែលទ្រង់ស្តាប់អំពើបាប។

នៅពេលដែលព្រះពិរោធរបស់ព្រះបានសម្រាក សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានទទួល យក មាតិកាសុចរិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានសម្រេចដោយការដង្ហោយធ្ងន់របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដូចដែលអ្នកណាដែលជឿលើតែព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះ ការផ្តោលទោស និងការបំផ្លិច បំផ្លាញមិនដែលកើតមានដល់គាត់ឡើយ។

ជំពូកទី ៤៧ សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ប៉ាឡេស្ទីនដើម្បីធ្វើទុក្ខដល់ប្រជាជននៃព្រះតែងតែគួរតែទទួលយកថ្ងៃនៃការវិនាស។
(ខ២) សព្វថ្ងៃនេះ យើងមិនអាចរកឃើញសូម្បីតែឈ្មោះនៃប្រជាជាតិប៉ាឡេស្ទីននៅលើ
ផែនដី។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:៣៥, ៣៦)
2. ប្រសិនបើបុរសស្រឡាញ់ព្រះដោយឯងបង់ល់ស្រឡាញ់អ្នកដទៃជាងទ្រង់ ទីបំផុតការដាក់
ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះនឹងមកលើគាត់។ គាត់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងអ្វីដែលគាត់ស្រឡាញ់បានទេ។
(ខ៣)
3. ទោះបីជាបុរសទាំងនោះជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយពួកគេក៏មើលងាយព្រះជាម្ចាស់
ដែរ នៅពេលដែលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះមកដល់ពួកគេ ពួកគេមិនអាចជួយគ្នាទៅវិញទៅ
មកបានទេ។ (ខ៤)
4. សាសនានៃការថ្វាយបង្គំរបស់ព្រះដែលមនុស្សប្រកាន់យកមិនអាចជួយបានទេ ដោយសារ
ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ ដូច្នោះពួកគេត្រូវបានបោះបង់ចោល។ (ខ៥) ប៉ុន្តែមនុស្សដើម្បីបម្រើ
ព្រះពិតទទួលទុក្ខលំបាក និងបញ្ហាដែលពួកគេយល់ពីការរស់នៅរបស់លោកកាន់តែច្រើន
ហើយលើកឡើង។
5. តើព្រះបង្គាប់អ្វីដែលមនុស្សមិនអាចដោះដូរបាន? (ខ៧) ហេតុនេះ យើងអាចជឿលើ
ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ គឺយើងជឿលើបទគម្ពីរ ដោយពឹងផ្អែកលើព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។
យើងគួរតែរស់នៅដោយផ្ទាល់។

ជំពូកទី 48 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលបះបោរព្រះអម្ចាស់ មានបុរសម្នាក់មិនបានទទួលការដាក់ទណ្ឌកម្មពីព្រះឡើយ ជួនកាល (ខទី 11) ទីបំផុតគាត់ទទួលបានទោសទាំងអស់ម្តង ហើយគួរតែត្រូវវិនាស។ ទាំងស្រុង។ ជាឧទាហរណ៍ វាប្រៀបដូចជាការបំផ្លិចបំផ្លាញដែលសាសន៍ម៉ូអាប័ត្រូវបានជួប។ (១-៩) ដូច្នោះ មនុស្សមានបាបដើម្បីបានសេចក្តីសុខសាន្ត គួរតែមើលទៅថ្ងៃដែលទណ្ឌកម្មរបស់គាត់មកលើគាត់ជាមួយគ្នា ហើយគួរតែប្រែចិត្ត។

2. អ្នកដែលយកកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កើតក្នុងលោកនេះ យកមួយអង្គនេះដោយធ្វេសប្រហែស មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីទទួលបណ្តាសា។ (ខ១០)។ ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលនោះបាត់នូវហេតុដែលមានក្នុងលោក។ បុរសមិនចាត់ទុកការធ្វេសប្រហែសជាបាបកម្មឡើយ; ព្រះមានករណីជាច្រើនដើម្បីជួយដល់សមរម្យមិដ៍សុចរិត។ (សូមយោងទៅហេប្រើរ ១១:៣៣) យើងដែលមានជំនឿមានសង្គ្រាម ដែលជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណចំពោះអារក្ស។ (អេភ. ៦:១២) សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើងកើតចេញពីបេសកកម្មដ៏ធំរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើផែនដី ដែលលទ្ធផលនៃការធ្វេសប្រហែសនឹងបញ្ហានេះគួរតែត្រូវបណ្តាសា។

3. យើងមិនគួរគិតថាពេលយើងរស់នៅយូរមកហើយយើងតែងតែធ្វើ។ ព្រោះតែអ្នកដែលនៅបានសុខជាយូរថ្ងៃ ទើបជាកម្មសិទ្ធិនៃដៃនៃព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់

សេចក្តីអធិប្បាយ 50 អ្នកដែលខ្ជិលធ្វើការរបស់ព្រះយេស៊ូវនិងត្រូវបណ្តាសា (យេអេ ៤៨: ៨-១០)

អំណោយដែលព្រះបានបង្កើតអ័ដាម ហើយបានប្រទានដល់គាត់ គឺដើម្បីគ្រប់គ្រងលើសួន អេដែន។ (លោកុប្បត្តិ ២:១០)។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ សម្រាប់ការងារគឺជាអ្វីដែល ព្រះបានប្រទានឱ្យគាត់ គាត់គួរតែធ្វើការយ៉ាងល្អ។ ដូច្នោះ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ ឯនិង ដោយការបោកបញ្ឆោតអស់អ្នកដែលត្រូវវិនាសទៅ ពីព្រោះគេមិនព្រមស្រឡាញ់សេចក្តី ពិត ហើយបានសង្គ្រោះ™។ គាត់រស់នៅក្នុងពិភពលោកនេះ ហើយវារួមបញ្ចូលផងដែរនូវ អត្ថន័យដែលថាពិភពលោកដែលព្រះបានបង្កើតមិនទទួលយកអ្នកដែលស្អប់ការងារនោះ ទេ។

1. អ្នកដែលធ្វេសប្រហែសកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ គឺអ្នកដែលមិនភ្ញាក់ក្នុងស្ថានភាព គ្រោះថ្នាក់ ហើយដេកលក់។

1) មនុស្សបែបនេះមិនដឹងអត្ថន័យនៃជីវិតរបស់គាត់នៅក្នុងពិភពលោកទាំងស្រុងទេ ដោយ ហេតុថាគាត់មិនបានភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ហើយក្រោយមកគាត់មិនបានប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះ។ ដ្បិតគ្រប់សត្វដែលព្រះបានបង្កើត ហើយពិភពលោកនេះស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ ទ្រង់ គ្រប់ទាំងអស់ជាសក្តិភាពថាទ្រង់មានជីវិត។ បុរសខាងលើគួរភ្ញាក់ខ្លួនដោយឃើញ ការពិតនេះ។ គាត់គួរតែដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់ ហើយគួរកោតខ្លាចទ្រង់។ កាលដែលគាត់រស់នៅដោយចិត្តមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ព្រោះវាដល់ពេលដែលត្រូវ ទម្លាក់ទៅក្នុងអំពើពុករលួយ វាជាពេលវេលាដ៏គ្រោះថ្នាក់ ដូចជាគាត់ត្រូវទម្លាក់ចុះពីច្រាំង ថ្មចោទ។

2) សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត គាត់គួរតែភ្ញាក់ពីការមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងពិភពលោកខាងមុខ ហើយក៏ចេញពីសុបិនឥតប្រយោជន៍ថាគាត់គ្មានអ្វីក្រៅពីកំហុសដែលគាត់ក្លាយជាអ្វីមួយ។ (វិវរណៈ ៣:១-២)។ អ្នកដែលមិនដឹងថាពិភពលោកខាងមុខ និងនរណាខ្លួនឯង គឺជាអ្នកដែលនឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសន្តប់។ ពិភពលោកខាងមុខគឺអស់កល្បជានិច្ច ហើយពិភពលោកនេះក៏ជាពេលមួយ ការពិតក្នុងការរស់នៅតែក្នុងពិភពលោកនេះជាស្តង់ដារមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីក្លាយជារូបភាពឥតប្រយោជន៍។ រូបភាពឥតប្រយោជន៍បែបនេះមិនស្គាល់កិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវទេ។ ដូចដែលយើងដឹងពីការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវមានព្រះជន្មរស់ ហើយទ្រង់វិនិច្ឆ័យនិងប្រហារជីវិត នោះគ្រាន់តែជាកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលគាត់ប្រតិបត្តិ ដូច្នោះវាលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

3) ប្រសិនបើក្នុងចំណោមអ្នកជឿ អ្នកខ្លះរស់នៅដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ព្រោះពួកគេមិនបានភ្ញាក់រសជាតិ ជំនឿគឺស្ថិតក្នុងស្ថានភាពដេកលក់។ បុរសនោះមិនព្យាយាមស្គាល់រសជាតិនៃសេចក្តីជំនឿដោយស្មោះត្រង់នោះទេ។ យើងអាចនិយាយបានថាឈ្មោះហៅក្រៅរបស់ពួកគេគឺ “អ្នកមិនគួរព្យាយាម” ។

4) អ្នកជឿខ្លះមិនចង់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពជ្រៅនោះទេ ទោះបីជាគាត់ស្គាល់រសជាតិនៃជំនឿតិចតួចក៏ដោយ។ នេះគឺជាស្ថានភាពនៃការគេង។ ពួកគេគិតពីការពិតដែលថារូបកាយផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់និងគ្រួសាររបស់គាត់មិនមានរឿងលំបាកនិងទុក្ខព្រួយដោយរីករាយ។ ពួកគេតែងតែមិនចូលទៅជិតកន្លែងពិបាក។ នេះហើយជាគោលការណ៍នៃការគិតថាគាត់ដេកលើគ្រែ ហើយយករបស់ល្អទាំងអស់មក។ វាជារូបភាពឥតប្រយោជន៍ដែលគាត់ព្យាយាមទៅដល់ចំណុចគោលបំណងរបស់គាត់ដោយមិនដើរដល់ផ្លូវពេញលេញ។

ពួកគេគិតថាពួកគេទទួលបានពរច្រើនជាងអ្នកជឿដើម្បីទទួលទុក្ខវេទនា។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេគួរចងចាំក្នុងចិត្តគឺការពិតថាប្រសិនបើពួកគេជាមនុស្សដែលព្រះស្រឡាញ់ពិតប្រាកដ ពួកគេគួរតែទទួលទុក្ខវេទនានិងបញ្ហាយ៉ាងពិតប្រាកដ។ លោក John Bunyan បាននិយាយថា “បុរសគ្រីស្ទានគឺកម្រមានផាសុកភាពយូរណាស់មកហើយ។ ពេលដែលមានបញ្ហាមួយបានរលត់ទៅ មួយទៀតគាត់នឹងចាប់™។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្វីដែលអ្នកជឿគួរគិតមួយបន្ថែមទៀត គឺការដែលខ្លួនគាត់ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពងងឹតងងយ អាចនឹងបាត់បង់ជីវិតជំនឿ។ ដូច្នោះ គាត់ត្រូវភ្ញាក់ខ្លួនឯង។

2. ចំពោះអ្នកដែលធ្វេសប្រហែសកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូវ មិនជឿលើព្រះក្នុងកិច្ចការអ្វីនោះទេ គឺគាត់គិតតែពីបញ្ហាប៉ុណ្ណោះ។

សុភាសិត 22:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំណុលខ្លួននិយាយថា៖ បំណុលសិរាមួយនៅខាងក្រៅ! ខ្ញុំនឹងត្រូវសម្លាប់នៅតាមផ្លូវ!” នេះជាភាពល្ងង់ខ្លៅដែលបុគ្គលធ្វេសប្រហែសធ្វើឱ្យសត្វសិរាមិនមានក្នុងការស្រមៃរបស់ខ្លួន។ E. គាត់បាននិយាយថា "ហេតុអ្វីបានជាសត្វតោខ្លះនៅតាមផ្លូវ? ក្នុងការជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានបញ្ហា ឬក្នុងការធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះ ប្រសិនបើគាត់និយាយថាមិនធ្វើ ព្រោះគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានបញ្ហាខ្លះជាភាពល្ងង់ខ្លៅដែលជារបស់បែបនេះ។ ព្រោះកិច្ចការរបស់ព្រះជាកិច្ចការរបស់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យក្លាយទៅជាមានបញ្ហាអ្វី? ថ្វីបើវាជារឿងរបស់ព្រះ អ្វីដែលគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានបញ្ហាគឺការមិនជឿលើព្រះដែលគិតថាគ្មានព្រះ ហើយគំនិតប្រឆាំងនឹងគ្រីស្ទសាសនាសម្រាប់ការអះអាងថាព្រះគ្រីស្ទមិនបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងដើម្បីជំនួសយើងទេ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះដោយការធ្វេសប្រហែសមុនគេ ទទួលបានបណ្តាសាក្នុងចិត្ត។ សុភាសិត ២៤:៣០-៣៤ មានប្រសាសន៍ថា វា ខ្ញុំបានដើរ កាត់ចម្ការរបស់មនុស្សខ្លីលម្អាក់ តាមចំការរបស់មនុស្សខ្លះការយល់ដឹង ហើយមើលចុះ វា មានបន្លាពេញទាំងអស់។ ដីត្រូវគ្របដោយស្មៅ ហើយជញ្ជាំងថ្មក៏ត្រូវបាក់ បន្ទាប់មកខ្ញុំ បានឃើញហើយពិចារណា។ ខ្ញុំបានមើល ហើយទទួលបានការណែនាំ។ គេឯបន្តិច ឯងយូរ គេឯបន្តិច លើកដែលសម្រាកបន្តិច ភាពក្រីក្រនឹងមកលើអ្នកដូចចោរ ហើយចង់បានដូចអ្នក ប្រដាប់អាវុធ™។ ពាក្យនេះមានន័យថា ដូចមនុស្សទំនេរមិនធ្វើស្រែចម្ការខ្លួនឯង បណ្តឹង រសាត់មិនធ្វើសេចក្តីជំនឿដូចគ្រាប់ពូជ ត្រូវត្រូវអស់ការសង្ស័យ និងបាបទាំងឡាយ។

ត្រូវបានគ្របដណ្តប់លើបេះដូងរបស់គាត់។ ជំនឿរបស់យើងខ្សោយដូចគ្រាប់ពូជ វា ហាក់ដូចជាមាន ឬមិនមាន។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និង សម្រាប់ព្រះ នោះគ្រាប់ពូជនោះចេញមកពីគ្រាប់ពូជ ហើយធំឡើងបន្តិចម្តងៗ។ ម្យ៉ាង វិញទៀត កាលដែលអ្នកជឿមិនអើពើនឹងសកម្មភាពជំនឿដូចអ្នកជឿដេកលក់ អារក្សចូល ចូលទៅក្នុងខ្លួន វាលេបយកមនសិការទន់ខ្សោយដូចគ្រាប់ពូជ។ លោកយេស៊ូមាន ប្រសាសន៍ថា៖ វាប៉ុន្តែពេលដែលពួកគាត់កំពុងដេកលក់ ខ្លាំងសត្រូវមកព្រោះស្មៅនៅក្នុង ស្រូវសាលី រួចក៏ចេញទៅវិញ។ (មថ ១៣:២៥) ពេលយើងអានកំណត់ហេតុរបស់យ៉ូ ហាន វេស្តី ពេលគាត់រវល់នឹងកិច្ចការរបស់ព្រះ នោះព្រះមិនមានអ្វីសង្ស័យឡើយ។

3. អ្នកដែលធ្វេសប្រហែសកិច្ចការរបស់ព្រះយេហូវ៉ា គ្មានអំណាចប្រយុទ្ធទេ។ បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ ហើយបានទទួលបេះដូងដើម្បីប្រាថ្នាចង់បានភាព អស់កល្បជានិច្ច។ (សាស. ៣:១១) បើគាត់គ្មានចិត្តចង់អស់កល្បជានិច្ច គាត់មិនអាច

ចាត់ទុកគាត់ជាមនុស្សបានឡើយ។ ការពិតដែលថាបុរសចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ចគឺជាចំណុចខុសគ្នាចំពោះសត្វទូទៅ។ នេះគឺជាធាតុដែលធ្វើឱ្យគាត់នាំមកនូវការអភិវឌ្ឍន៍ដ៏អស្ចារ្យជាងសត្វទូទៅ។ គាត់មានស្មារតីរត់ឆ្ពោះទៅរកភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នោះហើយគាត់បានប្រយុទ្ធជាមួយនឹងឧបសគ្គដ៏ព័ត៌មាននៅក្នុងបរិយាកាសជុំវិញគាត់ជាមួយគ្នា។ គាត់ប្រយុទ្ធជាមួយប្តូកនៃពិភពធម្មជាតិជាមួយគ្នា ជាពិសេសគាត់ប្រយុទ្ធជាមួយអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ។ អ្នកដែលប្រយុទ្ធបានល្អជាមួយប្តូកនៃធម្មជាតិត្រូវបានគេហៅថាបុរសនៃវប្បធម៌, អ្នកដែលប្រយុទ្ធនឹងអំពើបាបគួរតែត្រូវបានគេហៅថាជាកូនរបស់ព្រះ។ មួយទៀតគឺគុណវុឌ្ឍិនៃអ្នកឈ្នះដែលទទួលបានភាពអស់កល្បជានិច្ច។ បុរសជាអ្នកប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់ព្រះក្នុងការប្រយុទ្ធគ្នាទាំងពីរនេះ។ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកជឿត្រូវចំណាយពេលប្រយុទ្ធដូចកូនក្មេង

ពីព្រោះ ភាពតានតឹងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់គឺអស្ចារ្យណាស់ដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ក្នុងរឿងនេះ សត្រូវដ៏ធំបំផុតនៃអ្នកជឿគឺគ្រាន់តែជាភាពទំនេរ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថា ភាពខ្ជិលច្រអូសជាអំពើអាក្រក់ ហើយវិនិច្ឆ័យអ្នកបម្រើមិនឱ្យធ្វើការដោយពោលថា “អ្នកបម្រើអាក្រក់និងខ្ជិល! (ម៉ាថាយ ២៥:២៦)™ ក្នុងន័យនេះ បទគម្ពីរសង្កត់ធ្ងន់លើការខិតខំយ៉ាងខ្លាំង។ មថ ១១:១២ ចែងថា៖ បំពាក់ពីជំនាន់លោកយ៉ូហានបាទីស្ទ រហូតដល់ឥឡូវនេះ នគរស្ថានសួគ៌បានរងនូវអំពើឃោរឃៅ ហើយពួកឃោរឃៅចាប់យកដោយកម្លាំង™។ ជីម៉ូថេទី 2 4:2 បាននិយាយថា “សូមប្រកាសព្រះបន្ទូល។ ត្រៀមខ្លួននៅក្នុងរដូវកាលនិងក្រៅរដូវកាល; ស្តីបន្ទោស ស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿន ដោយអត់ធ្មត់ និងបង្រៀន។ “។ និយាយដោយសង្ខេប ការរស់នៅក្នុងព្រះ

បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងដើម្បីប្រកាសវាជាកិច្ចការសំខាន់របស់អ្នកជឿ។ ការពិត ដែលថាអ្នកជឿមើលឃើញការមិនជឿលើព្រះទាំងអស់ ការថ្វាយបង្គំប្រះ និងអំពើពុក រលួយខាងសីលធម៌ ហើយមិនអើពើនឹងពួកគេ គឺជាភស្តុតាងនៃភាពទំនេររបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មក វាគឺជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីទទួលបានបណ្តាសា។ តើយើងអាចមើល ឃើញថា អំពើពុករលួយដ៏អាក្រក់ជុំវិញបរិស្ថានរបស់យើងប៉ុណ្ណា។ ចូរយើងគិតអំពីអ្នក ជឿដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់ ឈ្មោះ Tagi នៅអាហ្វ្រិក។ គាត់គ្មានថ្ងៃមិនប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អ ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់គាត់ទេ។ ថ្ងៃមួយ ពេលគាត់ឈឺ ហើយដេកលក់ គាត់បានអធិស្ឋាន ថា គាត់អធិស្ឋាន

ការផ្សាយដំណឹងល្អ។ នៅពេលនោះមានភ្លៀងធ្លាក់។ បុរសដើម្បីគេចពីភ្លៀងចូលទៅ ក្នុងផ្ទះរបស់តាជី គាត់បានផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។

ជំពូកទី 48 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទោះបីជាក្នុងចំណោមបុរសដែលបះបោរព្រះអម្ចាស់ ជួនកាល នរណាម្នាក់មិនត្រូវបានផ្តន្ទាទោស (ខទី 11) ទីបំផុតគាត់គួរតែទទួលទណ្ឌកម្មទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាការពិតដែលជនជាតិម៉ូអាប័ត្រូវបានបំផ្លាញ។ (១-៩) ដូច្នេះ មនុស្សមានបាបដើម្បីបានសេចក្តីសុខសាន្តជាយូរគួរក្រឡេកមើលថ្ងៃដែលការដាក់ទណ្ឌកម្មមកម្តង ហើយគួរប្រែចិត្ត។

2. អ្នកដែលទទួលកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កើតក្នុងលោកនេះ ដើម្បីបំពេញបេសកកម្មព្រោះគាត់ទំនេរនឹងកិច្ចការនេះ គាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវបណ្តុះ។ (ខ១០)។ បុរសបែបនេះបាត់បង់ហេតុផលដើម្បីមាននៅក្នុងពិភពលោក។ ទោះបីជាបុរសនោះមិនអើពើនឹងភាពខ្ជិលច្រអូសថាជាអំពើបាបក៏ដោយ ក៏ព្រះជាម្ចាស់បានដោះស្រាយវាជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ដូច្នេះ វាចង្អុលទៅមនុស្សមានបាបឱ្យប្រព្រឹត្តខុស ហើយនិយាយថា “។ (មថ ២៥:២៦) សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃខ១០។

គោលបំណងដែលព្រះបានលើកបាបីឡូនឡើងគឺដើម្បីដាក់ទោសប្រជាជាតិនានាឱ្យពេញដោយអំពើបាបនៅគ្រានោះតាមរយៈប្រជាជាតិ។ ដូច្នេះ កាលដែលបាបីឡូនបានយកភាពខ្ជិលច្រអូស នោះពួកគេគួរទទួលបណ្តុះ។ ព្រះបានជួយដល់សមរម្យដ៏សុចរិតជាច្រើន។ (សូមយោងទៅហេព្រើរ ១១:៣៣) អ្នកជឿរបស់យើងមានសង្គ្រាមដែលជាសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដើម្បីតទល់នឹងអារក្ស (អេភ. ៦:១២) សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណរបស់យើងកើតចេញពីបេសកកម្មដ៏ធំរបស់ព្រះយេស៊ូវ ខណៈដែលយើងទំនេរអំពីការដែលគាត់គួរនាំមក។ អំពីបណ្តុះ។

3. សម្រាប់យើងរក្សាសន្តិភាពយូរនៅក្នុងយើង យើងមិនគួរគិតថាវានឹងត្រូវបានរក្សាជា រៀងរហូតនោះទេ។ ព្រោះអ្នកដែលត្រូវចំណាយពេលយូរក្នុងសន្តិភាព ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ ដល់ពេលជំនុំជំរះដើម្បីកុំឱ្យរួចផុតពីសេចក្តីទុក្ខលំបាកត្រូវចូលមកក្នុង ពួកគេ។

4. ការថ្វាយបង្គំព្រះតែងតែនាំមកនូវសេចក្តីអាម៉ាស់ (បរាជ័យ) ដល់បុរស។ ព្រោះហេតុ ផលគឺបើទោះជាអាយតនៈមិនមែនជាវត្ថុដែលបុរសអាស្រ័យក៏ដោយ ក៏អាស្រ័យលើ បុគ្គលអាស្រ័យលើអ្វីដែលខ្លួនមិនអាចអាស្រ័យបានគួរតែដួលចុះ។ (ខ ១៣)

5. អ្នកដែលមិនប្រែចិត្តគឺងងឹតនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយទីបំផុតគាត់ផ្លាស់ទីក្នុងអំពើ យោរយោដ៏ឆ្គួតហើយបន្ទាប់មកគួរតែដួលនៅទីបំផុត។ ដូចជាអ្នកដឹកស្រាបន្តបន្ទាប់មក ទីបំផុតគាត់ស្រវឹងធ្លាក់ចុះ។ (ខ ២៦)

6. បុរសដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់បានជ្រើសរើសមនុស្ស ហើយសើចចំអកពួកគេបាន ទទួលការសងសឹកពីព្រះជាម្ចាស់។ (២៧, ២៨)

7. ភាពក្រអឺតក្រទមជាអ្នកដឹកនាំនៃសេចក្តីវិនាស។ (សុភាសិត ១៦:១៨) មូលហេតុនៃ ការបំផ្លាញជនជាតិម្ចូអាប៉េ គឺដោយសារតែកូនប្រុសនេះ។ (២៩, ៣០)

8. អ្នកដែលមិនជឿមិនសោកសៅចំពោះការបាត់បង់ព្រះទេ ប៉ុន្តែពួកគេស្រែករករឿង នោះ។ (៣១-៣៩) ជនជាតិម្ចូអាប៉េបានស្រែករកការបំផ្លាញផ្ទៃលើ និងចំការទំពាំងបាយ ជូរ (ខ៣២) ហើយពួកគេក៏បានស្រែកទាមទារភាពរាំងស្ងួតនៃប្រភពទឹក។ (ខ.៣៤) ប៉ុន្តែ សម្រែករបស់ពួកវារីចេញមកពីហេតុផលដើម្បីឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ។ (ខ ៣១)

9. ទំនាយរបស់ព្យាករីរបស់ព្រះគួរត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ ការព្យាករណ៍គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកថាជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយគួរតែត្រូវបានជឿ។
10. លុះបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាបរួចហើយ នោះបញ្ហានៃបាបក៏មិនរលត់ដែរ ។ ការជំនុំជំរះបានចាប់មនុស្សមានបាបនៅទីបំផុត។ (៤៣, ៤៤)

ជំពូកទី 49 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សមានបាបតែងតែកើតឡើងម្តងៗ (១, ២)
2. ទោះបីជាបុរសនោះអួតពីអ្វីក៏ដោយ ហើយអាស្រ័យទៅលើវាក៏ដោយ ក៏ថ្ងៃដែលព្រះជាម្ចាស់ដកវាចេញ ប្រាកដជានឹងមកដល់។ (ខ៦)
3. ព្រះចងចាំសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដោយកំហឹងរបស់ទ្រង់; គាត់មានថ្ងៃដើម្បីស្តារអ្នកដែលមានទោស។ (ខ៦)
4. បុរសពីងផ្អែកលើប្រាជ្ញា ហើយដេដាន់ពីងផ្អែកលើជម្រៅ ប៉ុន្តែថ្ងៃដែលមិនគួរត្រូវការរបស់ទាំងពីរនេះ ប្រាកដជាកើតឡើង។ ដោយសារតែការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ គ្មានអ្វីអាចទ្រាំទ្របានឡើយ។ (៧, ៨)
5. ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺយុត្តិធម៌ ទោះបីជាអ្នកនោះបានទទួលព្រះគុណរបស់គាត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់មិនអាចរួចផុតពីការជំនុំជំរះបានទេ។ ដូច្នោះហើយ អ្នកដែលមិនជឿមិនអាចគេចផុតពីការជំនុំជំរះបានទេ។ (ខ១២)
6. ដោយសារជាតិសាសន៍ទាំងនេះក្នុងលោកនេះពោរពេញដោយអំពើបាប ពួកគេត្រូវបានវាយប្រហារដោយជាតិសាសន៍ដទៃ ដែលមិនមែនដោយចៃដន្យទេ គឺមកពីព្រះជាម្ចាស់។ (ខ១៤)
7. អេដុមខ្លាចការឈ្លានពានរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ព្រោះពួកគេរស់នៅលើភ្នំ។ ប្រជាជនជាតិបានអួតពីប្រាំងថ្ម និងកំពូលភ្នំជាលក្ខខណ្ឌប្រយោជន៍ក្នុងការការពារជាតិ។ ប៉ុន្តែវាក៏ជាភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេត្រូវបានបញ្ឆោត។ ព្រោះព្រះជាម្ចាស់គួរតែបំផ្លាញអ្នកដែលពីងលើអ្នកដទៃ លើកលែងតែព្រះជាប្រាកដ លើកលែងតែខ្លួនគាត់

ប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១៦) សូមយោងទៅអ៊ីស ៣:១-៣។ ដូចជាព្រះជួយអាចធ្វើឲ្យអ្នកខ្លាំង ខ្មាសអ្នកខ្សោយ។ (ខ២០)។

8. ទោះជាប្រជាជាតិទាតិមានជឿលើព្រះបានសម្រេចនូវអ្វីដែលស្អាតជាងគេក៏ដោយ ក៏ ពួកគេនឹងត្រូវជួបថ្ងៃវិនាសតែម្តង ដើម្បីលោះអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (ខ ២៥)

9. នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសមនុស្សមានបាប ពួកគេធ្វើអ្វីដែលពួកគេពឹងផ្អែក លើនៅក្នុងករណីរបស់ពួកគេ។ ជាតិបង្កើតឡើងលើការចិញ្ចឹមសត្វ ថ្ងៃណាមិនប្រើនឹងមក លើពួកគេ។ (ខ ២៦) ហើយពួកគេក៏អាស្រ័យទៅលើជម្រៅនៃបង្កើត សូម្បីតែវាគ្មាន ប្រយោជន៍ក៏ដោយ។ (ខ៣០) ហើយពួកគេពឹងផ្អែកលើវាលខ្សាច់ដ៏ធំទូលាយនៅក្នុងយុទ្ធ សាស្ត្រប្រយុទ្ធក្នុងតំបន់ផលប្រយោជន៍ សូម្បីតែវាក៏គ្មានប្រយោជន៍ដែរ។ (ខ ៣១)

10. ថ្វីត្បិតតែយុទ្ធសាស្ត្រប្រយុទ្ធគឺល្អប្រពៃ ប៉ុន្តែពួកគេជាប្រជាជាតិដើម្បីយកឈ្នះលើ សង្គ្រាមណាមួយក៏ដោយ ទីបំផុតពួកគេនឹងត្រូវវិនាសសាបសូន្យដោយសារប្រាក់ឈ្នួលនៃ អំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេបានទទួលការវិនិច្ឆ័យដើម្បីខ្ចាត់ខ្ចាយនៅជុំវិញភាគីជា ច្រើន។ (៣៥, ៣៦) ព្រះតែងតែធ្វើតាមមនុស្សខ្លះ (សុភ. ២៩:១) ប៉ុន្តែទ្រង់ស្ងៀមទាំង នឹង អ្នកឯទៀតជាយូរមកហើយ ទីបំផុតទ្រង់វិនិច្ឆ័យគេម្តង។ រ៉ូម 2:4, 5 ចែងថា បុគ្គលិកអ្នក សន្មត់លើទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីសប្បុរស និងការអត់ធ្មត់ និងការអត់ធ្មត់របស់ទ្រង់ ដោយ មិនដឹងថា សេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះមានគោលបំណងនាំអ្នកទៅរកការប្រែចិត្ត? 5 ប៉ុន្តែ ដោយសារចិត្តរឹងប៉ឹង ហើយមិនចេះអស់ចិត្ត នោះឯងបានរក្សាសេចក្តីក្រោធទុកសម្រាប់ ខ្លួនឯង នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធ ដែលការជំនុំជម្រះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះនឹងត្រូវបើកសម្តែង™ ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់ក៏បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីកិច្ចការដែលព្រះបានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទមកស

គ្រោះមនុស្សជាតិជាចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងពិភពលោក។ នៅក្នុងអត្ថន័យ
ទោះបីជាកុលសម្ព័ន្ធអេឡាមត្រូវបានបំផ្លាញក៏ដោយ ការពិតដែលថាពួកគេគួរតែចូលរួម
ក្នុងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសរសេរឥឡូវនេះ។ (ខ៣៩) ដូចជាការសម្រេច
បាននៃការព្យាករណ៍ យើងអាចឃើញកិច្ចការ ២:៩ មានបុរសអេឡាមនៅក្នុងប្រជាជន
ដើម្បីស្តាប់ដំណឹងល្អរបស់ពួកសាវក។

ជំពូកទី 50 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មនុស្សមិនអាចយល់ទំនាយរបស់ព្រះបានទេ ព្រោះគាត់និយាយថា មហាអស្ចារ្យ ប៉ុន្តែ វាជាការពិត។ វាមានខ្លឹមសារដោយស្មោះត្រង់ដែលអាចផ្សាយវាទៅកាន់អ្នកមិនជឿណា មួយក្នុងពិភពលោក។ (ខ២)
2. ទោះជាតិមួយខ្លាំងក៏ដោយ ក៏នាងមិនគួរក្រអឺតក្រទមដែរ។ ដោយសារព្រះស្អប់ភាព ក្រអឺតក្រទមបានបញ្ជូនប្រជាជាតិខ្លាំងជាងនេះទៅទៀត ទ្រង់នឹងដាក់ទោសប្រជាជាតិ ដែលក្រអឺតក្រទម។ (ខទី ៣) សូមយោងទៅខគម្ពីរ យម ៤:៦ ។
3. អ្នកដែលបៀតបៀនក្រុមជំនុំ (នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់អឺស្រាអែល) ទទួលការដាក់ ទណ្ឌកម្មពីព្រះ អ្នកជឿចូលទៅជិតព្រះកាន់តែជិតស្និទ្ធ ហើយមានអារម្មណ៍ថាមានចរិត ពិតនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។ (៤, ៥)
4. ព្រះមិនព្រងើយកន្តើយចំពោះអ្នកដែលបៀតបៀនក្រុមជំនុំ ហើយទីបំផុតទ្រង់បំផ្លាញ ពួកគេ។ (សូមយោងទៅលើការបកស្រាយខទី ៦-១៦)
5. ទោះបីជាព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសអ្នកជឿឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេប្រែចិត្ត ទ្រង់បានអត់ទោស និងចាត់ទុកពួកគេដូចជាមនុស្ស ដោយគ្មានអំពើបាប។ (ខ២០)
6. អ្នកវិវរូសមិនប្រែចិត្ត មានថ្ងៃត្រូវធ្លាក់ចុះដោយជាប់អន្ទាក់។ វាកើតចេញពីការជំនុំជំរះ របស់ព្រះ។ (ខ២៤)
7. ព្រះតែងតែដាក់ទោសមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ (២៩-៣២) យោងទៅអ៊ីស ១០:១២។

8. ដូចជាបុរសមិនជឿលើគាត់ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកផ្សេងទៀត គាត់បំផ្លាញអ្វីដែលពួកគេ
ជឿ។ (35-37) នេះគឺជាសកម្មភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។

9. ការពិតដែលប្រជាជាតិប៉ាប៊ីឡូនបានរលាយបាត់ទាំងស្រុងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្របានក្លាយ
ទៅជាដូចពាក្យទំនាយរបស់យេរេមា (៣៩, ៤០) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតជាគួរឱ្យរន្ធត់
ណាស់!

ជំពូកទី 51 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះបំបែកប្រជាជាតិដ៏ខ្លាំងក្លាចេញ ខណៈប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើសត្រូវបាន ប្រព្រឹត្តដោយអយុត្តិធម៌ ហើយរំដោះមនុស្សល្អ។ ជាការពិតណាស់ មានតែគាត់ទេដែល ដឹងពីពេលវេលាដើម្បីធ្វើដូច្នោះ។ (1-6)

2. វាស្រួលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានជ្រើសរើសក៏យកវត្ថុនោះមកដាក់ទោសចំពោះអំពើ បាបដែលបានប្រព្រឹត្ត។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេមានចិត្តរាបទាប ហើយប្រែចិត្ត ហើយ ផ្តោតដើម្បីប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត ទីបំផុតព្រះបានបើកសម្តែងសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេ ហើយរំដោះពួកគេ។ (១១០)

3. អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើរឿងជាច្រើន គាត់មានថ្ងៃត្រូវវិនាស ដើម្បីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប របស់គាត់។ (១១៣)

4. ដូចជាមើលងាយព្រះក្នុងការជួបនឹងរូបព្រះ ជាតិសាសន៍ដើម្បីយកសកម្មភាពផ្ទុយនឹង ព្រះ គួរតែត្រូវវិនាសឆាប់ៗ។ (15-19) ហើយក៏ជាអ្នកដែលមានអាកប្បកិរិយាបែបនេះ ផងដែរ គួរតែត្រូវបំផ្លាញឆាប់ៗ។

5. ជាការល្អក្នុងការក្លាយជាឧបករណ៍ដែលព្រះប្រើ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលត្រូវនៅក្នុងស្ថានភាព បែបនេះអាចនឹងមានគ្រោះថ្នាក់។ ព្រោះពេលគាត់នៅរដ្ឋដាក់ទោសអ្នកដទៃអាចជាមនុស្ស ក្រអឺតក្រទម។ ពេលគាត់ធ្វើដូច្នោះ គាត់ក្រអឺតក្រទម បន្តិចម្តងៗ វាត្រូវបានដំឡើងនៅក្នុង រឿងតូចតាច ទីបំផុតគាត់បានជួបថ្ងៃដាក់ទោស។ (20-24)

6. ព្រះគ្រប់គ្រងគ្រប់ជាតិសាសន៍ ហើយប្រតិបត្តិយ៉ាងងាយស្រួលដូចដែលទ្រង់មាន បន្ទូលបង្គាប់ដើម្បីសម្រេចបំណងរបស់ទ្រង់។ (២៧-៣២) ចូរប្រយ័ត្ននឹងពាក្យបញ្ជាឱ្យ

ធ្វើ™ ក្នុងផ្នែកនេះ។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី 27 ចុងបញ្ចប់នៃខ 28) នៅពេលដែលសេដ្ឋកិច្ច
របស់គាត់ត្រូវបានក្រោកឈរឡើង ការងាររបស់គាត់គួរតែត្រូវបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាក
ដ។ (ខ ២៩)

7. សេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីព្រះតែមួយគត់។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ ដូច
ថ្ងៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមកដល់។ ពួកគេគួរតែធ្វើសកម្មភាពរបស់គាត់ដោយគោរពតាមព្រះ
បន្ទូលរបស់គាត់។ (៤៥, ៤៦, ៥០) សូមយោងទៅ កូរិនថូសទី២ ៦:១, ២)

8. ព្រះទ្រង់ស្និទ្ធានឹងមនុស្សមានបាបអស់រយៈពេលជាយូរ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអំពើបាប
របស់ពួកគេកើនឡើងដល់កម្រិតកំពូល ទ្រង់បានដាក់បណ្តាសាដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់
ទ្រង់។ (ខ ៥៦ ខ)

9. គាត់បានទាយអំពីអនាគតនៃប្រជាជាតិណានាដែលមិនស្គាល់ព្រះ។ គោលបំណងដើម្បី
ធ្វើដូច្នោះគឺចង់កោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់កាន់តែច្រើនឡើងដោយប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើស
រើសជាពិសេសតាមរយៈការមើលឃើញការសម្រេចនៃទំនាយ។ (59-64)

ជំពូកទី 52 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ទិសដៅខុសនៃអ្នកដឹកនាំម្នាក់អាចបំផ្លាញអ្នកស្តាប់ជាច្រើនដើម្បីទទួលបានការណែនាំរបស់គាត់។ (២, ៣) ដូច្នេះ យ៉ាកុបបាននិយាយថា អ្នកដែលនឹងក្លាយជាគ្រូទទួលបានការវិនិច្ឆ័យធំជាង។ (យម ៣:១)
2. អ្វីដែលព្រះបានទាយនៅទីបំផុតគួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដ្បិតពាក្យរបស់លោកបានសម្រេចយ៉ាងពិតប្រាកដ វាជាពាក្យអាក្រក់ដល់អ្នកមិនជឿក្នុងពេលតែមួយ ប៉ុន្តែវាជាពាក្យនៃសេចក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់អ្នកជឿ។ (៤-១៦)
3. ការពិតដែលថាអ្នកមិនជឿបាននាំយកគ្រឿងបរិក្ខារនៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធរបស់ក្រុងយេរូសាឡឹមគឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់មនុស្សលាក់ពុតដែលពឹងផ្អែកលើព្រះវិហារបរិសុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះហើយឧបករណ៍របស់វាមិនត្រូវពឹងផ្អែកលើវាក្នុងការនិយាយថាពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយ។ (17-23) ប៉ុន្តែ អំពើបាបដែលនាំមកលើទីសក្ការៈ ហើយប្រើវាក្នុងគោលបំណងខាងលោកិយ ក៏ជារឿងធំដែរ។
4. ព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានដោះលែង ផ្តល់ការបង្រៀនដ៏អស្ចារ្យដល់យើង។ (៣១-៣៣) វាលាតត្រដាងថាព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះយើងក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅជាក់ស្តែងវាបង្ហាញថាយើងគួរស្វិតស្វិននឹងការរងទុក្ខដ៏យូរអង្វែងដែរ។

ការទូញសោករបស់យេស៊ូ

សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង (3:19-24)
2. អ្នកដែលរង់ចាំព្រះ (3:25-26)
3. ចូរយើងត្រលប់ទៅព្រះវិញ! (៣:១៩-៤១)

សេចក្តីអធិប្បាយ

ជំពូកទី 1

ជំពូកទី 2

ជំពូកទី 3

ជំពូកទី 4

ជំពូកទី 5

សេចក្តីអធិប្បាយ

1. សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង (៣:១៩-២៤)

បរិស្ថានរបស់យើងមានបញ្ហា និងទុក្ខក្ស។ កន្លែងណាក៏មានភាពល្ងង់ជូរចត់ដូចជាផ្សិត។ ដូច្នោះហើយ ចិត្តរបស់យើងកើតទុក្ខ។ ប៉ុន្តែយើងមានសង្ឃឹម។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងគឺសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះយេស៊ូវ។

2. សេចក្តីមេត្តាករុណាគ្មានទីបញ្ចប់ (ខ ២២)

1) ព្រះមានព្រះហឫទ័យអាណិតស្រឡាញ់មនុស្សមានបាប។ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ដែលស្រឡាញ់មនុស្សមានបាប? ម្យ៉ាងទៀត តើអ្នកណាស្រឡាញ់មនុស្សមានបាបឱ្យផ្ទុយពីខ្លួន? ពាក្យថា បំផ្លិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់លោកីយ៍ ដល់ម៉្លេះបានជាទ្រង់បានប្រោសព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ ដើម្បីឱ្យអ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់ មិនត្រូវវិនាសឡើយ តែមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចវិញ™ (យ៉ូហាន ៣:១៦) មានន័យថា ទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សអាក្រក់ដូចលោកីយ៍ (ពិភពលោកមាន លក្ខណៈអាក្រក់) ។ ទោះបីជាមនុស្សមានអំពើអាក្រក់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនទទួលបានការដាស់តឿនពីអំពើអាក្រក់នោះទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ទទួលស្គាល់ការដាស់តឿននៃអំពើបាបយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ទោះបីជាវាយ៉ាងនេះក្តី ការពិតដែលថាគាត់ស្រឡាញ់ពិភពលោកគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យ។

2) ដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាអ្នកផ្តល់គ្រប់ទាំងអស់ពេលគាត់ប្រែចិត្ត។ ការពិតដែលថាព្រះប្រទានអ្វីក៏ដោយដល់មនុស្សមានបាបដែលបានប្រែចិត្តគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការផ្តល់ឱ្យគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់លើកលែងតែកូនប្រុសដែលបង្កើត។

3. សេចក្តីមេត្តាករុណាជាថ្មីរាល់ព្រឹក (ខ២៣)

ដ្បិតព្រះមានព្រះជន្មគង់នៅ ទ្រង់ប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អក្នុងគ្រប់ព្រឹត្តិការណ៍ដល់ខ្ញុំ។ ការដែលខ្ញុំរងទុក្ខក៏ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំដែរ។ ទំនុកតម្កើង 119:71 ទ្រង់មានបន្ទូលថា “វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខវេទនា ដើម្បីឱ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ទ្រង់។”

4. តើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះកើតឡើងជាថ្មីដល់អ្នកណា? (ខ២៤)

ចំពោះអ្នកដែលនិយាយថា៖ ឯព្រះយេហូវ៉ាជាមរតករបស់ខ្ញុំក្នុងចិត្តគាត់ដោយស្មោះ។
នោះគឺគាត់គឺជាបន្ទាត់ដែលនិយាយថាព្រះយេហូវ៉ាជារបស់ខ្ញុំ

ផ្នែកដោយស្មោះ។ ដ្បិតគាត់ចង់បានព្រះ តើព្រះគុណរបស់ព្រះមិនបានមកដល់គាត់ឬ?

សេចក្តីអធិប្បាយ 2 អ្នកដែលរង់ចាំព្រះជាម្ចាស់ (៣:២៥-២៦)

1. រង់ចាំជាមួយនឹងភាពស្រស់ស្អាតភាពតានតឹង។ មានន័យថាលះបង់គាត់ដើម្បីធ្វើ និងលះបង់ ហើយអធិស្ឋានដោយការខិតខំទាំងស្រុង។ “សុំ នោះនឹងត្រូវឱ្យអ្នក ស្វែងរកនោះអ្នកនឹងរកឃើញ។ គោះ ហើយវានឹងត្រូវបានបើកឱ្យអ្នក ឬ មានន័យថាអធិស្ឋានតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការសន្យា។ ការអធិស្ឋានជាបន្តបន្ទាប់មានន័យថាការអធិស្ឋានជាមួយនឹងភាពតានតឹង è សម្រស់ដូច្នោះ។ នេះជាចរិតដ៏ស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿ។ ចរិតស្មោះត្រង់បែបនេះក៏មិនសមនឹងសុចរិតដែរ។ វាគ្រាន់តែជាវិធីដើម្បីចាត់ទុកព្រះជាព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះមើលទៅវត្ថុនៃចរិតដ៏ស្មោះត្រង់នៃការអធិស្ឋាន ហើយបន្ទាប់មកទ្រង់ឆ្លើយ។ មានមនុស្សម្នាក់បានសួរទៅកាន់អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់ថា ឯតើអ្នកមានជំនឿខ្លាំងទេ? គាត់ឆ្លើយថា៖ ឯជំនឿរបស់ខ្ញុំមិនអស្ចារ្យទេ ប៉ុន្តែព្រះរបស់ខ្ញុំគឺអស្ចារ្យ™។
2. រង់ចាំមធ្យោបាយដើម្បីសម្រាកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ហើយអធិស្ឋាន។ មានមនុស្សម្នាក់បានសួរទៅកាន់អ្នកជឿដែលស្លាប់នោះថា “តើអ្នកត្រូវទៅហាដេសប៊ូ? គាត់បានឆ្លើយថា៖ ឯប្រសិនបើខ្ញុំទៅ នោះព្រះនឹងបាត់បង់ការខាតធំជាងខ្ញុំទៅទៀត។ នេះជាពាក្យដែលគាត់ក្រោកឈរឡើងដោយជំនឿថា ព្រះបានពលីកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ ដើម្បីផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់ខ្ញុំ មិនដែលអនុញ្ញាតឱ្យធ្លាក់ចុះទៅក្នុងឋានសួគ៌ឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 3 ចូរយើងត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ! (៣:១៩-៤១)

1. បុរសនោះគឺជាអ្នកដែលត្រូវចាកចេញពីកៅអីបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្លួន។ គឺ 53:6 និយាយថា “យើងទាំងអស់គ្នាដូចជាច្រៀមបានរង្វេង។ យើងបានប្រែក្លាយ - ម្នាក់ៗ - ទៅផ្លូវរបស់គាត់;

2. ហើយព្រះអម្ចាស់បានដាក់លើគាត់នូវអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងទាំងអស់គ្នា។ “។ លូកា 15:12-16 និយាយថា បុរសនោះប្រៀបដូចជាកូនខ្លះខ្លាយដែលចាកចេញពីផ្ទះរបស់គាត់។ ប្រាកដណាស់ថាមនុស្សមិននៅត្រង់កន្លែងដែលខ្លួនគួរក្រោកឈរ ហើយរង្វេងចេញពីវាពិតប្រាកដ។ ចិត្តរបស់គាត់តែងតែមិនប្រតិបត្តិអំពើល្អដែលគាត់គួរធ្វើ ប៉ុន្តែប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ដែលគាត់មិនចង់បាន (រ៉ូម ៧:១៩) ដូច្នោះ គាត់ក្រោកឈរនៅស្ថានភាពមិនស្ថិតស្ថេរដោយសង្ខេបសម្រាប់គាត់បានចាកចេញពីព្រះ នោះគឺជាការចាំបាច់បំផុតដែលគាត់ គួរតែត្រឡប់ទៅព្រះវិញ។ ទំនុកតម្កើង 62:5, 6 មានប្រសាសន៍ថា “ឱព្រលឹងខ្ញុំអើយ ចូររង់ចាំដោយស្ងៀមស្ងាត់ ដ្បិតព្រះអង្គតែមួយគត់ ត្បិតសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំមកពីទ្រង់។ ទ្រង់គ្រាន់តែជាថ្មដា និងជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ ជាបន្ទាយរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិនរង្គោះរង្គើឡើយ។ “។ យើងគួរត្រឡប់ទៅព្រះវិញដោយចិត្តរបស់យើង។

ភស្តុតាងជីវិតនៃអ្នកដែលមិនត្រឡប់ទៅព្រះវិញ។

- 1) ការទទួលយកអំពើបាបនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ២) មិនប្រគល់រាល់បញ្ហារបស់គាត់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង ទោះបីគាត់ចង់បានសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ដោយ។ ៣) គាត់យកខ្លឹមសារសម្រាប់តែសាសនាខាងក្រៅ។ ៤) ការជំរុញខុសក្នុងការប្រតិបត្តិនូវទំនួលខុសត្រូវបរិសុទ្ធទាំងអស់នោះគឺការប្រតិបត្តិជាការជំរុញនៃសាច់ឈាមរបស់គាត់។ 5) អាស្រ័យ

លើភាពសុចរិតរបស់គាត់។ ទោះបីយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ យើងមិនពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយេស៊ូវទេ ប៉ុន្តែពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ គឺជាការស្រមើលស្រមៃដែលត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយវាក៏ជារូបភាពដែលត្រូវបានបំផ្លាញថា ទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាអ្នកសង្គ្រោះ។ តាមពិតយើងជាមនុស្សមិនប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតទាំងស្រុងនោះទេ។ កាលដែលយើងគិតថាខ្លួនយើងសុចរិតជាងយើងក្លាយទៅជាកង្វែង។ យ៉ូសេប អាឡិនបានមានប្រសាសន៍ថា៖ បិតាមដែលអ្នកធ្វើបានល្អភាគច្រើន ចូរប្រាកដថារឿងដែលអ្នកទុកខ្លួនឯង ប៉ុន្តែទៅរកព្រះគ្រីស្ទ។ “ (សំឡេងរោទិ៍ដល់អ្នកប្រែចិត្ត ទំព័រ 49) 6) ទោះបីជាគាត់ស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទដោយពាក្យរបស់គាត់ បេះដូងរបស់គាត់ស្រឡាញ់ពិភពលោកកាន់តែច្រើន។ (ភី. ៣:១៩) ៧) គាត់ស្អប់អ្នកដែលគោរពខ្លួនឯង ហើយច្រណែន។ (ម៉ាថ ១៨:៣២-៣៥, យ៉ូស. ៣:៤, ១៥) ៨) គាត់ចូលចិត្តការសរសើរនិងកិត្តិយសយ៉ាងខ្លាំង។ (យ៉ូហាន ១២:៤៣, កាឡាទី ១:១០) ៩) គាត់ចូលចិត្តការសប្បាយយ៉ាងខ្លាំង។ 10) គាត់បន្តការធានាសុវត្ថិភាពសាច់ឈាម ហើយមិនយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹង។

3. អ្នកដែលមិនត្រឡប់ទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញ គឺត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងទុក្ខវេទនា។

១) ព្រះផ្ទុយនឹងគាត់ (ម៉ាថាយ ៧:២៣) ដូចជាព្រះផ្ទុយពីគាត់ (ទំនុកតម្កើង ៧:១១-១៣, ៣៤:១៦, ៥០:២២ អេសេក ១៤:៨ សេក ១១:៨, ៣២:៤១, ៤២) តើនរណាអាច ជួយគាត់? 2) សត្វទាំងអស់ផ្ទុយពីគាត់ (រ៉ូម 8:22) ប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់អាចនិយាយបាន ពួកគេនឹងស្តីបន្ទោសដល់មនុស្សដែលមិនប្រែចិត្ត។ លាបានស្តីបន្ទោសបាឡាម (ជនគណនា ២២:២៨-៣០) គ្រប់ការណ៍ទាំងអស់សោកស្តាយចំពោះការប្រើខុសចំពោះបុរ

ស។ ៣) សាតាំងគ្រប់គ្រងអ្នកមិនឱ្យប្រែចិត្តដោយអស់ពីចិត្ត។ (អេភ. ២:២, ៦:១២)
បុរសដែលមិនប្រែចិត្តគឺជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ដែលត្រូវស្តាប់បង្គាប់អារក្សយ៉ាងល្អ។
ទោះបីជាពួកគេមិនបានឃើញអារក្ស និងមានអារម្មណ៍ថាមានយោបល់តិចតួចរបស់គាត់
ក៏ដោយ ក៏ពួកគេគោរពតាមវាយ៉ាងល្អ។ 4) អំពើបាបរបស់អ្នកដែលមិនប្រែចិត្តគឺមិនត្រូវ
បានលើកលែងទោសហើយត្រូវបានដំឡើងដូចភ្នំ។

4. ការណែនាំដែលអ្នកមិនប្រែចិត្តគួរទទួល។

ជាដំបូងគាត់ស្នើបអង្កេតសកម្មភាពរបស់គាត់ឱ្យបានល្អ ហើយគាត់គួរតែដឹងថាខ្លួនគាត់
ជាអ្នកមានបាបដ៏ធំ។ ឡាម 3:40 មានប្រសាសន៍ថា៖ បំផ្លាញយើងសាកល្បង ហើយពិនិត្យ
មើលផ្លូវរបស់យើង

ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះអម្ចាស់វិញ! “។ បុរសគឺជាមនុស្សមានបាប ហើយក៏មានចរិត
លក្ខណៈដែលគាត់មិនគិតថាអំពើបាបរបស់គាត់ធ្ងន់ធ្ងរ ហើយគេចពីការទទួលខុសត្រូវ
របស់គាត់ចំពោះវា។ ជំងឺដ៏ឈឺចាប់របស់មនុស្សបានចាប់ផ្តើមចេញពីអំងាមហើយ។
បន្ទាប់ពីអំងាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់ត្រូវបានសួរដោយព្រះ។ បន្ទាប់មកគាត់បាន
ត្រលប់ទៅអេវ៉ាវិញ។ ដូចជាការដែលបុរសមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងភ្លយរបស់ខ្លួន ជាអំពើបាបដ៏
ធំមួយទៀត។

សាកគិតមើលថាតើយើងមានបាបយ៉ាងណា! ជាដំបូងនៅពេលដែលយើងក្រឡេកមើល
ការភូតកុហករបស់យើងវិញ យើងមិនមានម៉ោងដោយគ្មានអំពើបាបនៅកន្លែងណាមួយ
និងគ្រប់ពេលវេលានោះទេ។ ទី២ ពេលយើងមើលចិត្តយើង គ្មានសូម្បីតែម្នាក់ក្នុងចិត្ត
ដែលមិនទាក់ទងនឹងថ្នាំពុលបាប។ លើសពីចិត្តខាងក្នុងនៃខ្លួនយើងជាប្រភពនៃអំពើបាប

ដែលយើងគួរស្តាប់បំផុត។ នៅពេលដែលយើងស៊ើបអង្កេតអំពីបាបរបស់យើង ដូចជាបេះដូងរបស់យើងមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់។ នៅដើមដំបូង បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលប៊ីស្ស្វពជនជាតិអង់គ្លេស Jewel (1553-1558) បានលុបចោលសេចក្តីពិតដែលគាត់បានជឿចំពោះមុខសត្រូវរបស់គាត់ នៅពេលដែលគាត់បានធ្វើដំណើរទៅកាន់ប្រទេសអាឡឺម៉ង់ ហើយមកដល់ Frankfort ហើយបានអធិប្បាយនៅព្រះវិហារមួយ ហើយមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ក្នុងចិត្តចំពោះកំហុសរបស់គាត់។ លុបចោលការពិតរបស់គាត់ ហើយគាត់បានទូញសោកយ៉ាងខ្លាំង។ នេះជាលទ្ធផលនៃការប្រែចិត្តដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាវិធីរាប់គេ។ ហើយនៅពេលដែលទីក្រុង Cleveland បានក្លាយជាប្រធានាធិបតីអាមេរិក កុមារម្នាក់បានផ្ញើលិខិតប្រែចិត្តរបស់គាត់ទៅគាត់។ វាជាខ្លឹមសារដែលគាត់បានប្រើប្រាស់ត្រាចំនួនពីរដោយខុសច្បាប់។ នេះជាសកម្មភាពរាប់បាប។

បន្ទាប់ពីបុរសនោះស៊ើបអង្កេតអំពីបាបរបស់ខ្លួន ហើយយល់ពីអំពើបាបទាំងនោះហើយគាត់គួរតែវិលមករកព្រះវិញ។ អត្ថបទរបស់យើង “ចូរយើងលើកដួងចិត្ត ហើយលើកដៃថ្វាយព្រះនៅស្ថានសួគ៌៖” មានន័យថា វាលើកបេះដូង ហើយដៃមានន័យថាជំនឿ។ ជំនឿគឺពឹងលើគាត់អស់ពីចិត្ត ដើម្បីឲ្យមនុស្សអាចសង្គ្រោះពីព្រះ។ យើងគ្មានវត្ថុដែលត្រូវពឹងលើតែព្រះទេ។ “អ្នកណាជឿលើខ្លួនឯង? ខ្លួនឯងមានថ្លៃត្រូវធ្លាក់ចុះក្នុងភាពតានតឹង។ អ្នកណាខ្លះជឿលើការចៀនរបស់គាត់? ពួកគេជួបនឹងពេលវេលាដែលគេស្លាប់ ហើយនៅទីបំផុត អ្នកណាជឿលើលុយ? ថ្លៃដែលវាគួរតែចាកចេញ។ តើអ្នកណាជឿលើកិត្តិយស? ថ្លៃដែលអណ្តាតរបស់មនុស្សម្នាក់លុបវាមក។ ជឿលើព្រះ។ នោះអ្នកមិនអាចឃើញការបរាជ័យជារៀងរហូតនោះទេ™។ (Moody) នៅពេលដែល Hudson

Taylor បានទទួលមរណៈភាពលើអ្នកស្លាប់ចុងក្រោយ ហើយបាននិយាយថា “ដ្បិតខ្ញុំ
ខ្សោយណាស់ ខ្ញុំមិនអាចអានបទគម្ពីរបាន ហើយក៏មិនអធិស្ឋានផងដែរ។ ខាំខ្ញុំកាលនៅ
ក្មេង ខ្ញុំដេកលើព្រះហស្តរបស់ព្រះ™។ នេះបង្ហាញពីការពិតដែលថាចិត្តរបស់គាត់ពីង
ផ្អែកតែលើព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដោយមិនញាប់ញ័រ។ “ជំនឿ” មានចំណុចខ្ពស់បំផុតដែល
គាត់មិនជឿលើខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែជឿលើតែព្រះអម្ចាស់ ហើយសម្រាក។

ជំពូកទី 1 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. អ្នកណាមិនគួរក្រអឺតក្រទមក្នុងថ្ងៃនៃសុភមង្គល។ ដោយសារតែថ្ងៃត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ពេលវេលាមិនសប្បាយចិត្តគួរតែមករកគាត់។
2. កាលដែលបុរសស្រឡាញ់លោកីយ៍ ដោយមិនស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ មិនគួរត្រូវបាន ស្រឡាញ់ដោយអ្វីដែលខ្លួនស្រឡាញ់ (ពិភពលោក) នៅថ្ងៃជំនុំជំរះចុងក្រោយឡើយ។ (ខ២)
3. អ្វីដែលមនុស្សត្រូវបានជួបដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបត្រូវបានធ្លាក់ចុះទៅក្នុង កណ្តាប់ដៃរបស់សត្រូវ។ (៣-៥) ដូច្នោះ ទោះបីជាគាត់មិនខ្លាចបាបក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់គួរ តែដឹងពីចំណុចចុងក្រោយដែលអំពើបាបនាំមក។ គាត់មិនគួរប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ ព្រោះ អំពើបាបនេះគួរឱ្យរន្ធត់។
4. ដូចមេដឹកនាំក្រុងយេរូសាឡឹមបានដឹកនាំប្រជាជនដោយភ្លាហាននៅក្នុងពេលវេលាសន្តិ ភាព។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ថ្ងៃនៃសេចក្តីទុក្ខវេទនា គេនឹងយកមនុស្សកំសាកដូចជាសត្វក្តាន់ (ខ២) មេដឹកនាំមិនពិតតែងតែធ្វើតាមដូច្នោះ។
5. ដោយសារមនុស្សមានបាបមិនប្រៃចិត្ត កាន់អំណាច ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្ត បន្ទាប់ ពួកគេបង្ហាញថា អំពើខុសច្បាប់ហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវត្រឹមត្រូវ។ ពេលនោះ គ្មានអ្នក ចង្អុលបង្ហាញពីកំហុសរបស់ខ្លួនឡើយ។ ប៉ុន្តែ ព្រះធ្វើឱ្យពេលវេលាដែលពួកគេមិនអាច ផ្លាស់ទីបានយ៉ាងប្រាកដ។ ពេលនោះអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេត្រូវបានបើកបង្ហាញ ហើយ បន្ទាប់មកត្រូវបានចង្អុលទៅកាន់មនុស្សមិនបរិសុទ្ធ (sida = nida) នៅចំពោះមុខពិភព លោក។ (7-9)

6. រាស្ត្ររបស់ព្រះមិនប្រើឧបករណ៍ដ៏វិសុទ្ធត្រឹមត្រូវទេ ហើយពឹងផ្អែកលើពួកគេច្រើនជាង ព្រះ។ ព្រះចាត់ទុកវាជាអំពើបាបលើសកម្មភាពរបស់ពួកគេ ហើយផ្ទេរវាទៅក្នុងកណ្តាប់ ដៃរបស់ខ្មាំងសត្រូវ។ (ខ១១០ យោងទៅអ៊ីស ៣៩:១-៨ ។

7. ដោយសារតែការដាក់ទណ្ឌកម្មដែលរាស្ត្ររបស់ព្រះបានទទួលគឺដោយព្រះផ្ទាល់នូវ អំណាចដើម្បីដកចេញវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែមួយគត់។ (ខ១៤) សូមយោងទៅយ៉ូប ៥: ១៧, ១៨។

8. អ្នកដែលប្រែចិត្តមិនត្រូវត្រូវពិព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែគួរតែនិយាយថាព្រះជាម្ចាស់សុចរិត ។ ហើយគាត់គេចពីភ្លយរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេទ្រាំបានយ៉ាងផ្អែមល្អផង។ (ខ១៨) សូម យោងទៅទំនុកដំកើង ៥១:៤។

ជំពូកទី 2 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. មនុស្សដែលមើលឃើញព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដូចជាជីវិតមិនមានភាពភ័យរន្ធត់ដែលគាត់ហាក់ដូចជាជួបនឹងកំហឹងរបស់គាត់។ ដូច្នោះហោរានិយាយដូចជាការទូញសោកជាការសោកស្តាយ (A៦) (1-3) ពាក្យថា “កំហឹង” (A៧) “សេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់” (២៧) “ដោយកំហឹងដ៏កាចសាហាវ” (២៧) បានបង្ហាញនៅក្នុងផ្នែកនេះ ដែលវាសង្កត់ធ្ងន់ថាការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃប្រជាជាតិយូដាគឺជាលទ្ធផលនៃកំហឹងរបស់ព្រះដែលមកដោយអំពើបាបរបស់ពួកគេ។
2. ព្រោះពួកគេមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ មនុស្សផ្ទុយពីព្រះជាម្ចាស់ ទីបំផុតពួកគេក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះដើម្បីស្ងៀមទៅបានយូរ។ (៤, ៥) ដូច្នោះ អ្វីៗក៏ក្លាយទៅជាសត្រូវរបស់ពួកគេដែរ។
3. រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់អ្នកដ៏ទៃដោយដឹកនាំព្រះជាម្ចាស់កំទេចពួកគេ។ (6-10) ជនជាតិយូដានៅថ្ងៃនៃលោកយេស៊ូបានអ្នកអំពីព្រះវិហារ (ស៊ីនាហ្វេ™) លើសជាងព្រះ ហើយស្តេច និងពួកប្តូជាចារ្យ និងព្យាករក្លែងក្លាយ ពួកព្រឹទ្ធាចារ្យបានអ្នកអំពីតួនាទី និងអំណាចរបស់ខ្លួនលើសជាងព្រះ។ ដូច្នោះហើយនៅទីបំផុតពួកគេត្រូវបានវិនាសទៅ។
4. ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ ជួនកាលគ្រោះទុរភិក្ស៍បានកើតឡើង ជាពិសេសមានរឿងជាច្រើនបានកើតឡើងដោយសារសង្គ្រាម។ ដោយសារអំពើបាបដែលបុរសទាំងនោះស្រឡាញ់អាហារច្រើនជាងព្រះ ហើយបានរកឃើញពួកគេ។ (១១, ១២)

5. បេសកកម្មរបស់អ្នកដឹកនាំសាសនាមានសារៈសំខាន់ណាស់។ (ខ ១៤) ពួកគេជាអ្នកប្រាប់នូវទស្សនៈត្រឹមត្រូវដល់ជាតិ។ ដូចគេធ្វើមិនបាន ប្រជាជនក៏រង្វេង។ (សុភាសិត ២៩:១៨)

6. នៅពេលដែលវាស្រ្តនៃព្រះទទួលការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ទ្រង់ ដោយមិនបានប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានទម្លាក់ចុះរហូតដល់មានការចំអកពីអ្នកមិនជឿ។ (ខ ១៥) ដោយសារពួកគេមិនប្រែចិត្ត ហើយអំពើបាបដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរហូតដល់ទីបញ្ចប់ នាំមកនូវព្រះនាមនៃព្រះយ៉ាងច្បាស់។ (រ៉ូម ២:២៤)

7. អ្នកដែលប្រៀនប្រដៅអ្នកជឿគឺគ្រាន់តែជាព្រះ។ (ខ ១៧) ដូច្នេះ អ្នកដែលអត់ទោសមនុស្សឱ្យក្រោកឡើង គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហូស 6:1-3 មានប្រសាសន៍ថា ប៉ូ ចូរមកចុះ ចូរយើងត្រឡប់ទៅឯព្រះអម្ចាស់វិញ។ ដ្បិតគាត់បានហែកពួកយើង ដើម្បីអោយគាត់ជាសះស្បើយ។ គាត់បានវាយយើង ហើយគាត់នឹងចងយើង។ ពីរថ្ងៃក្រោយមក គាត់នឹងរស់ឡើងវិញ។ នៅថ្ងៃទីបី ព្រះអង្គនឹងប្រោសយើងអោយរស់ឡើងវិញ ដើម្បីអោយយើងមានជីវិតនៅចំពោះមុខព្រះអង្គ។ អនុញ្ញាតឱ្យយើងដឹង; ចូរយើងបន្តស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។ ការចេញទៅក្រៅរបស់គាត់ប្រាកដជាព្រលឹម។ ទ្រង់នឹងមកឯយើងដូចភ្លៀងធ្លាក់ ដូចភ្លៀងធ្លាក់មកលើផែនដី™។

ជំពូកទី 3 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. យេអេមាបានដាស់តឿនដោយបង្ខំពួកគេឱ្យប្រែចិត្តដោយធ្វើឱ្យប្រជាជាតិយូដាយល់អំពីគ្រោះមហន្តរាយនៃសង្គ្រាម។ (១-៨) អ្នកណាយល់អត្ថន័យនៃការកាត់ក្តីពិបាកណាស់។ ទុក្ខជាទុក្ខលំបាករបស់មនុស្ស។ តើអ្នកណាអាចបកស្រាយពីបុព្វហេតុរបស់វា លទ្ធផលរបស់វាបានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នៅពេលដែលគាត់ជួបបញ្ហា? យេអេមាបានឃើញអត្ថន័យនៃការកាត់ទោសជាតិដោយការបំផុសគំនិតរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។
2. ក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សគឺពឹងផ្អែកតែលើព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ (២១-២៤) សូមមើលការបកស្រាយនៃអត្ថបទ។
3. ជាការត្រឹមត្រូវដែលបុរសមិនគួរគ្រប់គ្រងព្រះដ៏អស្ចារ្យ ប៉ុន្តែជឿលើគាត់ ហើយរង់ចាំគាត់។ សូមមើលការបកស្រាយនៃផ្នែកនេះ។
4. នៅពេលដែលអ្នកជឿកាន់និមនៃការរងទុក្ខដែលព្រះប្រទាន នោះគឺជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដើម្បីទទួលយកវា។ (២៧៩៣៩) សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ២៧៩៣៩។
5. វាគឺជាផ្លូវរស់តែមួយគត់ដែលមនុស្សមានបាបកែប្រែអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។ (៤០៩៤១) សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ៤០៩៤១។

ជំពូកទី 4 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ការពិតដែលថាជនជាតិយូដាបានយកចរិតកិត្តិយសដូចជា "មាស" ចេញពីការស្គាល់ព្រះ ហើយបម្រើទ្រង់។ (១, ២) សូមយោងទៅខទី ៧។
2. សម្រាប់ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបដែលមនុស្សជាតិស្រឡាញ់អាហារច្រើនជាងព្រះ ពេលខ្លះពួកគេជួបទុក្ខវេទនាដោយទុក្ខិក្ស។ (3-5)
3. នៅពេលដែលអ្នកដែលទទួលវិវរណៈពីព្រះជាម្ចាស់ច្រើន ប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះធំជាងអំពើបាបរបស់អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាសំខាន់។ (ខ៦) យោងទៅលកា ១២:៤៨។
4. សកម្មភាពដែលស្រ្តីជនជាតិយូដាបានស្សោរកូនរបស់ពួកគេបរិភោគ គឺជាសកម្មភាពរបស់អារក្ស។ (ខ១០) ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អំពើបាបដែលពួកគេបានចាត់ទុកព្រះដ៏មានព្រះជន្មនៅសម័យដើមថា គ្មានអ្វីសោះ ហើយធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសរបស់ទ្រង់ គឺជាសកម្មភាពរបស់អារក្សធ្ងន់ធ្ងរជាង។
5. ការពិតដែលទាហានរបស់បាប៊ីឡូនចូលឈ្លានពានប្រទេសយូដា មិនត្រូវបានស្មានដោយសាសន៍ដទៃទេ។ (ខ១២) មូលហេតុដែលពួកគេមិនបានគិតដូច្នោះ ព្រះនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅដើមដំបូង កិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានប្រតិបត្តិសម្រាប់ប្រជាជាតិយូដា ដែលគួរជូនដំណឹងដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍។ ទោះជាបែបនេះក្តី ជនជាតិយូដាមិនបានជឿលើព្រះ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ដូច្នោះ ការដែលអំពើបាបធំជាងនេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីការទទួលស្គាល់ឡើយ។ ពួកគេត្រូវបានឈ្លានពានដោយបាប៊ីឡូនសម្រាប់អំពើបាប។

6. ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃប្រជាជាតិយូដាបានកើតចេញពីអំពើបាបរបស់ព្យាការី (ហោរា ក្លែងក្លាយ) និងការតស៊ូ។ ជោគវាសនានៃប្រជាជាតិដែលអាចរស់រានមានជីវិតបាន នៅ ពេលដែលពួកគេបានបម្រើព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវនោះ ត្រូវបានសង្កត់លើស្មារបស់មេដឹកនាំសា សនា។ សូមមើលសុភាសិត ២៩:១៨។

7. រីករាយនឹងសេចក្តីវិនាសរបស់សត្រូវ គឺប្រព្រឹត្តអំពើបាប ធ្វើឱ្យខ្លួនឯងវិនាស។ (ខ២១) សូមយោងទៅសុភាសិត ២៤:១៧, ១៨។

ជំពូកទី 5 សេចក្តីអធិប្បាយ

1. ព្រះមិនដឹងថាគោលការណ៍សាស្ត្ររបស់មនុស្សគឺជាអ្វីទេ យោងទៅតាមព្រះហឫទ័យ បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ ទ្រង់មានពេលមិនថែរក្សាពួកគេ។ បន្ទាប់មក ជាញឹកញយ វាងាយ ស្រួលដែលយើងគិតថាព្រះមិនថែរក្សាការរងទុក្ខរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ សូម្បីតែពេលវេលា បែបនេះ ពួកបរិសុទ្ធក៏មិនគួរខកចិត្ត ហើយអធិស្ឋានបន្តទៀតដែរ។ (ខ១) ។ វាក៏ជាជំនឿ ដ៏មានឥទ្ធិពល។ ជំនឿដែលរស់នៅយកចរន្តនៃទុក្ខលំបាកជាគ្រឹះនៃសកម្មភាពរបស់គាត់។
2. ដោយសារអ្នកជឿមានឥទ្ធិពលលើទ្រព្យសម្បត្តិដូចជាព្រះខ្លាំងណាស់ ព្រះជាម្ចាស់ ប្រទានដល់អ្នកដទៃ។ (ខ ២) យោងទៅអ៊ីស ៣:១០៣។ ដូច្នេះ អ្នកជឿត្រូវដឹងថា ទ្រព្យ របស់គាត់មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ (១កូរិនថូស ៧: ៣០, ៣១)
3. គ្រោះកាច់ដែលបានសរសេរនៅក្នុងជំពូកនេះពិតជាត្រូវបានសម្រេចនៅដើមដំបូង មាន តែខ្លឹមសារដែលលោកម៉ូសេបានទាយនៅក្នុងចោទិយកថាជំពូកទី 28។ សូមអានជំពូកទី 28 នៃចោទិយកថាដោយលម្អិត។
4. ការពិតដែលថាស្ត្រីជនជាតិយូដាត្រូវខ្មាស់អៀនដោយ eponymies (ខទី 11) បាន ចេញពីប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបប្រណីតដើម្បីបម្រើគាត់មិនមែនដើម្បីបម្រើព្រះ។ (គី ៣: ១៦-២៤)
5. បុរសមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ទេ តែសព្វព្រះហឫទ័យមនុស្សលោក។ ហេតុ នេះហើយបានជាពេលខ្លះ ព្រះបានឆក់យកអំណររបស់ពួកគេ។ ពេលខ្លះព្រះបានបញ្ជូនទុក្ខ លំបាកដល់ពួកគេដោយមិនមានការរីករាយអ្វីឡើយ។ (ខ១៤ ខ៤១៥)

[ចុងបញ្ចប់នៃ យេអេមា និង ធម្មទេសនាដោយ បណ្ឌិត យូណេ ស៊ុនផាក]

Soli Gloria Dei